STJERNEN

145. ÅRGANG · NUMMER 7 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JULI 1996

***Kristus sørger over Jerusalem,* af Gary E. Smith**

»Jerusalem, Jerusalem! ... Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke« (Matt 23:37).

Beretning fra aprilkonferencen 1996 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 6. og 7. april 1996.

I indvielsesbønnen for templet i Kirtland,« sagde præsident Gordon B. Hinckley i sine bemærkninger søndag eftermiddag, som afsluttede Kirkens aprilkonference, anråbte Joseph Smith »Herren med disse ord: 'Ihukom hele din kirke, o Herre ... at din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle så skøn som månen og klar som solen og frygtelig som hære under banner' (L&P 109:72-73).

Vi ser svaret på denne bemærkelsesværdige bøn,« bemærkede præsident Hinckley. »I stadig stigende grad anerkendes Kirken både hjemme og i udlandet for det, den virkelig er ... Vi går fremad, marcherende som en hær med bannere, som forherliger den evige sandhed. Vi har en sag, som kæmper for sandhed og godhed,« sagde han. »Overalt, hvor vi kommer, ser vi stor livskraft i dette værk. Der er begejstring overalt, hvor Kirken er organiseret. Det er Forløserens værk. Det er det glade budskabs evangelium. Det er noget, vi kan være glade og begejstrede for.«

Tidligere ved mødet søndag formiddag sagde præsident Hinckley om samme emne: »Jeg er taknemmelig for hvert eneste medlem af denne Kirke, som vandrer i tro og trofasthed. Vi er alle sammen om dette som sidste dages hellige, knyttet sammen af en fælles kærlighed til vor Mester, som er Guds Søn og verdens Forløser. Vi er et pagtsfolk, som har påtaget os hans hellige navn.«

De to rådgivere i Det Første Præsidentskab, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, og præsident James E. Faust, andenrådgiver, ledede foruden præsident Hinckley møderne ved den to-dages generalkonference lørdag og søndag den 6. og 7. april 1996.

De væsentlige administrative ændringer fandt sted ved mødet lørdag eftermiddag. Fire brødre blev opretholdt til De Halvfjerds' Første Kvorum: Ældste Merrill J. Bateman, afløst som præsiderende biskop i november 1995, da han blev udpeget til rektor på Brigham Young University; og ældsterne Dallas N. Archibald og Dieter F. Uchtdorf, begge fra De Halvfjerds' Andet Kvorum, samt som ny generalautoritet ældste Bruce C. Hafen fra Orem i Utah. Desuden blev otte nye generalautoriteter opretholdt i De Halvfjerds' Andet Kvorum: Ældsterne L. Edward Brown fra Pocatello i Idaho; Sheldon F. Child fra Salt Lake City; Quentin L. Cook fra Hillsborough i Californien; Wm. Rolfe Kerr fra Provo i Utah; Dennis E. Simmons fra Las Vegas i Nevada; Jerald L. Taylor fra Colonia Dublan i Chihuahua i Mexico; Francisco J. Viñas fra Madrid i Spanien og Richard B. Wirthlin fra Salt Lake City.

Ved konferencen bekendtgjorde præsident Hinckley Brødrenes beslutning om at bygge et »indviet hus til at tilbede i« på grunden umiddelbart nord for Tempelpladsen, »en bygning, som kunne rumme tre eller fire gange det antal, som kan sidde i« Tabernaklet.

Videobånd af generalkonferencen er sendt til Kirkens enheder, hvor det ikke er muligt at se transmissioner af konferencen.

Redaktionen

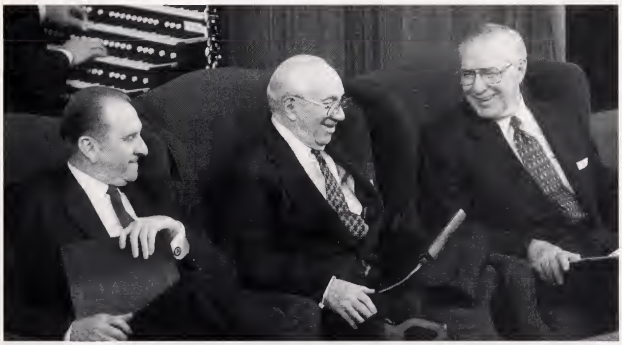

Medlemmerne af Det Første Præsidentskab nyder et øjeblik sammen før et konferencemøde. Fra venstre mod højre: Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, præsident Gordon B. Hinckley og præsident James E. Faust, andenrådgiver.

STJERNEN

JULI 1996 · 145. årgang · Nummer 7
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust.

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring.

Redaktion: Jack H Goaslind

Vejledere: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftsassistent: Beth Daley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew Maxwell

Abonnementafdeling:
Leder: B. Rex Harris
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Sv. Aage Andersen
Kirkenyt: Susanne Perkins

Redaktionens adresse: Translation Division
Borups Alle 128, 1. th · DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82

© 1996 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price $ 10.00 per year, $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto).
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00. (Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset · DK-3500 Værløse · Denmark
ISSN 0900-2545 · 96987 110

Talere ved denne konference i alfabetisk orden

Asay, Carlos E. 60
Ballard, M. Russell 81
Beckham, Janette Hales 86
Boyer, Kirstin 91
Craven, Rulon G. 77
Eyring, Henry B. 63
Faust, James E. 4, 20, 42
Haight, David B. 23
Hales, Robert D. 37
Hansen, W. Eugene 40
Hinckley, Gordon B. 48, 66, 84, 95
Holland, Jeffrey R. 31
Howard, F. Burton 29
Lawrence, W. Mack 75
Maxwell, Neal A. 69
McMullin, Keith B. 7
Monson, Thomas S. 45, 55
Nelson, Russell M. 13
Oaks, Dallin H. 72
Okazaki, Chieko N. 11
Packer, Boyd K. 17
Parkin, Bonnie D. 93
Pearce, Virginia H. 88
Perry, L. Tom 58
Prescott, Anne 92
Rose, Anne Marie 90
Scott, Richard G. 25
Tingey, Earl C. 9
Warner, Susan L. 79
Wirthlin, Joseph B. 34

Fotos i dette nummer af:
Jed Clark, Welden Andersen, Craig Dimond, John Luke, Maren Mecham, Matthew Reier, Tamra Hamblin, Don Thorpe, Bryant Livingston og Steve Schroeder.

INDHOLD

Beretning fra aprilkonferencen 1996 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 1

Mødet lørdag formiddag

Den profetiske røst
Præsident James E. Faust 4

»I kan kende«
Biskop Keith B. McMullin 7

Sabbatsdagen og søndagshandel
Ældste Earl C. Tingey 9

Kurve og glas
Chieko N. Okazaki 11

»Du må ikke have andre guder«
Ældste Russell M. Nelson 13

Visdomsordet: Princippet og forjættelserne
Præsident Boyd K. Packer 17

Mødet lørdag eftermiddag

Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident James E. Faust 20

Rapport fra Kirkens revisionskomité
Ted E. Davis 21

Statistisk rapport 1995
F. Michael Watson 22

Dette værk er sandt
Ældste David B. Haight 23

Find glæde i livet
Ældste Richard G. Scott 25

Forpligtelse
Ældste F. Burton Howard 29

En håndfuld mel og lidt olie
Ældste Jeffrey R. Holland 31

Vore fædres tro
Ældste Joseph B. Wirthlin 34

Præstedømmets møde

»Vil du gå ind til livet, så hold budene«
Ældste Robert D. Hales 37

Åndelige hyrder
Ældste W. Eugene Hansen 40

Hvad jeg ønsker min søn skal vide, før han tager på mission
Præsident James E. Faust 42

Kaldet til at tjene
Præsident Thomas S. Monson 45

»Vær rene«
Præsident Gordon B. Hinckley 48

Mødet søndag formiddag

Mesterens vej
Præsident Thomas S. Monson 55

Herrens nadver
Ældste L. Tom Perry 58

Forbliv på den rette kurs
Ældste Carlos E. Asay 60

En arv af vidnesbyrd
Ældste Henry B. Eyring 63

Denne herlige påskemorgen
Præsident Gordon B. Hinckley 66

Mødet søndag eftermiddag

»Bliver som et barn«
Ældste Neal A. Maxwell 69

Joseph, manden og profeten
Ældste Dallin H. Oaks 72

Omvendelse og forpligtelse
Ældste W. Mack Lawrence 75

Fristelse
Ældste Rulon G. Craven 77

Husk, hvorledes du tog imod og hørte
Susan L. Warner 79

Festmåltid ved Herrens bord
Ældste M. Russell Ballard 81

»Ihukom hele din kirke, o Herre«
Præsident Gordon B. Hinckley 84

Unge Pigers møde

Oprethold de levende profeter
Præsidentinde Janette Hales Beckham 86

Lyt med nye ører
Virginia H. Pearce 88

Se optimistisk på prøvelser
Anne Marie Rose 90

Mine bønner blev besvaret
Kirstin Boyer 91

Han har givet mig en profet
Anne Prescott 92

Et anker for evigheden – og for i dag
Bonnie D. Parkin 93

Forbliv trofast
Præsident Gordon B. Hinckley 95

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 52

Nyheder i Kirken 99

De talte til os 104

Mødet lørdag formiddag
Den 6. april 1996

Den profetiske røst

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Fortsat åbenbaring og ledelse af Kirken kommer gennem Kirkens præsident, og han vil aldrig vildlede de hellige.

Mine kære brødre og søstre og venner, ved indledningen til denne historiske konference er jeg overbevist om, at vi vil høre Herrens ord ved alle møderne. Denne guddommelige vejledning, som har ledt denne Kirke i over 166 år, lige siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret i overensstemmelse med loven den 6. april 1830. Det, der er hændt dette værk i løbet af denne relativt korte periode, er et mirakel. Jeg husker, at jeg som lille dreng hørte min grandonkel William Wetzel fortælle om, hvordan han sammen med sin familie vandrede over de amerikanske sletter til Salt Lake-dalen. Hans beretninger om kamp, offer og tro gjorde et uforglemmeligt indtryk på mit unge hjerte.

Da min oldefars familie ankom til denne dal, boede de fleste af Kirkens medlemmer i en gruppe små, støvede landsbyer i territoriet Deseret. Mange havde krydset oceanet for at komme til De Forenede Stater. Derpå var de rejst med vogn og håndkærre over de amerikanske sletter og høje bjerge i umådelig hede og utrolig kulde for at finde fred og tilbede Gud.

Medlemmerne af vores tro var på det tidspunkt i høj grad et foragtet, forfulgt og fordrevet folk. Men siden er Herrens udtalelse gået i opfyldelse: »I denne min kirkes opkomst, hvor den kommer ud af ørkenen, så skøn som månen og så klar som solen.«[1] Ingen kan fuldt ud forstå, hvorledes og hvorfor Kirken er kommet »ud af dunkelhed«[2] og er blomstret, uden at kende nogle af de grundlæggende profetiske sandheder hvorpå Kirken bygger.

Da jeg blev kaldet som generalautoritet for mange år siden, opsøgte jeg præsident Hugh B. Brown, som dengang var medlem af Det Første Præsidentskab, og spurgte ham: »Præsident Brown, hvilket råd kan du give en ny, ung og uerfaren generalautoritet?« Denne vise og respektable mand svarede enkelt og direkte: »Følg brødrene.« Hvem er Brødrene? Brødrene er dem, som besidder Guds riges nøgler på jorden. De er Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, som hver især er apostel og profet, De Halvfjerds og i timelige anliggender Det Præsiderende Biskopråd. Kirkens fremkomst fra Palmyra til Kirtland, fra Kirtland til Nauvoo, fra Nauvoo til det vestlige USA samt i over 150 lande over hele verden har fundet sted, fordi Kirkens medlemsskare, hvor end den var, har været loyal over for brødrene. Millioner af mænd og kvinder har fulgt Guds profeter. Jeg vil gerne specielt hylde alle de trofaste kvinder, som lige siden genoprettelsen har lyttet til Kirkens profetiske stemme. Deres himmelske kvindelige gaver og talenter har velsignet Guds værk på en yderst betydningsfuld og uundværlig måde.

De, som har holdt sig til Brødrene, har et fast vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, som under guddommelig myndighed genoprettede Jesu Kristi Kirke i vor tid. En sådan fast tro er grundlaget for den loyalitet, som tilkendegives af størstedelen af Kirkens trofaste medlemmer, der i løbet af Kirkens historie har modtaget det bekræftende vidnesbyrd om virkeligheden af fortsat åbenbaring. Denne åbenbaring er i sin egen tid blevet givet gennem hver enkelt af Kirkens præsidenter, deres rådgivere i Det Første Præsidentskab og gennem De Tolv Apostles Kvorum, som tjener under præsidentens ledelse.

Den uddeling af guddommelig sandhed, som vi nu lever i, vil i modsætning til tidligere uddelinger ikke gå til grunde i apostasi. Dette er en opfyldelse af Daniels profeti om at »Gud (skal) oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde, og intet andet folk skal få kongemagten.«[3] Præsident John Taylor bekræftede også dette, da han sagde: »Der er en ting, der er helt sikker ... og det er, at uanset, hvad mennesker tror, og uanset, hvilke rænker og anslag de kan udtænke, vil dette rige aldrig blive overladt i noget andet folks hænder. Det vil vokse og spredes og øges, og intet levende menneske kan standse dets fremgang.«[4]

Lige fra begyndelsen har nogle, både i og uden for Kirken, forsøgt at overtale Kirkens medlemmer til ikke at følge de inspirerede erklæringer fremsat af dem, som bærer Guds riges nøgler på jorden. Nogle af dem, som har søgt at vildlede andre, har gjort dette ved at hævde at have modtaget særlige begavelser af intelligens eller inspiration, der lå udover det, der var den fastsatte orden i Kirken. Som en advarsel mod dem, som hævder at besidde speciel myndighed, har Herren gjort det klart, at »det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere.«[5]

I genoprettelsens første dage blev Oliver Cowdery Kirkens anden ældste og deltog sammen med Joseph i de enestående oplevelser, der fandt sted i forbindelse med genoprettelsen. Han blev sammen med profeten Joseph ordineret i 1829 af en himmelsk budbringer, da præstedømmet blev gengivet til jorden. Oliver tjente som skriver, og nedskrev oversættelsen af Mormons Bog, som den flød fra profeten Josephs mund. Han deltog sammen med profeten Joseph i de storslåede syner, der blev tilkendegivet i templet i Kirtland i 1836 og bevidnede overdragelsen af nøgler fra Moses, Elias og profeten Elias.

I en tidlig åbenbaring advarede Herren Oliver: »Se, velsignet er du, og du er ikke under nogen fordømmelse; men vogt dig for

hovmod, at du ikke skal falde i fristelse.«[6] Oliver havde et storslået intellekt og besad enestående åndelige velsignelser. Han glemte imidlertid med tiden Herrens advarsel, og hovmod krøb ind i hans hjerte. Brigham Young sagde senere angående dette hovmod: »Jeg har set mænd, som tilhørte dette rige, og som faktisk troede, at hvis de ikke var en del af det, kunne det ikke få fremgang. Der er specielt én mand, som jeg nu tænker på, som var særligt begavet, hvad angår selvtilstrækkelighed og andre evner. Han sagde indirekte til profeten Joseph flere gange, at hvis han forlod riget, ville det ikke udvikle sig videre. Jeg taler om Oliver Cowdery. Han forsagede riget og det rullede alligevel videre og triumferede over enhver modstander og bevarede i sikkerhed alle, som klyngede sig til det.«[7]

I oktober 1848, 10 år efter at Oliver Cowdery havde forladt Kirken, besøgte han Kirkens hovedsæde i Iowa og bad ydmygt om atter at måtte blive modtaget i Kirken ved dåb. George A. Smith beskrev denne mindeværdige begivenhed, idet han skrev om Oliver: »Han bar vidnesbyrd i de mest positive ord ... og fortalte folket, at hvis de ønskede at følge den rette sti, skulle de holde sig til hovedstrømmen – hvor Kirkens medlemsskare er, der er myndigheden.«[8]

I sit sidste vidnesbyrd bekræftede Oliver Cowdery besøget af Johannes Døbers, der besad Det Aronske Præstedømmes nøgler, samt Peters, Jakobs og Johannes' besøg, de der besad nøglerne til Det Melkisedekske Præstedømme. Han erklærede yderligere: »Disse præstedømmer med deres myndighed er nu og må fortsætte med at være i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges medlemsskare. Velsignet er den ældste, som har modtaget præstedømmet og tredobbelt velsignet og hellig er han, som holder ud til enden.«[9]

I årenes løb er der mange frafaldne og afvigergrupper, som ikke har holdt sig til Brødrene. Dette er ikke et nyt fænomen. Efter Frelserens korsfæstelse prædikede Peter og apostlene for et fjendtligsindet publikum. Gamaliel, en lærd lovkyndig, forsvarede deres ret til at prædike. Efter at have fortalt om den uheldige skæbne, der var overgået to forskellige grupper, der var opstået, og som havde tiltrukket mennesker, fremsatte han følgende sikre prøve på sandheden. Han sagde:

»Hvis dette er menneskers vilje eller værk, falder det fra hinanden, men er det fra Gud, kan I ikke fælde dem; kom ikke til at stå som mennesker, der kæmper mod Gud.«[10]

I den storslåede bjergprædiken fremsatte Frelseren et alvorligt spørgsmål: »Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler?« Han fortsatte med at sige: »Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter ... I kan altså kende dem på deres frugter.«[11] De søde frugter af dette værk er nu kendt over det meste af verden.

Det Første Præsidentskab og medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum.

For at vise sin accept af dem, som besidder myndigheden, har Herren også erklæret: »Alting i Kirken skal ske ifølge fælles samtykke med megen bøn og tro.«[12] Herren sagde ligeledes: »At enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn.«[13] Hvordan kan dette gå til? Enhver mand og ung mand i Kirken, som lever i overensstemmelse med Frelserens belæringer, ordineres til præstedømmet. Brugen af denne magt er imidlertid begrænset. Enhver far er patriark for sin familie og enhver mor er matriark, jævnbyrdige i deres to forskellige roller som forældre. Medlemmer, mænd og kvinder kan modtage inspiration ved Helligåndens gave for deres personlige liv samt for deres ansvarsområder.

Kun profeten og præsidenten og ingen anden kan benytte *alle* Guds riges nøgler på jorden. I vor tid er denne mand præsident Gordon B. Hinckley. Han og hans rådgivere samt De Tolv Apostles Kvorum har delegeret særlig myndighed og ansvar til andre generalautoriteter samt til lokale ledere og ledere for hjælpeorganisationer, således at de kan lede arbejdet på deres egne ansvarsområder.

Tidligt i Kirkens historie advarede Herren medlemmerne: »Du skal ikke byde over ham, som er sat over dig og over kirken.«[14]

Nogen har sagt: »For at være tro mod mig selv, må jeg følge min samvittighed snarere end nogen anden.« En god samvittighed er en meget dyrebar åndelig begavelse, hvis den ledes af Helligånden. I sidste ende har alle ansvaret for at træffe deres egne moralske beslutninger. Profeten Joseph Smith erklærede imidlertid, »at det er i modstrid med Guds plan, at noget medlem af Kirken ... modtager instruktioner og belæringer for dem, som står over dem i myndighed.«[15]

Desuden er der nogen, som har hævdet at besidde højere åndelige gaver eller at besidde myndighed, som ligger uden for den etablerede præstedømmemyndighed i Kirken. De siger, at de tror på evangeliets principper og ordinanser, samt at de accepterer Kirkens præsident som den legale administrator af disse, men de hævder, at de besidder en højere orden af præstedømmet som præsidenten ikke har. Dette gøres ofte for at retfærdiggøre en aktivitet, som ikke er i overensstemmelse med Kirkens lærdomme. Der kan imidlertid ikke være nogen højere orden, eftersom Kirkens præsident besidder og udøver alle Guds riges nøgler her på jorden. Herren har udtalt om Kirkens præsident: »Ingen anden (er) udset til at modtage befalinger og åbenbaringer.«[16]

Thomas B. Marsh var en anden af profeten Josephs begunstigede medarbejdere. Fra denne talerstol mindede præsident Hinck-

ley os ved generalkonferencen i april 1984 om, at bror Marsh tjente som præsident for De Tolvs Kvorum, da han valgte at se bort fra Det Første Præsidentskabs og andre kirkelederes beslutninger i en strid mellem hans kone og en anden kvinde over lidt fløde.[17]

Da han, ligesom den fortabte søn endelig »gik i sig selv«,[18] skrev han til Heber C. Kimball, som han havde været sammen med i De Tolvs Kvorum: »Efter at jeg for tre år siden mistede min hustru, begyndte jeg at vågne op til en forståelse af min situation ... jeg ved, at jeg efter din opfattelse har syndet imod Himlen og har gjort mig uværdig til din tillid samt til en plads i Himlens familie ... jeg fortjener ingen plads blandt jer i Kirken end ikke som det mindste medlem, men jeg kan ikke leve længe uden at forliges med De Tolv og Kirken, som jeg har skadet.« Han gengav derpå den typiske lektie, som hans oprørsår havde lært ham: »Herren kunne sagtens klare sig uden mig, og han har intet mistet, ved at jeg faldt fra, men åh, hvad har jeg ikke mistet! Rigdomme, større rigdomme end hele denne planet eller mange lignende planeter kunne tilbyde.« Han tryglede sine brødre om trøst og fred og deres godkendelse af ham.[19]

Efter at være blevet døbt på ny, kom Thomas til Salt Lake City, hvor han bad Brigham Young, Kirkens præsident, om tilgivelse. Præsident Young bad ham om at tale ved et søndagsmøde, hvor Thomas gav dette råd til sine tilhørere: »Hvis der er nogen blandt dette folk, som nogensinde skulle falde fra og gøre som jeg har gjort, så bered jeres rygge for en god omgang pisk, hvis I er blandt dem, som Herren elsker. Men hvis I vil følge mit råd, så følg lederne.«[20]

Profeten Joseph forklarede i løbet af vinteren 1832-33, at »ingen sand engel fra Gud vil nogensinde komme og ordinere noget menneske, for de er allerede en gang blevet sendt for at oprette præstedømmet ved at ordinere mig til det, og når først præstedømmet er blevet oprettet på jorden, med magt til at ordinere andre, vil ingen himmelsk budbringer nogensinde komme for at blande sig i denne magt ved at ordinere andre ... I kan derfor vide, fra dette øjeblik og fremefter, at hvis nogen kommer til jer og betror jer at være blevet ordineret af en engel, er han enten en løgner eller er, som følge af overtrædelse, blevet bedraget af en djævelens engel, for dette præstedømme skal aldrig mere tages fra denne Kirke.«[21]

Tillad mig nu at gennemgå fem af Kirkens grundlæggende profetiske sandheder:

For det første, Guds nøgler og myndighed er blevet overdraget af ham til Joseph Smith samt til enhver af hans efterfølgere, der er blevet kaldet som Kirkens præsidenter.

For det andet, disse nøgler og denne myndighed skal aldrig overdrages noget andet folk, og de, som har denne myndighed, skal være »Kirken bekendt.«

For det tredje, fortsat åbenbaring og ledelse af Kirken kommer gennem Kirkens præsident, og han vil aldrig vildlede de hellige.

For det fjerde, Kirkens individuelle medlemmer kan modtage åbenbaring vedrørende deres egne kaldelser og ansvarsområder samt vedrørende deres egne familier. De kan ikke modtage åndelig instruktion vedrørende dem, der er højere i myndighed.

For det femte, de, som hævder at modtage direkte åbenbaring fra Gud vedrørende Kirken uden for den etablerede orden og uden om præstedømmets kanal, er vildledt. Dette gælder ligeledes alle som følger dem.

Hvis nogen befinder sig i denne situation, så vid, at der altid er en åben dør ind i Kirken for dem, som ønsker at vende tilbage til fuldt fællesskab med søstrene og med brødrene i præstedømmet. Denne velkomst vil være med åbne arme.

Mit vidnesbyrd vedrørende de præsiderende brødres guddommelige kaldelser som repræsentanter for den Herre Jesus Kristus flyder fra min sjæls dybeste kildevæld. I mange år har jeg iagttaget den fortsatte åbenbaringsproces, som stammer fra Gud og fortsætter videre ud gennem nøglerne, myndigheden og Kirkens præsidents ledelse. Jeg bevidner, at denne åbenbaringsmagt har ledt dette værk siden den 6. april 1830. Denne bekræftelse er kilden til den største kundskab, jeg har. Jeg råder og beder til, at alle vil lytte til denne Kirkes vedvarende profetiske røst, som åbenbarer Guds ord i vor tid. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 5:14.
2. L&P 1:30.
3. Dan 2:44; se også L&P 138:44.
4. I *Journal of Discourses*, 25:348; se også 14:367.
5. L&P 42:11.
6. L&P 23:1.
7. I *Journal of Discourses*, 11:252.
8. George A. Smith til Orson Pratt, 20. oktober 1848, i *Millennial Star*, 1. januar 1849, s. 14.
9. Oliver Cowdery til Samuel W. Richards, 14. januar 1849, i *Deseret News*, 26. marts 1884, s. 153.
10. ApG 5:38-39.
11. Matt 7:16-20.
12. L&P 26:2.
13. L&P 1:20.
14. L&P 28:6.
15. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 23; se også L&P 28:12.
16. L&P 43:4.
17. I Conference Report, april 1984, s. 110-111; eller *Den danske Stjerne*, oktober 1984, s. 153-157.
18. Luk 15:17.
19. Thomas B. Marsh til Heber C. Kimball, 5. maj 1857, Brigham Young Collection, Church Historical Department.
20. I *Journal of Discourses*, 5:206.
21. *Millennial Star*, 20. november 1846, s. 139.

»I kan kende«

Biskop Keith B. McMullin
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Vor himmelske Fader ... har tilvejebragt en måde, hvorpå vi kan bygge bro over vore forskelle, en metode, hvorved vi hver især kan vide. Denne måde er gennem Helligåndens kraft og sikre vidnesbyrd.

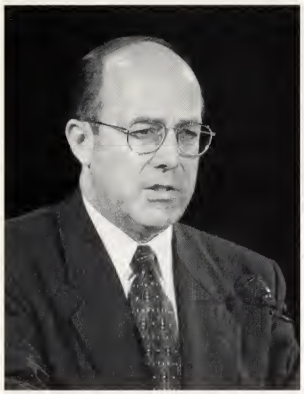

Ydmyg og taknemmelig står jeg foran jer for at vidne om Guds ord og gerninger. Jeg kommer som en, der går forud for at berede vejen. Bemyndigelsen til at gøre dette kommer fra Herren. Det er mit ønske at bidrage til at forberede os på hans andet komme og til at dvæle i hans nærhed for at nyde de gaver og den nåde, som kun han kan skænke os.

I løbet af denne generalkonference vil der blive sagt meget om Herrens værk og om, hvad vor himmelske Fader ønsker af sine børn. Dette er hellige ting. Lad det være sagt, at talerne ikke står alene med deres erklæringer. Jeg ledsager deres vidnesbyrd ved at hæve min stemme som endnu et vidne. Denne proces omtales som *loven om vidner*.

Denne lov blev fastsat for at præsentere, bekræfte og besegle sandheden i Guds børns hjerter. Man står aldrig alene, når man bærer Guds ord til verden. Moses blev kaldet som profet til at lede Israel, men han blev ikke ladt alene. Herren sendte ham hans bror Aron, ikke kun som en talsmand, men også som et vidne sammen med Moses om, at Abrahams Gud havde talt.

Denne lov om vidner indvarslede Jesu Kristi fødsel, liv og mission. Hellige engle, Johannes Døber, profeter, apostle, Helligånden, Frelseren selv og Gud, vor Fader, har alle erklæret hans guddommelighed.

Det samme mønster var fremherskende ved hvert trin i gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i disse, de sidste dage. Et stort antal vidner, hvis troværdighed ikke kunne anfægtes, har skrevet og talt om det, deres ører hørte, deres øjne så og deres hjerte forstod. I hver eneste uddeling har to eller flere vidner sammen udtalt sådanne erklæringer. Det er himlens mønster. Apostlen Paulus sagde:

»På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres« (2 Kor 13:1).

Den afgørende betydning af vidner blev jeg med stor kraft mindet om for nogle år siden, da jeg søgte at få tilladelse fra en mand til, at hans hustru og børn kunne blive døbt. Vore missionærer havde undervist familien om Kristi guddommelighed, Gud Faderens og hans elskede Søns hellige tilsynekomst for profeten Joseph Smith i 1820 og den efterfølgende genoprettelse af den sande kirke på jorden. I hvert enkelt tilfælde bar missionærerne et inderligt vidnesbyrd, og Helligånden bekræftede for moderen og børnene, at det altsammen var sandt. De ønskede at blive døbt.

Faderen var imidlertid skeptisk. Han følte ikke en sådan åndelig bekræftelse. Fast etablerede overbevisninger og traditioner fyldte hans sind med tvivl. Jeg mødtes med ham for at drøfte hans betænkeligheder og hans hustrus og børns ønske om at blive døbt. Selv om han ikke ønskede at forhindre dem i at træffe deres eget valg, var han dybt bekymret over den konflikt, han følte mellem sin overbevisning og familietraditioner og dette budskab om genoprettelsen. Da vores samtale afsluttedes, vidnede jeg for ham. Det omfattede mit vidnesbyrd om det, som missionærerne havde undervist i. Da jeg skulle forklare denne kirkes guddommelige natur, kom Herrens ord fra Lære & Pagter til mig, og jeg vidnede om, at dette er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30).

Min ven var forbløffet. Denne udtalelse bekymrede ham, og i vantro sagde han:

»Hvordan kan du overhovedet hævde noget sådant? Min kirke har langt flere medlemmer end din; min kirke er meget større og har langt større indflydelse end din; og desuden går min kirkes historie og traditioner meget længere tilbage end Joseph Smith. Hvordan kan du overhovedet hævde, at din er den eneste sande kirke?«

Hans reaktion minder om manges, når de første gang hører et sådant vidnesbyrd – en følelse, der måske opleves af nogle, som lytter til denne konference. Ved disse møder vil de, som deltager gennem bønner, det talte ord og musik vidne om det, de ved er sandt. Deres vidnesbyrd vil omfatte –

- Guds eksistens, hans elskede Søns guddommelighed og Kristi lærdomme.
- den guddommelige kaldelse af profeter, seere og åbenbarere med særlig vægt lagt på den første profet i denne uddeling, Joseph Smith, og Herrens profet i dag, præsident Gordon B. Hinckley.

Disse vidner vil henvise os til –

- åbenbaret sandhed om livets formål, vores oprindelse og mål samt
- de hellige skrifter og ofte citere Mormons Bog som endnu et vidne om Jesus Kristus.

For nogle vil disse vidnesbyrd være urovækkende og i modstrid med det, de mener eller tror på. De vil måske spørge:

»Hvordan kan I overhovedet hævde noget sådant? Hvordan kan I vide det?«

Til jer med sådanne spørgsmål siger jeg – før I reagerer, før I lukker jeres sind, før I finder fejl på grund af nogle ord, så lyt og overvej denne inspirerede indsigt. Jeg citerer: »Ord overbringer ikke meninger, de kalder dem frem. Jeg taler med baggrund i min erfaring, og I lytter med baggrund i jeres, og det er derfor kommunikation er svær« (David O. McKay, citeret af Lowell L. Bennion, *Conference Report*, april 1968, s. 94).

Dette er et fænomen, der hører livet på jorden til, og det er roden til vores skepsis. Men midt i vore forskellige synspunkter om åndelige anliggender kommer der til os fra skriften det vidunderlige og beroligende løfte: »I kan vide det.«

Monumentet for håndkærrepionerne på Tempelpladsen hylder de næsten 3.000 sidste dages hellige, som gik ca. 2.100 kilometer fra Iowa City i Iowa til Salt Lake-dalen.

Selv om vores baggrund er forskellig, er vi alle børn af den samme himmelske Fader. Han har tilvejebragt en måde, hvorpå vi kan bygge bro over vore forskelle, en metode, hvorved vi hver især kan vide. Denne måde er gennem Helligåndens kraft og sikre vidnesbyrd.

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen, som er sendt ud af Gud for at åbenbare alt, der er nødvendigt. Han belærer og vidner med guddommelig kraft og klarhed. Hans vidnesbyrd overhøres eller følges måske ikke, det forlades eller benægtes måske, men det misforstås aldrig. »Den Helligånd er en åbenbarer« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 395). Det, der modtages fra ham, virker kraftigere på sjælen end alt andet, der modtages på nogen anden måde. Et årtusinds erfaring modtaget gennem syn, lyd, berøring, smag, lugt og alle universets kræfter kan tilsammen ikke nærme sig den ophøjede og fuldstændige erfaring af blot et kort øjeblik under Helligåndens indflydelse.

Helligånden er en person af ånd. Han har kraft til at tale til hver eneste mands eller kvindes, drengs eller piges ånd. Hans budskab overføres med absolut sikkerhed. Denne åbenbarede kundskab udgør et personligt vidnesbyrd og vidne om sandheden. (Se Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bd., 1966-1973, 1:756).

Herren har gennem profeten Joseph Smith sagt:

»Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte. Se, dette er åbenbaringens Ånd« (L&P 8:2-3; fremhævelse tilføjet).

Hvor fuldkomment og fuldstændigt! Hvor usædvanligt! Hvor vidunderligt!

Selv om vores tilværelse er forskellig, kan der til os hver især komme det samme sikre anker – sandhed fra Gud. Den er absolut, uendelig og tilgængelig. Som Jesus sagde:

»For Herrens ord er sandhed, og hvad der er sandhed, er lys, og hvad der er lys, er ånd, ja, Jesu Kristi Ånd.

Og Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst« (L&P 84:45-46).

Han forklarede videre:

»Sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive ... Sandhedens ånd er af Gud« (L&P 93:24, 26).

Og til sidst opfordrer Herren:

»Spørg Gud; bed, så skal der gives jer« (JSO Matt 7:12).

Og nu tilbage til min beretning. I mindes, at min ven havde spurgt:

»Hvordan kan du overhovedet hævde noget sådant? Hvordan kan du overhovedet hævde, at din er den eneste sande kirke?«

Svaret kom, ikke fra mig, men gennem mig: »Jeg hævder det ikke,« sagde jeg, »jeg citerer det. Jesus Kristus sagde det. Skændes ikke med mig. Hvis du ønsker at betvivle det, så bed og tal med vor himmelske Fader om det.«

Samtalen sluttede, han gav tilladelse til, at hans familie kunne blive døbt, og vi gik hver til sit.

Nogle uger senere, da jeg forlod en stavskonference, så jeg to mænd komme hen mod mig, mens de skubbede sig frem gennem mængden. En af dem var den mand, som jeg har talt om. Den første tanke, der kom til mig, var:

»Åh, nej, her kommer et skænderi!«

Da han nærmede sig, rakte han sin hånd frem og spurgte: »Kan du huske mig?«

Jeg svarede: »Det gør jeg bestemt, og jeg ønsker, at du skal vide, at dette stadig er den eneste sande og levende kirke.«

Før der kunne siges mere, styrkedes hans greb, og han svarede:

»Det ved jeg! Jeg har bedt om det, som du sagde. Herren har ved sin Ånds kraft fortalt mig, at det altsammen er sandt. Jeg blev døbt sidste weekend og ordineret til præst. I dag skal jeg døbe min ven her, for han ved også, at det er sandt.«

Dette er formålet med vidner, sådan er Helligåndens kraft, sådan er sandhedens anker. Om dette, som allerede er og senere vil blive båret vidnesbyrd om, tilføjer jeg nu mit vidnesbyrd, for at I også skal vide det. Gud lever! Vi er hans børn, og han elsker os. Jesus Kristus er hans elskede Søn, vor Forløser og verdens Frelser. Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith, besvarede hans bønner og gav ham instruktioner. Andre himmelske tjenere kom derefter til ham og gengav det, der var blevet tabt. De omfattede Moroni, som frembragte Mormons Bog; Johannes Døber, som gengav Det Aronske Præstedømme; Peter, Jakob og Johannes, som på Joseph Smith og Oliver Cowdery overdrog det højere præstedømme og det hellige apostelembede; Moses med nøglerne til Israels indsamling; Elias med Abrahams evangelium; og profeten Elias med magt til at besegle mødre, fædre og børn sammen som evige familier. Herrens evangelium er blevet gengivet, og hans jordiske rige genoprettet, som han har kaldt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (L&P 115:3-4; 3 Nephi 27:7-8).

Hvis du finder denne eller nogen anden erklæring ved denne konference foruroligende, så tag sagen op med din himmelske Fader i bøn.

»Men han skal bede i tro, uden at tvivle« (Jak 1:6).

For »dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden ... for jer gennem den Helligånds kraft. Og gennem den Helligånds kraft *kan I kende* sandheden i alle ting« (Moroni 10:4-5).

Dette er mit vidnesbyrd – alt dette er sandt! I Jesu Kristi navn. Amen. □

Sabbatsdagen og søndagshandel

Ældste Earl C. Tingey
De Halvfjerds

Vores overholdelse af sabbatten er en indikation af dybden af vores omvendelse og vores villighed til at overholde hellige pagter.

Godmorgen, brødre og søstre. Mit emne er sabbatsdagen og især dens sammenhæng med at handle om søndagen.

Fra begyndelsen har Gud instrueret profeterne i at belære pagtsfolket om at ære sabbatsdagen. Gud hvilede fra sin skabelse på den syvende dag.[1] Denne dag blev velsignet og helliget som en hellig dag.

Den fjerde befaling til Moses lød: »Husk sabbatsdagen og hold den hellig.«[2]

Ældste Bruce R. McConkie har belært om, at overholdelsen af sabbatten var et tegn mellem det fordums Israel og deres Gud, hvorved det udvalgte folk kunne kendes.[3]

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender søndagen som sabbatten til minde om den kendsgerning, at Kristus kom ud fra graven på en søndag, og derefter apostlene begyndte at mødes på den første dag i ugen.[4]

Søndag den 7. august 1831 åbenbarede Herren følgende til profeten Joseph Smith:

»Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.

Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid.

Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren. Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen.«[5]

Ved et regionalt oplæringsmøde for præstedømmeledere for nylig udtrykte præsident Gordon B. Hinckley bekymring for, at medlemmer af Kirken kan have en tendens til at adoptere verdens skikke. Han sagde:

»Vi adopterer dem ikke med det samme, men langsomt tager vi dem til os, desværre. Jeg ville ønske, jeg havde kraft til at omvende hele denne kirke til at overholde sabbatten. Jeg ved, at vores folk ville være mere rigt velsignet af Herren, hvis de ville vandre trofast i overholdelse af sabbatten.«[6]

Et meget vigtigt aspekt af en korrekt overholdelse af sabbatten vedrører søndagshandel. Desværre har mange forretninger og institutioner åbent på søndage. Verden ser ingen konflikt ved at handle om søndagen. Men vi i Kirken er blevet rådet og belært af profeter om at holde os »uplettet af verden.«[7] Vi bør ikke handle på en søndag.

Præsident Hinckley fortsatte med følgende instruktion til præstedømmeledere:

»Der er ikke nogen i denne Kirke, som behøver at købe møbler på en søndag. Det er der ikke. Der er ikke nogen i denne Kirken, som behøver at købe en ny bil på en søndag, er der? Nej. Der er ikke nogen i denne Kirke, som med en lille smule omtanke og planlægning behøver at købe madvarer på en søndag. Nej ... I behøver ikke is, der er købt på en søndag ... I behøver ikke at gøre søndag til en handelsdag ... Jeg tror ikke, vi behøver at støtte den almindelige forretningsindehaver på sabbatsdagen. Hvorfor har de åbent? For at få kunder. Hvem er disse kunder? Tja, de er ikke alle ikke-medlemmer af denne Kirke. I ved det, og jeg ved det.«[8]

I Nehemias' Bog i Det Gamle Testamente blev folket belært om at overholde sabbatten med følgende instruktion: »Og når landets folk på sabbatsdagen kommer med deres varer og al slags korn for at sælge det, vil vi ikke købe det på sabbatten eller på nogen helligdag.«[9]

Ældste Oaks fra De Tolvs Råd har belært os:

»Profeter i vore dage har opfordret os til ikke at handle om søndagen. De af os, der handler på sabbatten, kan ikke undsige os ansvaret for at opfordre forretningerne til at holde åbent den dag. Livsnødvendig service skal være tilgængelig, men de fleste transaktioner på sabbatsdagen kunne undgås, hvis handlende og kunder besluttede sig til at undgå at handle på Herrens dag.«[10]

Brødre og søstre, lad os holde op med at handle om søndagen. En måde, hvorpå vi kan undgå dette, er ved at planlægge. Fyld benzin på om lørdagen. Køb de nødvendige madvarer til weekenden om lørdagen. I bør ikke være årsag til, at en anden skal arbejde om søndagen, fordi I handler i vedkommendes virksomhed. Vi ved selvfølgelig, at der er nødvendige foretagender, som skal være åbne om søndagen. Der er skadestuer, hospitaler, transport og visse former for beskyttende virksomhed som fx politi og brandvæsen. Vi er taknemmelig for de mennesker, som arbejder med disse nødvendige offentlige foretagender og yder os beskyttelse og tryghed.

I mange af verdens lande og i mange stater i USA handles der ikke om søndagen, eller det er forbudt ved lov. Vi bør som et samfund af hellige bruge vores indflydelse på en positiv måde til at opfordre andre medborgere til ikke at handle om søndagen. Vi bør begynde med os selv. Hvis vi ikke vil handle om søndagen, vil virksomheder, der har åbent om søndagen, ikke have nogen økonomisk årsag til at forblive åben om søndagen. Det er virkeligt så enkelt.

Jeg kører ofte gennem små landbrugssamfund i Utah søndag eftermiddag, når jeg vender hjem fra stavskonferencer. Jeg bemærker, at næsten alle traktorer står stille, og markerne er tomme. Jeg takker Gud for troen hos ydmyge landmænd. Når jeg kommer til byerne, ser jeg parkeringspladser ved mange butikker fyldt med biler på søndage, og jeg bedrøves over, at Herrens lov brydes.

Præsident Faust, præsident Monson og præsident Hinckley hilser på medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum ved afslutningen af et møde.

Retfærdiggørelsen og årsagen, der ofte citeres af ejere og bestyrere af sådanne forretninger, er konkurrence, at følge koncernens retningslinier osv.

Jeg husker tydeligt et interview, som præsident Spencer W. Kimball engang havde med et trofast medlem af Kirken. Det foregik således:

»Hvad beskæftiger du dig med?« Og manden sagde: »Jeg driver en tankstation.« Og jeg spurgte: »Har du åbent på sabbatten?« Hans svar lød: »Nej, det har jeg ikke.« »Hvordan klarer du dig? De fleste bestyrere af tankstationer synes at mene, at de er nødt til at have åbent på sabbatten.« »Jeg klarer mig udmærket,« sagde han. »Herren er god mod mig.« »Har du ikke stærk konkurrence?« spurgte jeg. »Jo, det har jeg virkelig,« svarede han. »På den anden side af gaden er der en mand, som holder åbent hele dagen på søndage.« »Og du holder aldrig åbent?« spurgte jeg. »Nej,« sagde han, »og jeg er taknemmelig, og Herren er god, og jeg har tilstrækkeligt til at dække mine behov.«[11]

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er et pagtsfolk. Vi ved, at vi lever i verden, men vi bliver belært om ikke at være en del af verden. Som det fordums Israel, som også var et pagtsfolk, bør vi opmuntre til en korrekt overholdelse af sabbatsdagen ved ikke at handle om søndagen. Lad dette blive et tegn i forholdet til vores Gud, hvorved vi skal være kendt.

Dette er vores arv. I denne uddeling, fra vore pioner-forfædres dage, er vi blevet belært således. Jeg mindes en tale af præsident Hinckley for nogle år siden, hvori han sagde:

»Må jeg et øjeblik tage jer 142 år tilbage i tiden, da der på dette sted hverken fandtes et tabernakel, et tempel eller en templeplads. Den 24. juli 1847 kom et pionerkompagni af vort folk til denne dal. Der var et par dage i forvejen allerede ankommet en gruppe. Brigham Young ankom om lørdagen. Den næste dag, på sabbatten, blev der afholdt møder både om formiddagen og om eftermiddagen. Der var intet lokale af nogen art, hvor folk kunne mødes. Jeg formoder, at folk på den steghede julidag har siddet på siden af deres vogne, lænet op ad hjulene, mens Brødrene talte. Det var sent på sæsonen, og folket stod pludselig over for en enorm opgave, der skulle udføres omgående, hvis de skulle nå at dyrke noget korn, så de havde såsæd næste år. Men præsident Young bad dem indtrængende om ikke at overtræde sabbatsloven, hverken dengang eller fremover.«[12]

Kan vi overhovedet forestille os, hvor fristende det må have været for vore pionerforfædre at bryde sabbatsdagen? Deres overlevelse afhang af den mad, de kunne dyrke og høste. Alligevel rådede deres ledere dem til at udøve tro på Herrens løfter og til at respektere sabbatsdagen.

Hvad er Herrens løfter og velsignelser til dem, som ærer sabbatsdagen ved ikke at handle om søndagen? Afsnit 59 i Lære & Pagter og kapitel 26 i 3 Mosebog i Det Gamle Testamente giver løfter, der ligner hinanden: Da skal jordens fylde være jeres; regn til rette tid, så landet kan give sin afgrøde; fred i landet; Gud vil styrke sit trofaste folk, vise dem respekt og oprette sin pagt med dem.[13]

Som en anden velsignelse og som en advarsel tænker jeg på præsident George Albert Smiths råd, da han sagde:

»Megen af den sorg og ulykke, der rammer menneskeheden, kan spores tilbage til den kendsgerning, at de har ignoreret hans (Guds) formaning om at holde sabbatsdagen hellig.«[14]

Som konklusion og passende i denne smukke påsketid er vores overholdelse af sabbatten en indikation af dybden af vores omvendelse og vores villighed til at overholde hellige pagter. Ældste Mark E. Petersen har sagt: »Vores overholdelse eller manglende overholdelse af sabbatten er et ufejlbarligt mål for vores indstilling over for Herren personligt og over for hans lidelse i Getsemane, hans død på korset og hans opstandelse fra de døde. Den er et tegn på, om vi er kristne i gerning, eller om vores omvendelse er så hul, at mindet om hans sonofer kun betyder lidt eller intet for os.«[15]

Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om helligheden af sabbatsdagen og om vores behov for at beslutte os til ikke at handle om søndagen. Det er et element af vores tro og lydighed mod evige principper. Det er et tegn mellem Gud og hans udvalgte folk. Det er en sand lov og befaling fra Gud.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se Moses 3:3; 1 Mos 2:2-3.
2. 2 Mos 20:8.
3. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, s. 658. (Se også Neh 13:15-22; Es 56:1-8; Jer 17:19-27; Ez 46:1-7 og 2 Mos 31:12-17).
4. Joh 20:6; Luk 24:1; Mark 16:1; Matt 28:1 og ApG 20:7.
5. L&P 59:9-13.
6. Regionalkonference i Heber City/Springville, Utah, præstedømmets lederskabsmøde, 13. maj 1995.
7. L&P 59:9; Jak 1:27.
8. Regionalkonference i Heber City/Springville, Utah, præstedømmets lederskabsmøde, 13. maj 1995.
9. Neh 10:32.
10. *Stjernen*, januar 1987, s. 17.
11. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 227.
12. *Stjernen*, januar 1990, s. 52.
13. L&P 59:16-19; 3 Mos 26:2-6, 9.
14. *Conference Report*, oktober 1935, s. 120. (Citeret af præsident Ezra Taft Benson, *Ensign*, maj 1971, s. 7=.
15. *Conference Report*, april 1975, s. 72; eller *Ensign*, maj 1975, s. 49.

Kurve og glas

Søster Chieko N. Okazaki
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab

Gud har givet os mange gaver, stor mangfoldighed og mange forskelle, men det grundlæggende er, at vi kender til hinanden – at vi alle er hans børn.

Mine kære brødre og søstre, aloha! I februar glædede jeg mig sammen med jer over, at antallet af medlemmer uden for USA lige præcis overskred antallet af medlemmer i USA. Denne skedne ændring er et vigtigt symbol på Kirkens internationale natur. Jeg tænkte på Paulus' udtalelse til galaterne: »Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus« (Gal 3:28). I denne uge fejrer jeg, at det er 54 år, siden jeg blev døbt. Mennesker som jeg, der er omvendt til Kirken, kender Paulus' løfte: »For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme« (1 Kor 12:13).

Brødre og søstre, i dag ønsker jeg at tale om den smukke følelse af at være ét, som vi har fælles i evangeliet. Jeg er netop for tre uger siden vendt hjem fra Filippinerne, Australien, New Zealand, Tonga og Fiji, hvor søster Susan Warner og jeg deltog i lederskabsmøder. Tidligere opgaver har ført mig til Mexico, Honduras, Guatemala, Samoa, Korea og Japan.

Alle disse steder har vi arbejdet hårdt og længe. Det er blevet sagt til os: »Du må have været så træt.« Tværtimod, der var en følelse af at blive løftet op »på ørnevinger« (L&P 124:18), for vi har set Zions døtre vågne op og rejse sig og tage sit højtidsskrud på (se Moroni 10:31) som reaktion på evangeliets glade budskab. Vi underviste, men – og det er, hvad jeg ønsker at understrege – vi lærte også. Den vigtigste lektie var, at vi virkelig alle er ét i Kristus Jesus. Vi er ét i vores kærlighed til Frelseren. Vi er ét i vore vidnesbyrd om evangeliet. Vi er ét i tro, håb og kærlighed. Vi er ét i vores overbevisning om, at Mormons Bog er Guds inspirerede ord. Vi er ét i at støtte præsident Hinckley og de andre generalautoriteter. Vi er ét i at elske hinanden.

Er vi fuldkomne i nogen af disse ting? Nej. Vi har alle meget at lære. Er vi præcis ens i nogen af disse ting? Nej. Vi er alle på forskellige punkter på vores rejse tilbage til vor Fader i Himlen. Holdt jøderne og grækerne, som Paulus talte til i sit brev til galaterne, op med at være jøder og grækere, da de blev døbt? Holdt mændene op med at være mænd og kvinderne med at være kvinder? Nej. Men de var alle »døbt til Kristus« og havde »iklædt [sig] Kristus« (Gal 3:27).

Nephi forklarer det samme princip med disse ord: Frelseren »indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde ... thi alle er lige for Gud« (2 Nephi 26:33).

Gud har givet os mange gaver, stor mangfoldighed og mange forskelle, men det grundlæggende er, at vi kender til hinanden – at vi alle er hans børn. Vores udfordring som medlemmer af Kirken er, at vi alle lærer af hinanden, at vi alle må elske hinanden og udvikle os sammen.

Evangeliets lærdomme er uerstattelige. De er altafgørende, men indpakningen er valgfri. Lad mig komme med et enkelt eksempel for at illustrere forskellen på Kirkens lærdomme og den kulturelle indpakning. Her er et glas med forskner fra Utah, henkogt af en kvinde i Utah til at bespise sin familie på en årstid med sne. Kvinder i Hawaii henkoger ikke frugt. De plukker frugt nok til et par dage og opbevarer det i kurve som denne til deres familie. Denne kurv indeholder en mango, bananer, en ananas og en papaya. Jeg købte disse frugter i et supermarked i Salt Lake City, men de kunne være plukket af en kvinde i Polynesien til at bespise sin familie i et klima, hvor frugt modnes hele året rundt.

Kurven og glasset er forskellige beholdere, men indholdet er det samme: Frugt til en familie. Er glasset rigtigt og kurven forkert? Nej, de er begge rigtige. De er beholdere, der passer til menneskers kultur og behov. Og de er begge gode til det indhold, som de har, nemlig frugt.

Hvad er så frugten? Paulus fortæller os: »Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« (Gal 5:22-23). I Hjælpeforeningens søsterfællesskab, i broderskabet i præstedømmets kvorummer, i den ærbødige sammenkomst for at modtage nadveren forener Åndens frugter os i kærlighed, glæde og fred, uanset om Hjælpeforeningen er i Taipei eller Tonga, uanset om præstedømmekvorummet er i Montana eller Mexico, og uanset om nadvermødet er i Fiji eller Filippinerne.

Over hele verden kan vi som brødre og søstre i evangeliet lære af hinanden, komme hinanden nærmere og vokse i kærlighed til hinanden.

Vores samhørighed vokser af det, vi har fælles over hele verden. Det er evangeliets lærdomme og ordinanser, vores tro på Frelseren, vore vidnesbyrd om skrifterne, vores taknemmelighed for vejledning fra levende profeter og vores opfattelse af os selv som et folk, der stræber efter at være hellige. Dette er evangeliets principper.

Lad os være opmærksomme på evangeliets uforanderlige og magtfulde grundlæggende centrale principper. Lad os forstå, at de har størst betydning. Lad os bygge en solid grundvold på disse principper. Når så regnen falder og skybruddet kommer, vil vores hus være »lagt på klippen«, og det vil ikke falde (Matt 7:25).

Idet vi bygger på denne sikre grundvold, lad os da glæde os sammen, lytte til hinanden, lære af hinanden og hjælpe hinanden med at anvende disse principper, når vi står

over for vore forskellige omstændigheder, forskellige kulturer, forskellige generationer og forskellige geografiske forhold.

I seks år har jeg nu lyttet til Kirkens kvinder i Hjælpeforeningen. Jeg har lært af dem alle. Jeg har lært af fraskilte mødre, som kæmper for at opdrage deres børn alene. Jeg har lært af kvinder, som længes efter at blive gift, men ikke er det, af kvinder, som sukker efter børn, men ikke kan få børn, af kvinder, som er i fare for følelsesmæssig eller fysisk misbrug i deres hjem. Jeg har lært af kvinder, som arbejder i deres hjem, og af kvinder, som arbejder uden for deres hjem. Jeg har lært af kvinder, som er afhængige af kemiske stoffer, har oplevet seksuelt misbrug i barndommen og lider af kroniske sygdomme.

Ikke mange af disse kvinder tænkte på, at de gav mig en gave. De fleste af dem troede, at de bad om hjælp. Men de har alle velsignet mig, mens jeg har lyttet og lært af dem.

Da jeg blev kaldet til Hjælpeforeningens præsidentskab for seks år siden i denne måned, rådede præsident Hinckley mig således: »Du medbringer en særlig egenskab til præsidentskabet. Du vil blive anerkendt som en, der repræsenterer dem uden for USAs og Canadas grænser, eller med andre ord en udstrakt hånd over hele verden til medlemmer af Kirken i mange, mange lande. De vil i dig se en repræsentant for deres enhed med Kirken.« Han gav mig en velsignelse, at min tunge måtte blive løsnet, når jeg talte til folk.

Præsident Hinckley, jeg ønsker at bære vidnesbyrd til Herren foran dig og denne forsamling, at dit råd og din velsignelse bogstaveligt talt er blevet opfyldt.

Jeg taler ikke koreansk, spansk eller tongansk. Men da jeg modtog min opgave med at rejse til søstre i Hjælpeforeningen og deres præstedømmeledere i lande, hvor disse sprog blev talt, blev jeg opfyldt af et stort ønske om at tale til dem på deres eget sprog. Jeg hentede styrke fra præsident Hinckleys trøstende og velsignende ord. Med hjælp fra Kirkens oversættelsesafdeling og gode lærere, som tilbragte mange timer med at arbejde med mig, blev jeg velsignet og kunne holde min tale på spansk, koreansk og tongansk, da jeg var blandt disse folk. Jeg kunne mærke Ånden bære mine ord til deres hjerte, og jeg kunne mærke »Åndens frugt« (Gal 5:22), som bragte deres kærlighed, deres glæde og deres tro tilbage til mig. Jeg kunne mærke Ånden gøre os til ét.

Brødre og søstre, uanset om jeres frugter er ferskner eller papaya, og uanset om I kommer med dem i glas eller kurve, takker vi jer for at tilbyde dem i kærlighed. Fader i Himlen, må vi være ét, og må vi være dine (se L&P 38:27), det beder jeg om i vor Frelsers, Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

»Du må ikke have andre guder«

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Guds befalinger fungerer som en standard, som vores prioriteter kan måles imod. Vores respekt for det første bud former vore følelser for alle de andre bud.

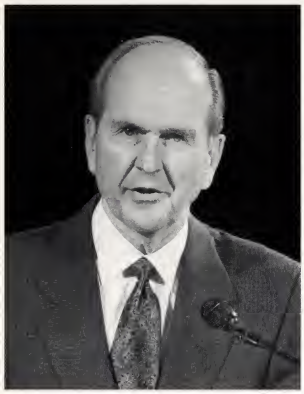

Nu da jeg står over for denne forsamling, føler jeg det ansvar, der er blevet mig pålagt. Når I står over for Kirkens generalautoriteter eller andre ledere, har I ligeledes et ansvar. Vi er alle ansvarlige for at reagere på de sandheder, der bliver fremført.

Når jeg står over for jer, kommer jeg til at tænke på min tid i militæret for lang tid siden, da vores deling blev kommanderet af en sergent: »Rør!« »Se til højre!« »Se til venstre!« »Omkring!« Vi lærte at reagere på disse ordrer med øjeblikkelig præcision. Når jeg tænker tilbage, mener jeg ikke at kunne huske ham kommandere »se opad!« Og dog fortæller skrifterne os: »Se frem til Gud og lev.«[1]

Mit emne i dag vedrører det første af Herrens ti bud: »Du må ikke have andre guder end mig.«[2] Dette bud er måske mere kendt, end det er overholdt. Tillad mig at komme med et forslag, som jeg har fundet nyttigt, når jeg afprøver min egen troskab over for dette bud? Når jeg står over for et vanskeligt valg, spørger jeg mig selv: »Hvad vej ser du?«

ET LIV UDEN AT SE OP TIL GUD

Sørgeligt nok er der mange mennesker, som ikke ved, hvor de skal finde Gud, og derfor lukker ham ude af deres liv. Når åndelige behov opstår, ser de måske til venstre eller til højre, eller de ser sig omkring. Men at se til andre mennesker, der er på samme niveau, kan ikke tilfredsstille mangel på åndelighed. Når den udødelige ånd er sulten, hungrer den vedvarende efter noget mere mættende. Selv hvis materiel succes opnås, er der en hul smerte – eftersom det at leve godt, ikke kommer op på siden af det at leve værdigt. Indre fred kan ikke findes i velstand ledsaget af åndeligt afsavn.

EN OPFORDRING TIL AT KOMME TIL HERREN

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opfordrer alle mennesker til at komme til Kristus og tage del i den åndelige fest, som evangeliet tilbyder. De hellige nyder en sød åndelig næring, der opretholder dem livet igennem. Denne næring modtager de, fordi de har indgået pagter om at påtage sig Herrens navn samt at stræbe efter at adlyde hans forskrifter. Styrke opnås ved at erkende og være taknemmelig for Herrens gaver bestående af udødelighed og mulighed for evigt liv.

LOYALE BORGERE

Disse gaver er tilgængelige for alle. Borgere i mange lande er medlemmer af Kirken. Ligegyldigt hvordan deres flag ser ud, eller hvordan deres regeringsform er, finder de, at troskab over for Herren ikke udelukker, at de kan være loyale borgere i deres nationer. Trofasthed over for Gud sætter en person i stand til at udvikle større fædrelandskærlighed og dermed blive en bedre borger.

Udover deres nationale borgerskab, er Kirkens medlemmer også borgere i Guds rige.[3] Deres forpligtelse over for dette rige kan imidlertid variere fra person til person. Hovedparten søger »først at opbygge Guds rige og at oprette hans retfærdighed.«[4] Andre tillader, at deres troskab over for Gud og hans rige er underordnet andre interesser i livet. De har endnu ikke besluttet, i hvilken retning de skal se.[5]

HERRENS REPRÆSENTANTER

Jeg fornemmede netop denne form for forvirring i sindet hos en journalist, som spurgte en af vore ledere, hvornår en repræsentant for et bestemt land ville blive generalautoritet. Mens dette spørgsmål blev besvaret, tænkte jeg på vores elskede generalautoriteter, der er født i lande i Asien, Europa, Nord-, Central- og Sydamerika samt på øerne i havet. Selvom disse brødre stammer fra mange nationer og taler forskellige sprog, blev ingen af dem kaldet til at repræsentere sit fædreland. De præsiderende kvorummer i Kirken er ikke repræsentative forsamlinger. Hver enkelt leder er blevet kaldet til at stå over for folket som Herrens repræsentant, ikke som folkets repræsentant.

Generalautoriteter er »kalde(t) af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil.«[6] De er kaldet til at være »særlige vidner«[7] for hele verden, for at undervise og bevidne om den Herre Jesus Kristus.[8]

AT ADLYDE HERRENS BEFALINGER

Ligegyldigt hvor vi lever, eller i hvilken stilling vi tjener, må vi alle beslutte, hvilken vej vi vil se. Guds befalinger fungerer som en standard, som vores prioriteter kan måles imod. Vores respekt for det første bud former vore følelser for alle de andre bud. Betragt for eksempel budet om at holde sabbatsdagen hellig.[9] Vi lever i en tidsalder, hvor mange mennesker overalt i verden på sabbatsdagen har udskiftet deres troskab over for kirker med forlystelsessteder. Igen spørger jeg: »Hvad vej ser I?«[10] Skrifterne opmuntrer os til at gøre det rette: »Hvis du tager dig i vare på sabbatten og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten ... Herrens hellige dag ærværdig, hvis du ærer den ved ikke at gøre, som du plejer ... så skal du glæde dig over lykken hos Herren.«[11]

Selvtillid opnås ligeledes ved lydighed mod Guds befalinger vedrørende kyskhed.[12] Men i vores tidsalder er disse befalinger ble-

Skulpturen *Et glædeligt øjeblik* på området ved Kirkens hovedsæde øst for Tempelpladsen. Det bærer titlen *Sønner er en gave fra Herren* (Sl 127:3).

vet angrebet og bagatelliseret. Selvdisciplinens moral med dens »fornægtelse eller selvbeherskelse skildres populært som usundt og unaturligt.« Sandheden er, »at det er unaturligt udelukkende at definere sig selv ud fra sine lyster.«[13] Hvert eneste menneske er et barn af Gud – skabt i hans billede – med naturlige appetitter, der skal kontrolleres.

Hvis vi overtræder Guds første bud, vil vi ikke undgå straf. Hvis vi tillader nogen anden person eller sag at stå over ham i troskab, vil vi høste en bitter høst. Paulus forudså fortabelsen af dem, for hvem »bugen er deres gud.«[14] (Jeg kunne tilføje, at det gælder alle former for anatomisk hengivenhed). Alle, som vælger at tjene »skabningen i stedet for skaberen«,[15] afskærer sig selv fra en åndelig belønning.

Vore prioriteter burde således i ærlighed vurderes i forhold til dette første bud. Hvis en kursændring er påkrævet, burde vi udstede en befaling til os selv: »Omkring!« At gøre det vil behage Herren, som sagde: »Vend om! Vend jer bort fra jeres møgguder, vend jer bort fra alle jeres afskyelige handlinger.«[16]

Træer strækker sig op mod lyset og vokser samtidigt. Det samme er tilfældet for os som sønner og døtre af himmelske forældre. At se opad giver os et meget større perspektiv, end når vi ser til højre eller til venstre. At se opad i søgen efter hellighed giver os styrke og værdighed som Guddommens disciple.[17]

SE PÅ VORE FAMILIER

At se opad er afgørende for at opnå succes som forældre. Familien fortjener vejledning fra himlen. Forældre kan ikke råde børn hensigtsmæssigt udelukkende ud fra personlige erfaringer, frygt eller sympatier.[18] Men når forældrene ser børnene således som Skaberen, som gav dem livet, ville gøre det, vil forældrene blive begavet med en visdom, der rækker udover deres egen. Vise mødre og fædre vil belære medlemmerne af deres familie om, hvorledes de træffer personlige beslutninger baseret på den guddommelige lov.[19] De vil belære dem om, at »dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud.«[20] De vil belære dem om, at beslutninger af moralsk og åndelig karakter ikke kan benytte sig af handlefriheden, uden at der også følger et ansvar over for Gud for disse valg.[21] Med denne forståelse vil forældre og børn blive belønnet med karakterstyrke, fred i sindet, samt lykke og glæde ved deres efterkommere.[22]

SE VOR NÆSTE

På samme måde vil vores forhold til vore naboer, venner og kolleger blive beriget, hvis vi behandler dem med »Kristi rene kærlighed.«[23] Et ønske om at efterligne Herren er en magtfuld motivation til at gøre godt. Vores eget krav om barmhjertighed vil få os til handle i overensstemmelse med den gyldne regel.[24] Derfor vil vi finde glæde i at bespise de sultne, klæde de nøgne eller at udføre frivilligt arbejde af værdi.

At tjene sin næste får en ny dimension, når vi først ser op mod Gud. I Kirken, hvor præstedømmets og hjælpeorganisationernes ledere ser på deres forsamlinger, kvorummer og klasser på samme måde, som Herren ville gøre det, lærer de, at det ikke betyder noget, hvor man tjener, det der betyder noget, er hvordan. Stillinger i Kirken ophøjer ingen, men det gør derimod trofasthed. På den anden side, at stræbe efter at opnå en betydningsfuld kaldelse – at stræbe efter at blive herren snarere end at være tjeneren – kan ødelægge både ånden i arbejderen og arbejdet.

Der hersker fra tid til anden forvirring vedrørende emnet tjenere og herrer. Biblen beretter, at en gruppe mænd »havde ... talt med hinanden om, hvem der var den største« iblandt dem. Jesus sagde: »Hvis nogen vil være den første, skal han være den sidste af alle og alles tjener.«[25]

Bad Jesus sine disciple om at reagere på krav fra mængden eller at servere?[26] Nej! Han bad dem tjene på sin måde. Folket skulle ikke være hans disciples herrer. Herren er deres Herre.

Når vi tjener andre, hvor skal vi da se hen? Fra højre eller fra venstre kan vi blot enten skubbe eller trække andre. Vi kan kun løfte andre op, hvis vi står på et højere plan. For at nå derop, skal vi ikke se til siden, vi skal se op til vores Mester. Ligesom vi er nødt til at se op til Gud for at leve godt, må vi se op til Gud for at kunne tjene andre godt.

DE EFFEKTIVE DISCIPLES INDSTILLING

Hvis vi kaldes til lederskabsstillinger, står vi til ansvar over for Frelseren, for de handlinger vi udøver i det pågældende embede. Disse handlinger skabes af vore holdninger, og holdninger hæves, når vi bøjer vores hoved i ydmyg bøn. Det erklærer ordene i salmen »Before Thee, Lord, I Bow My Head«:

Se opad min sjæl, vær ikke nedbøjet.
Stir ikke nedad på jorden.
Afkast dig jordens lænker.
Modtag, min sjæl, åndens fødsel.
Og nu da jeg drager ud blandt mine medmennesker,
vær du da nær, for mine trin at lede,
at jeg må blive i din kærlighed.[27]

At bede hjælper os til at møde livets trængsler. Bøn fokuserer vores holdning meget præcist. Med et sådant fokus vandrer vi hverken til højre eller venstre i et land mineret med fristelsesfælder. Disciple flirter ikke med faren nær katastrofens forrevne afgrund. Erfarne bjergbestigere læner sig heller ikke ud over den farlige afgrund, men ind mod sikkerheden, fastgjort med reb og andre sikkerhedsforanstaltninger for at sikre sig forbindelsen til dem, de stoler på. Det er på samme måde med os. Når vi bestiger livets bjerglignende udfordringer, bør vi læne os ind mod vores Mester og være forbundet til ham, idet vi holder godt fast i evangeliets jernstang, vores familie og vores pålidelige venner.

Præsident David O. McKay forklarede følgende om afgrunde: »På grund af selviskhed befinder mange af os sig nær afgrunden til den dyriske jungle, hvor naturens lov kræver, at vi har os selv i bagtankerne, ligegyldigt hvad vi gør.«[28]

Herren sagde: »Vend alle jeres tanker til mig, tvivl ikke, frygt ikke.«[29] Jeg har lært, at en sådan tro frembringer en befriende kraft. Nå vi ser mod Gud først, kan vi fast beslutte, hvad vi ikke bør gøre, hvorpå vi er fri til at gøre, hvad vi burde gøre.

For nylig har præsident Gordon B. Hinckley erklæret:

»Kærlighed til Gud er roden til al dyd, til al godhed, til al karakterstyrke, til al trofasthed med hensyn til at gøre ret. Elsk Herren din Gud, og elsk hans Søn og vær altid taknemmelig for deres kærlighed til os. Når andres kærlighed falmer, vil der altid være denne skinnende, altomfattende, evigtvarende Guds kærlighed for hver enkelt af os samt hans Søns kærlighed, han som gav sit liv for os.«[30]

Brødre og søstre; race, nationalitet, beskæftigelse eller andre interesser behøver ikke at stå i vejen for os. Alle kan se op til Herren. Alle kan sætte ham først i deres liv. De, som gør dette, og som forbliver trofaste, vil kvalificere sig til dette storslåede løfte:[31] »Hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.«[32] Denne herlige skæbne kan blive vores, det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Alma 37:47; se også Sl 5:3; Alma 5:19; 37:37.
2. 2 Mos 20:3; se også L&P 20:17-19.
3. Se Ef 2:19.
4. JSO, Matt 6:38.
5. Se Joel 3:14.
6. Trosartiklerne 1:5.
7. L&P 107:25.
8. Hvad de taler »drevet af den Helligånd,« skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord (L&P 68:4).
9. Blandt mange se fx 2 Mos 20:8; 31:15; 35:2; 3 Mos 23:3; Jarom 1:5; Mosiah 13:16; 18:23; L&P 68:29.
10. Se 1 Kong 18:21.
11. Es 58:13–14.
12. Blandt mange er 2 Mos 20:14; 3 Mos 18:22; Matt. 5:28; 1 Kor 6:9; 3 Nephi 12:28; L&P 42:24; 59:6.
13. Report of the Ramsey Colloquium, *Wall Street Journal*, 24. februar 1994, s. A-18.
14. Fil 3:19.
15. Rom 1:25.
16. Ez 14:6.
17. Betydningen af at se op til Herren fremhæves også i et syn til profeten Joseph Smith, dateret den 21. januar 1836:
»Jeg så Lammets Tolv Apostle, som nu er på jorden, som har nøglerne til denne sidste uddeling, i fremmede lande, stående sammen i en rundkreds, meget trætte, med klæderne i laser og med opsvulmede fødder, med nedslagne øjne og Jesus stående midt iblandt dem, og de så ham ikke. Frelseren så dem og græd« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 126).
At De Tolv efterfølgende blev retfærdiggjort er tydeligt, når vi læsere videre i profetens optegnelse: »Til sidst så jeg De Tolv i Guds celestiale rige. Jeg så også Zions forløsning, og mange ting, som mennesket ikke er i stand til at beskrive fuldt ud« (*Lærdomme*, s. 127).
18. Se Ordsp 3:5.
19. Se L&P 130:20–21, som belærer om, at enhver velsignelse fra Gud opnås ved lydighed mod den lov, hvorpå denne velsignelse er baseret.
20. Se Alma 34:32.
21. Se L&P 101:78.
22. JSO, 1 Mos 9:22 tilføjer denne indsigt: »Når dine efterkommere skal modtage sandheden og se opad, da skal Zion se ned, og alle himlene skal skælve af fryd, og jorden skal ryste af glæde.«
23. Moroni 7:47.
24. »Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (Matt 7:12).
25. Mark 9:34–35; fremhævelse tilføjet. En anden af evangelisterne formulerede denne sandhed på en tilsvarende måde: »Men den største blandt jer skal være jeres tjener« (Matt 23:11). I disse vers kommer ordet *tjener* fra det græske navneord *diakonos*, som betyder »en, som udfører en andens befaling, især fra en herre.« *Diakonos* er det græske ord, hvorfra det danske ord *diakon* kommer.
26. Se ApG 6:2.
27. *Hymns*, 1985, nr. 158.
28. *Improvement Era*, juni 1957, s. 390. Præsident James E. Faust udstedte denne alvorlige advarsel: »At leve livet helt ud til kanten kan også betyde, at man er faretruende nær ved det bundløse hul ...
Nogle af jer tror måske, at I vil finde jeres stærke sider og evner ved at leve livet fuldt ud ... Der vil altid være tilstrækkeligt mange risici, der kommer helt af sig selv, uden at I behøver at opsøge dem« (*Stjernen*, januar 1996, s. 46).
29. L&P 6:36.
30. Ricks College regionalkonference, 29. oktober 1995; omtalt i *Church News*, 2. marts 1996, s. 2.
31. Han har også givet mange andre, bl.a.:
»Da er I salige; thi ligesom I nu ser mig og ved, at det er mig, således skal I komme til mig, jeres sjæl skal leve« (L&P 45:46).
»Thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).
32. L&P 93:1.

Visdomsordet: Princippet og forjættelserne

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Mens visdomsordet kræver streng lydighed, lover det til gengæld sundhed, store skatte af kundskab og den forløsning, som er købt for os af Guds Lam.

Disse vidunderlige unge i dette kor er typiske for de unge, som vi møder overalt i Kirken. Vi elsker dem. Vi er taknemmelige for jer, vore unge. *Intet* er mere værdifuldt end vore børn, vore unge. Det er til dem, jeg taler. For flere år siden i Afrika lærte jeg, hvor usynlige og farlige krokodiller kan være. Dengang advarede jeg vore unge om usete åndelige krokodiller, som lå på lur for at tilintetgøre dem.

Disse usynlige farer er mangedoblet i antal, og nu er der mange forskellige former.

Nogle af dem er som landminer, der er skjult i en mark, som I skal krydse på jeres vej til voksenlivet. Nabolag og skoler, som engang var sikre, er det ikke længere. Heldigvis har I i jeres indre en åndelig kraft, der minder om en minedetektor. Hvis I lærer, hvordan den virker, vil den advare jer om tilstedeværelsen af usete krokodiller og miner, og I kan undgå vanskeligheder.

Tre år efter Kirkens grundlæggelse kom en åbenbaring, som beskrev vor tid med disse profetiske ord:

»Se, sandelig så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring« (L&P 89:4).

Visdomsordet lægger begrænsninger på medlemmer af Kirken. Disse regler gælder stadig for hvert eneste medlem og for alle, som søger at tilslutte sig Kirken. De er så bindende, at ingen bliver døbt i Kirken uden først at sige ja til at efterleve dem. Ingen vil blive kaldet til at undervise eller til at lede, medmindre de accepterer dem. Når man ønsker at tage til templet, vil man blive spurgt, om man overholder visdomsordet. Hvis man ikke gør det, kan man ikke tage til Herrens hus, før man er fuldt ud værdig.

Vi ved, at unge i almindelighed ikke kan lide restriktioner. Tro det eller ej, men vi var engang unge, og vi husker det.

Modstand mod alt, der begrænser ens opførsel, har næsten overtaget samfundet. Hele vores sociale orden kan tilintetgøre sig selv over tvangstanken om frihed, der ikke er forbundet med ansvar, hvor man forestiller sig, at valg er uafhængige af konsekvenser.

I unge må forstå, at der er noget kolossalt vigtigt, som retfærdiggør de begrænsninger, som visdomsordet pålægger.

Selvom åbenbaringen i begyndelse kom som en »hilsen, ikke som befaling eller tvang« (L&P 89:2), har senere præsidenter for Kirken, da medlemmerne havde haft tid til at blive undervist i betydningen af åbenbaringen, erklæret, at det var en befaling. Og den blev accepteret som en befaling af Kirken. Visdomsordet blev »givet som et princip med en forjættelse« (L&P 89:3). Ordet *princip* i åbenbaringen er et meget vigtigt ord. Et princip er en varig sandhed, en lov, en regel, som man kan tillægge sig som vejledning til at træffe afgørelser. I almindelighed er principper ikke udtrykt i detaljer. Det efterlader os frie til selv at finde vores vej med en varig sandhed – et princip – som vores anker.

Medlemmerne skriver for at spørge om dette eller hint er imod visdomsordet. Det er velkendt, at te, kaffe, spiritus og tobak er imod visdomsordet. Det er ikke udlagt mere detaljeret. I stedet underviser vi snarere i princippet sammen med de lovede forjættelser. Der er mange skadelige, vane- og afhængighedsdannende stoffer, som man kan drikke, tygge, inhalere eller sprøjte ind, som skader både krop og ånd, som ikke er nævnt i åbenbaringen.

Alt skadeligt er ikke nævnt specifikt; fx arsenik – helt sikkert dårligt, men tydeligvis ikke vanedannende! Den, som skal have befaling i alt, har Herren sagt, »er en lad og ikke en klog tjener« (L&P 58:26).

I nogle kulturer hævdes det, at lokale drikke er uskadelige, fordi de ikke direkte er nævnt i åbenbaringen. Alligevel trækker de medlemmer, og især mænd, væk fra deres familie til fester, som bestemt strider mod princippet. Forjættelserne i åbenbaringen vil blive nægtet de ligeglade og de hensynsløse.

Lydighed over for vejledningen vil holde jer på den sikre side i livet.

Der fortælles en historie om en konge, som skulle vælge mellem to kuske til sin vogn. Han befalede dem begge at køre sin vogn ned af en stejl og snoet vej, som var hugget ind i et højt bjerg.

Den første kusk kom langsomt ned og krøb langs klippesiden. Den anden kusk viste talent og stor dygtighed. Han hastede ned af bjerget, og vognen var til tider så langt ude, at halvdelen af hjulet var ude over klippekanten.

Kongen tænkte meget og valgte så klogt den første mand til at køre sin vogn. Det er bedst at forblive på den sikre side.

Visdomsordet er »afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt alle de hellige« (L&P 89:3). Det støttes af andre skriftsteder. De lærer, at det gode, der kommer fra jorden, »er skabt til menneskers nytte og brug ... Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vederkvæge sjælen ... til at bruges med måde og ikke i overmål, ej heller med overdrivelse« (L&P 59:18-20).

I unge, lær at bruge mådehold og sund fornuft i alt, der vedrører helbred, ernæring og især medicin. Undgå at være overdreven eller fanatisk eller at følge modeluner.

Visdomsordet råder os fx til at spise kød sparsomt (se L&P 89:12). For at undgå at nogen overdriver, får vi i en anden åbenbaring at vide, at »den, som forbyder ... at spise det, er ikke af Gud« (L&P 49:18).[1]

Området nord for Tabernaklet ved konferencen.

Et andet skriftsted råder: »Hold op med at være lade; vær ikke længere urene ... Sov ikke længere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske« (L&P 88:124).

Følg visdomsordets princip, og I vil modtage de lovede forjættelser. »Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod dette bud,« har fået løfte om, at de »skal få sundhed i navlen og marv i benene« og »skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte« (L&P 89:18, 20).

Visdomsordet lover os ikke et fuldkomment helbred, men det lærer os, hvordan vi bevarer den krop, vi blev født med, i den bedste kondition og vores sind årvågent for svage åndelige tilkendegivelser.

Jeg husker en velsignelse, jeg modtog, da jeg var i militæret. Den omfattede vejledning, som var god for alle unge:

»Du har fået et legeme med sådanne fysiske proportioner og kondition, at det gør din ånd i stand til at fungere i den ... Du bør påskønne dette som en stor arv. Bevogt og beskyt det. Indtag ikke noget, der kan skade dets organer, for det er helligt. Det er dit sinds redskab og grundlaget for din karakter.« Dette råd havde stor indflydelse på mig.

Denne forjættelse om helbred for efterlevelse af åbenbaringens standard er ikke begrænset til medlemmer af Kirken. Fortæl jeres venner, som ikke er medlemmer, om visdomsordet og tilskynd dem til at efterleve det.

Og så er der en større forjættelse lovet i visdomsordet. De, som adlyder det, har fået løfte om, at de »skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte« (L&P 89:19). Det er den personlige åbenbaring, hvorigennem I kan opdage usynlige krokodiller eller skjulte miner eller andre farer.

Da I blev bekræftet som medlem af Kirken, fik I overdraget Helligåndens gave. »Ved I ikke,« skrev Paulus, »at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer« (1 Kor 6:19).

Og Herren har sagt: »Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26).

Der er en sidste forjættelse i åbenbaringen. Idet Herren atter talte om dem, som følger og adlyder disse befalinger, sagde han: Jeg »giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel« (L&P 89:21). Det er et fantastisk løfte.

For at forstå det må vi gå tilbage til Moses' tid. Israelitterne havde været i trældom i 400 år. Moses kom som deres befrier. Han nedkaldte plagerne over Egypten. Farao indvilgede hver gang i at slippe israelitterne fri, men hver gang løb han fra sit løfte. Endelig sagde Herren til Moses: »*Endnu* en plage vil jeg bringe over Farao og Egypten. Efter den vil han lade jer gå ... alle førstefødte i Egypten [skal] dø« (2 Mos 11:1, 5).

Moses fortalte israelitterne, at de skulle »tage et lam ... et lydefrit dyr, et årgammelt handyr ... I må ikke knuse nogen af dets knogler« (2 Mos 12:3, 5, 46; se også Joh 19:33).

De skulle forberede lammet som til et festmåltid og »tage noget af blodet og komme det på de to dørstolper ... i de huse ... Samme nat vil jeg gå gennem Egypten, og

jeg vil dræbe alle førstefødte i Egypten ... Når jeg ser blodet, går jeg forbi jer. Ingen ødelæggende plage skal ramme jer ...

Denne dag skal I ... fejre ... som en evig-gyldig ordning« (2 Mos 12:7, 12-14). »Og når jeres børn spørger, hvad det er for en skik ... skal I svare: Det er påskeoffer for Herren« (se 2 Mos 12:26-27).

I unge må da bestemt se den profetiske symbolik i påsken. Kristus »er Guds lam« (Joh 1:29, 36), den førstefødte, hankøn, uden fejl. Han blev slået ihjel, uden at hans knogler blev knust, selv om soldaterne blev sendt ud for at gøre det.

Men det er ikke fra den jordiske død, vi vil blive reddet, hvis vi vandrer i lydighed mod disse befalinger, for vi skal hver især dø på et tidspunkt. Men der er en åndelig død, som I ikke behøver lide under. Hvis I er lydige, vil den død gå jer forbi, for »vort påskelam er slagtet, Kristus« (1 Kor 5:8), fortæller åbenbaringen os.

Mens visdomsordet kræver streng lydighed, lover det til gengæld sundhed, store skatte af kundskab og den forløsning, som er købt for os af Guds Lam, som blev slået ihjel, så vi kunne blive forløst.

Offerloven blev opfyldt med korsfæstelsen. Herren indførte nadveren som erstatning. Det er den ordinanse, vi skal overholde for evigt! I unge, kom til jeres møder og modtag nadveren.

Visdomsordet blev bestemt givet, for at I kan bevare den fine, følsomme, åndelige side af jeres natur tilstrækkelig opmærksom. Lær at »lytte« til jeres følelser. I vil blive vejledt og advaret og undervist og velsignet.

Selv om jeres liv som unge altid er fuld af uvished, så frygt ikke fremtiden!

Jeres unge drømme kan realiseres. Alle jeres værdige, naturlige fysiske og følelsesmæssige ønsker kan opfyldes. I kan finde en partner, som I kan tilbyde et legeme fri for afhængighed, for beroligende midler og stimulanser og et sind, der er åbent for åndelig vejledning og tilkendegivelser.

I kan blive beseglet til hinanden for tid og al evighed i en ægteskabspagt og frit udtrykke den kærlighed, der som sit fuldendende formål har skabelsen af liv, børn, familie og lykke.

Hvis du er en af dem, der er gået væk fra vejen, så er det nu tiden til at komme tilbage. Du kan godt, du ved det. I unge, gå fremad i tro. I vil blive ledt af Ånden, som Nephi blev: Han »vidste ikke på forhånd, hvad [han] skulle gøre« (1 Nephi 4:6).

Overhold visdomsordet. Søg værdige partnere. Kom trofast i Kirken. Glem aldrig at søge om hjælp i bøn hver dag. Jeg lover jer, at vejen vil blive lettere, og I vil have en sindsligevægt og en tillidsfuld indstilling til livet og fremtiden. I vil blive advaret mod farer og vil blive ledt gennem Helligåndens hvisken.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at denne åbenbaring er en mægtig beskyttelse for alle medlemmer af Kirken, især for jer, Kirkens unge, når I står over for et liv fyldt med så mange problemer, farer og uvisheder. Men, I unge medlemmer af Kirken, hav tro. Herren vil være med jer; I vil blive vejledt. Jeg bærer vidnesbyrd om ham og om hans offer og om hans forsoning og om hans kærlighed til jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTE

1. Baggrunden for vers 18 er vers 19.
»Thi se, dyrene på marken og fuglene i luften ... er bestemt til menneskets brug til føde.«
Afsnit 49 var direkte henvendt til medlemmerne af United Society of Believers in Christ's Second Appearing (shakerne) for at rette nogle af deres fejlagtige lærdomme.
En af deres overbevisninger var ikke at spise kød – dyr eller fisk.

Mødet lørdag eftermiddag
Den 6. april 1996

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer generalautoriteterne og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, and Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

På grund af biskop Merrill J. Batemans udnævnelse til rektor ved Brigham Young University giver vi en hæderlig afløsning til ham som præsiderende biskop sammen med hans rådgivere biskop H. David Burton og biskop Richard C. Edgley. De, der sammen med os ønsker at udtrykke deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum: Merrill J. Bateman, Dallas N. Archibald, Dieter F. Uchtdorf og Bruce C. Hafen. Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: L. Edward Brown, Sheldon F. Child, Quentin L. Cook, William Rolfe Kerr, Dennis E. Simmons, Jerald L. Taylor, Francisco Viñas og Richard B. Wirthlin. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder H. David Burton som præsiderende biskop med Richard C. Edgley som førsterådgiver og Keith B. McMullin som andenrådgiver. Alle, der kan godkende dette forslag, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende. Vi beder de nye halvfjerdsere om nu at indtage deres pladser på forhøjningen.

Tak, brødre og søstre, for jeres kærlighed, bønner og støtte. □

Rapport fra Kirkens revisionskomité

Præsenteret af Ted E. Davis
Kirkens revisionskomité

Kirkens revisionskomité er uafhængig af alle Kirkens embedsmænd, ansatte, foretagender og afdelinger, herunder også Kirkens Revisionsafdeling, og den rapporterer direkte til Det Første Præsidentskab. Vi har adgang til alle optegnelser og alt personale, der er behov for til at varetage vores ansvarsområde. Vi har gennemgået de finansielle retningslinier og fremgangsmåder, som fører kontrol med indbetalinger og udbetalinger, og som sikrer Kirkens og dens organisationers aktiver, herunder deres systemer for budgetter, regnskaber, rapportering samt revisionssystemer og -rapporter for året, der sluttede den 31. december 1995.

Kirkens udgifter for dette år var godkendt af rådet, der forvalter tiende, ifølge nedskrevne retningslinier. Rådet består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Administrationen af godkendte budgetter kontrolleres af Budgetafdelingen under tilsyn af Bevillingskomiteen og Budgetkomiteen. Kirkens revisionsafdeling, som er adskilt fra Kirkens revisionskomité, foretager for tiden revision af finansielle aktiviteter i Kirken og dens tilknyttede selskaber for året, der udløb den 31. december 1995, i overensstemmelse med anerkendte, professionelle revisionsstandarder. Revisionsafdelingen udfører også revision af regnskaber, drift og informationssystemer på edb for alle Kirkens aktiviteter. Dens stab består af medlemmer af den amerikanske revisorforening og andre fagligt kvalificerede revisorer. Kirkens Revisionsafdeling er uafhængig af alle Kirkens øvrige funktioner og afdelinger, og den rapporterer sine resultater direkte til Det Første Præsidentskab. Aktieselskaber, som ejes eller kontrolleres af Kirken, bevarer deres egne regnskabs- og rapporteringssystemer i overensstemmelse med accepterede erhvervsstandarder, og de revideres af Kirkens revisionsafdeling og/eller af uafhængige revisionsfirmaer. Brigham Young University og andre højere uddannelsesinstitutioner revideres af uafhængige revisionsselskaber. Kirkens revisionsafdeling har fastlagt revisionsprocedurer for revision af lokale kirkeenheder og fører også tilsyn med resultater af lokale revisioner og lokale enheders udgifter. Det er Kirkens Revisionskomites opfattelse, baseret på vores gennemgang af retningslinier og fremgangsmåder for regnskab og kontrol samt vores gennemgang af alle revisionsrapporter udarbejdet i 1995 og svar herpå, at Kirkens midler modtaget og anvendt i kalenderåret 1995 i alle væsentlige henseender er kontrolleret og regnskabsført i overensstemmelse med Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer. □

Med venlig hilsen
Kirkens revisionskomité, Ted E. Davis, formand
Donald D. Salmon, James B. Jacobson

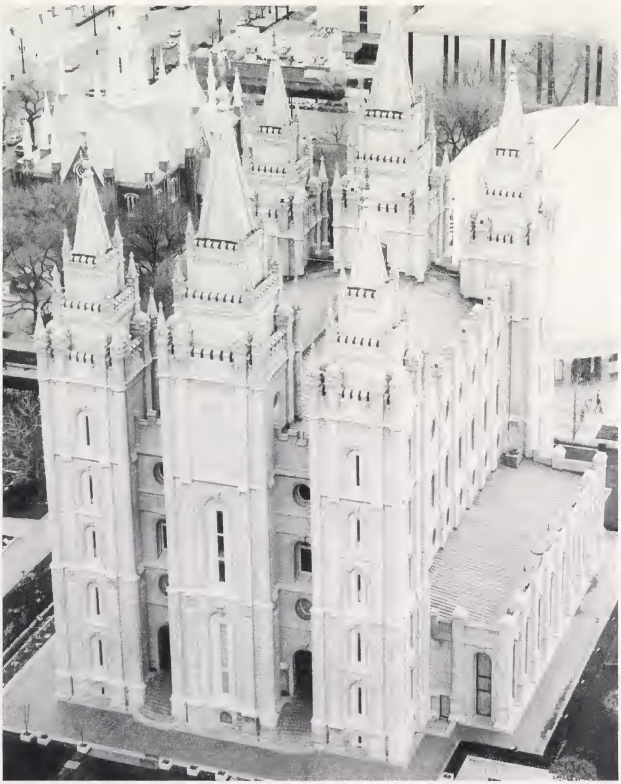

Templet i Salt Lake City.

Statistisk rapport 1995

Præsenteret af F. Michael Watson
Det Første Præsidentskabs sekretær

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport vedrørende Kirkens vækst og status pr. 31. december 1995.

Kirkeenheder

Stave	2.150
Distrikter	699
Missioner	307
Ward og grene	22.697
Lande og territorier med organiserede ward og grene	159

Kirkens medlemstal

Totalt medlemstal	9.340.898
Otte-årige indskrevne børn døbt i 1995	71.139
Omvendte døbt i 1995	304.330

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	48.631

Fremtrædende medlemmer, som er døde siden sidste april

Ældste Victor L. Brown, emeritus-generalautoritet; *Doris T. Sill*, enke efter ældste Sterling W. Sill, emeritus-generalautoritet; *Wendell J. Ashton*, tidligere direktør for Kirkens Informationsafdeling og generalsekretær i Deseret Sunday School Union; *Mark B. Garff*, tidligere formand for Kirkens byggekomité; *Rex E. Lee*, tidligere rektor for Brigham Young University og tidligere rigsadvokat i USA; *George W. Romney*, tidligere boligminister i USA.

Dette værk er sandt

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

De som, deltog i Peter Whitmers hus ... ville være forbløffede, hvis de kunne se, hvad der var sket med denne lille organisation efter ... 6. april 1830.

Jeg håber, at der brændte en ild i jeres hjerter, at jeres ånd blev levendegjort, da I hørte de statistiske oplysninger i forbindelse med Kirkens vækst. Det er i dag årsdagen for Kirkens organisering for 166 år siden i Peter Whitmers hus i Fayette i New York. Tænk på, hvad der er sket siden da! Da vi sang »O, se hvilken kærlighed« (*Salmer og sange*, nr. 114), tænkte jeg på dem, som var til stede i det hus. De ville være forbløffede, hvis de kunne se, hvad der var sket med denne lille organisation efter den ydmyge begyndelse den 6. april 1830. Og verden ville ligeledes blive forbløffet, hvis de blev klar over vores vækst.

Jeg er glad for, at indledningssalmen var »Nu dagen gryr« (*Salmer og sange*, nr. 1). Disse ord er skrevet af Parley P. Pratt og blev trykt i den første udgave af *Millennial Star*, der blev udgivet i Liverpool, da den første gruppe af missionærer, som profeten Joseph Smith udsendte, ankom til England. Disse ord blev omhyggeligt nedskrevet af Parley P. Pratt, så verdens mennesker kunne opnå en vis forståelse af, hvem de var. Når vi synger ordene »Nu dagen gryr, og mørkets magt må vige fra den ganske jord. Nu stråler lyset i sin pragt« kan vi forstilles os, hvordan Zions flag er hejst og vejer i vinden. Vi kan næsten se dette frihedsflag forkynde evangeliets gengivelse til hele verden. Hvilken vidunderlig mulighed er det ikke for os at tænke på, hvordan evangeliet har spredt sig over hele verden i løbet af de 166 år, som er gået siden Kirken blev organiseret.

VORES OTTENDE GENERATION

Broder F. Michael Watson har netop læst den statistiske rapport for os. Jeg vil gerne føje noget til denne rapport. I løbet af de sidste 30 minutter er mit seneste oldebarn, en pige, blevet født. Så, Michael, du må øge tallet med en.

Ældste LeGrand Richards skrev *Et stort og forunderligt værk*, som er blevet et missionsredskab overalt i verden. Han beskrev i sin bog en hændelse, som dr. Andrew D. White, tidligere præsident for Cornell Universitetet i New York og senere USAs ambassadør i Tyskland, oplevede. Mens han var USAs ambassadør i Rusland i 1892, mødtes han med grev Leo Tolstoj. Tolstoj var russisk statsmand, forfatter og social reformator. (Jeg ønsker, at I skal huske det – social reformator. Han var vokset op i zarens Rusland, og havde en idé om og forståelse for, hvordan et land og et folk kan undertrykkes). Under samtalen sagde Leo Tolstoj til dr. White: »Jeg ville sætte pris på, om De ville fortælle mig om Deres amerikanske religion.« Dr. White forklarede, at der var en række religioner i Amerika. Grev Tolstoj sagde: »Jeg vil gerne vide noget om den *amerikanske* religion ... Kirken, som jeg hentyder til ... bliver i almindelighed kaldt Mormonkirken.« Dr. White sagde: »Jeg kender meget lidt til dem.« Grev Tolstoj sagde: »Dr. White, jeg er i høj grad overrasket... [De] lærer ikke blot om himlen og dens medfølgende herligheder, men hvordan de skal leve, så at deres sociale og økonomiske forhold til hinanden er på en sund basis ... Dersom mormonismen er i stand til at bestå uændret, indtil den når tredje eller fjerde generation, er den bestemt til at blive den største magt og kraft, som verden nogen sinde har kendt« (Se *Et stort og forunderligt værk*, rev. udgave, 1966, s. 411-412).

Jeg vil blot minde alle her i dag om, at mit lille oldebarn, der blev født i dag, er en del af den ottende generation i vores familie, som har troet på og accepteret det evangelium, som vi forkynder som rigtigt og sandt.

EN VELSIGNELSE OG EN KALDELSE

Jeg stod for kort tid siden i en familiekreds, mens ægtemanden til et af mine børnebørn velsignede deres nye lille søn, Mark. Da han velsignede lille Mark, bad han om, at Mark en dag ville gå på mission, og at han, når han vendte tilbage, ville finde en sød ægtefælle og blive beseglet i templet. Da han udtalte disse velsignelser over lille Mark, ønskede jeg, at han måtte komme til at kende og føle det, som jeg gør, om de åndelige velsignelser, som er kommet til mig i mit liv. Jeg ønskede, at hans liv ligeledes ville blive fyldt med åndelige oplevelser, som lignede den, jeg havde for 26 år siden, da jeg blev kaldet som assistent til De Tolv Apostles Kvorum. Ældste Boyd K. Packer blev på samme dag kaldet til De Tolvs Kvorum.

Jeg husker detaljerne godt. Jeg blev kaldt ind på Det Første Præsidentskabs kontor for at mødes med præsident Joseph Fielding Smith. Hans navn ville blive præsenteret næste dag ved opretholdelsen som Kirkens nye præsident og profet, på samme måde som vi har gjort det i dag med præsident Hinckley. Harold B. Lee blev opretholdt som førsterådgiver og N. Eldon Tanner som andenrådgiver. De tilbragte nogle få øjeblikke sammen med mig, kaldte mig og mindede mig om, at mit navn næste morgen ville blive oplæst ved konferencen. Efter jeg havde modtaget kaldelsen gik jeg ned ad granitstenene, der fører op til Kirkens administrationsbygning. Jeg var fuldstændig overvældet. *Hvordan kunne det ske for mig?* Da jeg gik rundt om husblokken, spekulerede jeg på de forandringer, som nu ville indtræffe i mit liv. *Hvordan kunne jeg leve op til det ansvar, som nu ville komme til at hvile på mig? Hvordan kunne jeg drage ud og repræsentere denne store og vidunderlige organisation i verden?* Mi-

Tabernaklets indre ved konferencen.

ne følelser overvældede mig i den grad, men jeg gik rundt om husblokken, at jeg ikke ønskede at møde nogen, som jeg kendte. Jeg ønskede blot at finde min hustru, Ruby, og fortælle hende om det, som var sket. Jeg gik op på 9. etage på Hotel Utah, hvor Ruby besøgte noget familie. Jeg husker, at jeg bankede på døren og åbnede den på klem, så jeg kunne vinke til hende om at komme ud. Hun undrede sig selvfølgelig over, hvad der skete, og kom ud til mig på gangen.

Jeg tog hende i hånden, og mens vi gik ned ad gangen, var det eneste jeg kunne gøre at trykke hendes hånd. Jeg var så overvældet af det, som var sket, at jeg havde svært ved at få ordene ud for at fortælle hende det. Til sidst standsede hun mig og sagde: »Sig nu noget.« Da så jeg på hende, lagde armene på hendes skuldre og fortalte hende, hvad der var sket. Hun begyndte at græde. Og der stod vi så, med armene om hinanden, mens andre mennesker gik forbi og må have tænkt på, hvem de to tossede fjolser var, der stod der og græd midt på gangen. Men vi lagde slet ikke mærke til de forbipasserende, fordi der skete noget stort med os. Vores liv var blevet forandret.

Næste dag, på en dag som denne, blev mit navn læst op, så jeg kunne opretholdes, og jeg blev bedt om at komme op og indtage en af disse røde stole. Jeg var helt forbløffet, mens det skete. Derpå sang Tabernakelkoret »O Divine Redeemer.« Jeg troede, at mit hjerte skulle briste, da disse ord blev sunget: »Ihukom ikke, ihukom ikke, o Herre, mine synder.«

BÆR VIDNESBYRD

Jeg håber, at vores oldebarn Mark og andre af vores efterkommere en dag vil få lignende åndelige oplevelser, og at de vil komme til at føle evangeliets åndelige kraft og indflydelse. Jeg håber, at Mark og andre vil få de muligheder, som jeg havde, da jeg var i templet, da præsident Spencer W. Kimball modtog åbenbaringen angående præstedømmet. Jeg var yngste medlem af De Tolvs Kvorum. Jeg var der. Jeg var der, da Åndens udgydelse blev så stærk i værelset, at ingen af os kunne tale bagefter. Vi gik blot i stilhed tilbage til kontoret. Ingen kunne sige noget på grund af denne magtfulde udgydelse i form af en himmelsk og åndelig oplevelse.

Kun nogle få timer efter, at det var blevet bekendtgjort i pressen, fik jeg til opgave at deltage i en stavskonference i Detroit i Michigan. Da mit fly landede i Chicago, lagde jeg mærke til en udgave af *Chicago Tribune* i aviskiosken. Overskriften lød: »Mormonerne giver sorte præstedømmet.« Underoverskriften lød: »Præsident Kimball hævder at have modtaget en åbenbaring.« Jeg købte avisen og stirrede på det ene ord i underoverskriften – *hævder*. Det lyste op, som var det bøjet i rød neon. Mens jeg gik ned ad gangen for at nå min flyforbindelse, tænkte jeg: *Her er jeg i Chicago på vej gennem en travl lufthavn, og alligevel var jeg vidne til denne åbenbaring. Jeg var der. Jeg var vidne til det. Jeg oplevede den himmelske indflydelse. Jeg var en del af det.* Udgiveren af bladet kendte ikke virkeligheden af denne åbenbaring, da han skrev: »... hævder at have modtaget en åbenbaring.« Han vidste ikke, på samme måde som trykkeren, den mand, som fik avispressen til at køre eller avisbudet heller ikke vidste det, at det i sandhed var en åbenbaring fra Gud. De vidste ikke, hvad jeg vidste, for jeg havde været vidne til det.

Gud lever. Han er vores Fader. Vi er hans børn. Han elsker os. Jesus er Kristus, Faderens Enbårne i kødet. Han er vores Frelser, vores Forløser. Han er vores talsmand hos Faderen. Han er den, som døde og led stor pine, stor ydmygelse og stor smerte for os. Evangeliets genoprettelse er sand. Vi vil en dag komme til at kende profeten Joseph Smiths storhed. Dette værk er altsammen sandt. Jeg efterlader jer min kærlighed og mit vidnesbyrd, og jeg beder om, at I vil leve og opdrage jeres familier på en sådan måde, at I vil være del af den store hær, som er nødvendig for at bringe budskabet om håb og frelse ud til alle i verden. Jeg efterlader jer min kærlighed og vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Find glæde i livet

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Herren ønsker jeres personlige vækst og udvikling. Den fremgang fremskyndes, når I villigt tillader ham at lede jer gennem enhver udviklende oplevelse, I måtte møde.

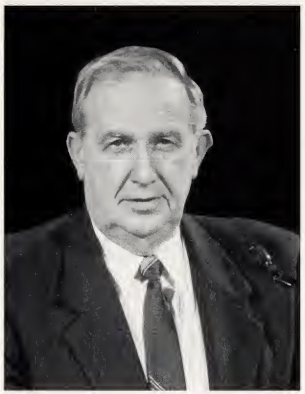

For nylig stod jeg på nordkysten af en smuk ø i Stillehavet og stirrede ud over havet ved solopgang. Jeg var fascineret over den regelmæssighed, hvormed de gigantiske bølger konstant bevægede sig fremad for at brydes mod kysten. Det mindede mig om det uforanderlige ved Herrens plan med dens faste, evige lov og trygheden ved varig retfærdighed og den milde barmhjertighed, der er opnået ved lydighed. Jeg bemærkede, at hver bølge hævede sig et nyt sted langs horisonten for at finde sin egen vej til kysten. Nogle væltede ind over klipper og efterlod små strømme af skummende, hvidt vand. Andre spurtede ind mod kysten i deres individuelle mønster. De gled op på det fugtige sand med legende, skummende kanter, som boblede og snoede sig rundt på vejen ud igen. Jeg tænkte på det uendelige antal forskellige muligheder, som Herren har givet os. Vi har så megen frihed, så mange muligheder for at udvikle vores individuelle personlighed og talenter, vores individuelle minder og vores personlige bidrag. Da der ikke ville være flere muligheder for at betragte det majestætiske hav, forsøgte jeg at forestille mig det storslåede panorama, som den strålende sol ville skabe senere. Mens jeg betragtede dette storslåede sceneri i ærbødighed, åbnede et vindue sig i skyerne. Den opstigende sols funklende stråler brød gennem skydækket og forandrede alt med sit lys, sin farve og sit liv. Det var som om, at Herren ønskede at give en ekstra velsignelse, et symbol på hans lærdommes lys, som giver glans og håb til alt, hvad det rører ved. Taknemmelige tårer dannedes for den vidunderlige verden, som vi lever i, for den usædvanlige skønhed, som vor himmelske Fader så villigt deler med alle, der er villige til at se. Livet er i sandhed smukt.

Tager I tid til hver dag at opdage, hvor smukt jeres liv kan være? Hvor længe siden er det, at I har set solen gå ned? De sidste stråler kysser skyerne, træerne, bakkerne og dalene godnat – sommetider i ophøjet ro, sommetider med overdådige eksplosioner af farve og former. Hvad med vidunderet på en skyfri nattehimmel, når Herren afslører underne på sin himmel, de blinkende stjerner, månestråler, som fænger vores fantasi med hans storhed og herlighed? Hvor fængslende er det ikke at se et frø plantet i frugtbar jord spire frem, samle styrke og udvikle en lille, tilsyneladende ubetydelig spire. Tålmodigt begynder den at vokse og udvikle sin egen karakter ledt af en genetisk kode, som Herren har sørget for til at vejlede dens udvikling. Med omsorg vil den helt sikkert blive det, dens hensigt var at blive; en lilje, kronet med ynde og skønhed, en velduftende grøn mynte, en fersken, en avocado eller en smuk blomst med enestående finhed, farve og duft. Hvornår så du sidst en lille rosenknop blive dannet? Hver dag udvikler den en ny og imponerende karakter, et større løfte om skønhed, indtil den bliver en majestætisk rose. I er en af de ædleste af Herrens skabninger. Hans hensigt er, at jeres liv bliver storslået og smukt uanset jeres omstændigheder. Når I er taknemmelige og lydige, kan I blive alt, hvad Gud har til hensigt, at I bliver.

Sorg, skuffelse, alvorlige udfordringer er *begivenheder* i livet, ikke selve livet. Jeg bagatelliserer ikke, hvor svære nogle af disse begivenheder er. De kan strække sig over en lang periode, men de bør ikke få lov til at blive det begrænsende centrum for alt, hvad I gør. Herren inspirerede Lehi til at udtale denne grundlæggende sandhed: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde.«[1] Dette er en betinget udtalelse: »*kunne* nyde glæde.« Det er ikke betinget for Herren. Hans hensigt er, at vi hver især finder glæde. Det vil ikke være betinget for jer, når I adlyder befalingerne, har tro på Mesteren og gør det, der er nødvendigt for at have glæde her på jorden.

Jeres glæde i livet afhænger af jeres tillid til vor himmelske Fader og hans hellige Søn; af jeres overbevisning om, at deres plan for lykke virkelig kan bringe jer glæde. Hvis I tænker over deres lærdom, vil det lade jer nyde denne jords skønhed og berige jeres forhold til andre. Det vil føre jer til de trøstende og styrkende oplevelser, som kommer af bønner til vor Fader i Himlen og de svar, han giver tilbage.

En lille sten synes at være en gigantisk forhindring, når den holdes tæt på øjet. Smidt på jorden ses den i det rette perspektiv. På samme måde må problemer og prøvelser i vores liv betragtes i lyset af skriftens lærdomme. Ellers kan de let blive det eneste, vi ser, absorbere vores energi og berøve os den glæde og skønhed, som Herren har til hensigt, at vi modtager her på jorden. Nogle mennesker er som sten, der smides i et hav af problemer. De druknes af dem. Vær som en korkprop. Når den er fordybet i et problem, kæmper den for at blive fri, så den kan dukke op på overfladen for igen at virke med lykke.

I er her på jorden i en guddommelig hensigt. Det er ikke for at blive underholdt i det uendelige eller for konstant at være på jagt efter fornøjelser. I er her for at blive prøvet, for at vise jer selv, at I kan modtage de ekstra velsignelser, som Gud har til jer.[2] Den hærdende virkning fra tålmodighed er et krav.[3] Nogle velsignelser vil blive leveret her i livet, andre vil komme på den anden side af sløret. Herren ønsker jeres personlige vækst og udvikling. Den fremgang fremskyndes, når I villigt tillader ham at lede jer gennem enhver udviklende oplevelse, I måtte møde, uanset om det i begyndelsen er noget, I kan lide eller ej. Når I stoler på

Herren, når I er villige til at lade jeres hjerte og sind være fokuseret på hans vilje, når I beder om at blive ledt ved Ånden for at udføre hans vilje, så er I sikret den største lykke langs vejen og den mest belønnende præstation i dette liv på jorden. Hvis I stiller spørgsmål ved alt, hvad I bliver bedt om, eller sætter hælene i ved hver eneste ubehagelig udfordring, gør I det vanskeligere for Herren at velsigne jer.[4]

Jeres handlefrihed, retten til at træffe valg, er ikke givet jer, så I kan få det, I ønsker. Denne guddommelige gave er tilvejebragt, så I vil vælge det, som jeres Fader i Himlen ønsker for jer. På den måde kan han lede jer til at blive alt det, han ønsker, I skal blive.[5] Stien fører til storslået glæde og lykke.

Lær fra inspirerende personer, som har accepteret deres udfordringer og lever med glæde midt i modgangen. En yndig kvinde med en fremskreden dødelig sygdom fandt hele tiden glæde i livet. Hun forstod planen for lykke, havde modtaget tempelordinanserne og gjorde sit bedste for at være værdig til de lovede velsignelser. Hendes dagbog fortæller: »Det er en smuk efterårsdag. Jeg hentede posten og satte mig på gyngen. Jeg var så lykkelig og tilfreds i den varme sol, duften af naturen og træerne omkring mig. Jeg sad bare og glædede mig over den kendsgerning, at jeg stadig er i live på denne smukke jord ... Herren er så god mod mig. Jeg takker ham for, at jeg stadig er her og har det så godt. Jeg er så lykkelig, at jeg har lyst til at råbe og danse gennem dette smukke hus, mens solen vælder ind gennem de store vinduer. Jeg elsker at være i live.«

En tapper mor, der kæmper modigt mod en svækkende sygdom, tilbragte utallige timer med omhyggeligt at færdiggøre et stort og vanskeligt broderi. Det var en gave til et ægtepar, som oplevede prøvelser. For ægteparret var det en uerstattelig skat, en stadig påmindelse om de dyrebare frugter af en beslutsom indsats midt i modgang, et varigt budskab om håb udført gennem ren kærlighed og et villigt offer.

Børn lærer os, hvordan man finder glæde selv i de vanskeligste omstændigheder. Børn har endnu ikke lært at blive deprimeret ved at koncentrere sig om de ting, de ikke har. De finder glæde, hvor den er tilgængelig for dem. Jeg husker en lille dreng, som legede ved en flodbred. Han havde bundet to bortkastede sodavandsdåser sammen med et stykke fiskesnøre. Han kastede den ene dåse over en gren og fyldte den med vand. Han trak så i den anden dåse og lod den så gå. Vægten fra den første dåse trak den anden dåse op, når den faldt ned. Han lo og dansede med fryd.

Enkle og livsbekræftende oplevelser omgiver os. De kan være sikkerhedsventiler, der holder presset nede og ånden oppe. Koncentrer jer ikke om det, I ikke har eller har mistet. Herren lovede de lydige at dele alt, hvad han havde, med dem. I kan midlertidigt mangle noget her, men, hvis I viser jer værdige ved at leve tappert, vil en fylde være jeres velsignelse i det næste liv.

Find de erstattende velsignelser i jeres liv, når Herren i sin visdom berøver jer noget, som I ønsker meget højt. For den blinde eller døve skærper han de andre sanser. Til den syge giver han tålmodighed, forståelse og større påskønnelse af andres venlighed. Med tabet af en af vore kære styrker han kærlighedens bånd, gør minderne rigere og vækker håb om en fremtidig genforening. I vil opdage erstattende velsignelser, når I villigt accepterer Herrens vilje og udøver tro på ham.[6]

Til Almas prøvede folk sagde Herren: »Jeg vil også lette byrderne ... så at I ikke kan mærke dem ... Og det vil jeg gøre, for at I kan stå som vidner for mig herefter og vide med vished, at jeg Gud Herren kommer til mit folk i nødens stund.

Og ... byrderne ... blev lettet; ja, Herren styrkede dem således, at de kunne bære deres byrder med lethed, og de underkastede sig Herrens vilje med glæde og tålmodighed« (Mosiah 24:13-15).

Forsøg at være kreativ, for det vil bringe glæde. Efter at deres ædle mænd var kaldet hjem, lærte søstrene Camilla Kimball, Amelia McConkie og Helen Richards at male. De efterlader ikke blot en arv i form af kunst, men de vil aldrig mere se en solnedgang, et ansigt eller et træ på samme måde igen. De opfatter nu små nuancer i farve og form og glæder sig over den overdådige natur omkring dem. Vælg noget som musik, dans, billedhuggerkunst eller digtning. At være kreativ vil hjælpe jer med at nyde livet. Det udvikler en følelse af taknemmelighed. Det udvikler skjulte talenter, skærper jeres evne til at argumentere, til at handle og til at finde formål med livet. Det fordriver ensomhed og hjertesorg. Det giver fornyelse, en gnist af entusiasme og begejstring for livet.

At tjene andre villigt er en nøgle til varig lykke. Præsident Kimball sagde: »Gud lægger mærke til os, og han våger over os. Men det er sædvanligvis gennem et andet menneske, at han dækker vore behov. Det er derfor livsvigtigt, at vi tjener hinanden.«[7]

Jeg kendte en kvinde som var umådelig lykkelig. Hver morgen ville hun bede sin Fader i Himlen om at lede hende til nogen, som hun kunne hjælpe. Den oprigtige bøn blev opfyldt igen og igen. Manges byrder blev lettet, og deres liv blev lysere. Hun blev konstant velsignet for at være et redskab, som Herren brugte.

Jeg ved, at hver eneste vanskelighed, som vi møder i livet, selv dem, der skyldes vores egne forsømmelser eller tilmed overtrædelser, af Herren kan blive vendt til udviklende oplevelser, bogstaveligt talt en stige opad.[8] Jeg anbefaler bestemt ikke overtrædelse som en vej til udvikling. Den er smertefuld, vanskelig og fuldstændig unødvendig. Det er langt klogere og langt lettere at gå fremad i retfærdighed. Men gennem den rette omvendelse, tro på Herren Jesus Kristus og lydighed mod hans befalinger, kan selv de skuffelser, der kommer af overtrædelse, blive vendt til en tilbagevenden til lykke.

Lav en liste over, hvad I kan gøre for at blive lykkelige som fx:

- Overvej skrifterne for at forstå planen for lykke
- Bed med tro på Jesus Kristus
- Elsk og tjen andre
- Modtag tempelordinanserne
  Vend tilbage for at velsigne andre
- Lyt til profeten og adlyd hans råd
- Vær taknemmelig for det, I har
- Smil mere

Jeres liste vil være nøgler til tilfredshed og glæde.

En berømt brasiliansk sang gentager en usandhed, som mange tror på: »Bedrøvelse ender aldrig, men det gør lykke.« Jeg vidner om, at med tro på Frelseren og lydighed mod hans lærdomme vil lykke aldrig ende, men det vil bedrøvelse.

Uanset hvor vanskeligt det er, som I eller en af jeres kære står overfor, bør det ikke overtage jeres liv og være det centrale i hele jeres tilværelse. Udfordringer er vækstmuligheder. Midlertidige scener, som udspilles på baggrund af et dejligt liv. Bliv ikke så optaget af en enkelt hændelse, at I ikke kan tænke på noget andet eller sørge for jer selv eller for dem, som er afhængige af jer. Husk på, at ligesom når kroppen heles, så tager helbredelsen af nogle åndelige og følelsesmæssige problemer tid.

Herren har sagt: »Vær tålmodig i trængsler; thi du skal få mange. Men udhold dem, thi se, jeg er med dig lige til dine dages ende.«[9] Når I er tålmodige, vil I lære at forstå betydningen af udsagnet: »Jeg er med dig.« Guds kærlighed bringer fred og glæde.

Jeres tro på Jesus Kristus giver livet varig mening. Husk på, at I er på en rejse til ophøjelse. Sommetider har I oplevelser, der giver mere lykke end andre, men alt har et formål hos Herren.[10]

Som et vidne om Frelseren formaner jeg jer til at tilgive enhver, som I mener har såret jer. Hvis der er tale om en overtrædelse, så omvend jer fra den, således at Mesteren kan helbrede jer.

Tak jeres Fader i Himlen og hans elskede Søn for planen for lykke og de evangeliske principper, den er baseret på. Vær taknemmelig for ordinanserne og pagterne, som de har sørget for. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at de har magt til at krone jeres liv med fred og glæde, til at give det formål og mening. I vil lære, at sørgmodighed og skuffelser er midlertidige. Lykke er evigtvarende på grund af Jesus Kristus. Jeg bevidner højtideligt, at han lever, at han elsker jer, og at han vil hjælpe jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 2 Nephi 2:25.
2. Se Abraham 3:25.
3. Se Mosiah 3:19.
4. Se 1 Nephi 3:7.
5. Se L&P 58:26-32.
6. Se citatet af Orson F. Whitney i Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), s. 252.
8. Se Es 40:31.
9. L&P 24:8.
10. Se Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 148.

Forpligtelse

Ældste F. Burton Howard
De Halvfjerds

Vi er ikke sikre, førend vi har givet vores hjerte til Herren – førend vi har lært at gøre det, vi har lovet.

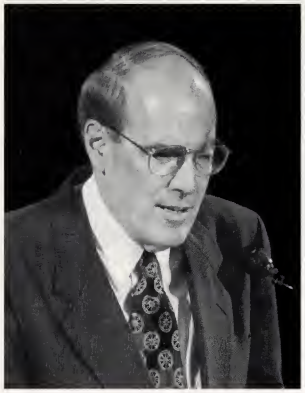

Da vi var nygifte, boede mine forældre i en anden stat. I en ferie på universitetet besluttede vi at rejse hen og besøge dem.

Vi smurte mad, pakkede bilen og redte en seng på bagsædet til vores lille søn, så han kunne hvile sig i løbet af den ti timer lange rejse. Efter en hel dag i bilen begyndte vi at gå hinanden på nerverne. Den lille dreng ville ikke sove og syntes at få mere og mere energi, efterhånden som dagen gik. Vi vidste, at hvis han blot ville lukke øjnene og være stille et øjeblik, ville han falde i søvn.

Efter at solen var gået ned, og da vi stadig havde to timers rejse tilbage, besluttede vi at lege en leg. Formålet med legen var at forsøge at få en udmattet lille dreng til at sove. Vi kaldte legen for »gemmeleg«. Har I nogensinde forsøgt at lege gemmeleg i en bil? Lad mig fortælle, hvad vi gjorde. Vi sagde til den lille dreng på bagsædet: »Lad os lege gemmeleg.« Det gik han begejstret med til. Vi sagde så: »Luk øjnene og luk dem ikke op før vi siger til. Vi skal have lidt tid til at gemme os.«

Så begyndte legen. En af forsædepassagererne krøb sammen i sædet og råbte så 10 eller 15 sekunder senere: »Nu må du kigge.« Vores søn bøjede sig frem over sædet og sagde: »Aha, jeg har fundet dig!« Så sagde vi: »Næste gang gemmer vi os bedre. Luk nu øjnene igen.« Der gik så et minut eller mere. Så kaldte vi påny på ham, og han kravlede energisk over sædet for at finde os. Til slut sagde vi: »Denne gang har vi et rigtig godt sted at gemme os. Det tager lidt længere tid. Luk øjnene, så kalder vi på dig.«

Der gik et minut, to minutter og fem minutter. Vi kørte videre i stilhed. Freden var enestående. Vi havde sikkert kørt omkring 20 km, før vi hviskende begyndte at lykønske hinanden med den succes, vi havde opnået med vores uærlige leg. Da lød der fra bagsædet den grådkvalte stemme fra en lille ulykkelig dreng: »I kaldte ikke på mig, og det sagde I, at I ville.«

»I gjorde ikke, hvad I havde lovet at gøre.« Hvilken forfærdelig beskyldning. Det var et afgørende øjeblik i vores liv. Vi vidste, at vi aldrig kunne lege den leg igen.

Kirkens medlemmer forpligter sig til at gøre mange ting. Vi går ind på at tjene hinanden, at sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov. Vi lover at besøge hinanden. Vi indgår pagter. Vi indvilliger i at dele evangeliet samt at gøre stedfortrædende arbejde for de døde. Og ligesom ved den oplevelse i bilen for mange år siden, gør vi undertiden ikke det, vi har lovet at gøre.

Vore retfærdiggørelser er mangfoldige. Vi siger, vi vil gøre det senere. Vi har noget vigtigere for lige nu. Vi føler os ikke så godt tilpas, eller vi er ikke kvalificerede, eller vi vil ikke være alt for fanatiske.

Når jeg tænker på dem, som ønsker at udsætte handlinger til senere, husker jeg et spørgsmål, som en eller anden engang stillede ved en stavskonference. En mand sagde: »Bror Howard, ved du, hvorfor vi aldrig får udført mere end 83% hjemmelærerbesøg i Kirken.« Jeg sagde: »Nej, hvorfor ikke?« Han svarede: »Fordi ingen vil gå ud Store Bededag og nytårsaften.«

Når jeg hører nogen sige, at de ikke kan tjene, fordi de ikke føler sig godt tilpas, husker jeg en stav, som jeg engang besøgte i Mexico. Stavspræsidenten fortalte om noget, han havde lært af sin hustru. Han fortalte, at en uge før konferencen havde han planlagt at tage ud som hjemmelærer, men kom hjem fra arbejde og følte sig ikke godt tilpas. Han fortalte sin kone, at han ikke regnede med, at han kunne tage afsted, fordi han var syg. Hendes svar til ham var: »Gå ud syg!« Han tog afsted.

Jeg talte engang med en mand, som sagde: »Jeg ved godt, at jeg kunne yde lidt mere, men man ønsker jo ikke at være fanatiker.« Hans udtalelse mindede mig om en definition, jeg engang hørte. »En fanatiker er en person, som gør, hvad han tror Herren ville gøre, hvis blot han havde alle kendsgerninger.« Men han, som virkelig ved alt, er ikke en fanatiker; og det er de, som gør, hvad han ønsker, de skal gøre, heller ikke.

Når jeg hører mennesker sige, at de har vigtigere ting at gøre, spekulerer jeg på, hvad i alverden, det kan være. Hvad kan være vigtigere end at overholde en forpligtelse, vi har indgået med Herren?

På mine rejser rundt til Kirkens enheder, spørger jeg ofte stavspræsidenter, hvad de er mest bekymret over, og hvad de ser som deres største behov. Ofte er svaret: »Vi har vidunderlige mennesker. Nogle af dem burde blot forpligte sig lidt mere og være lidt mere hengivne. De bør være mere ivrigt engageret i værket.«

Kirken har mange behov, og et af dem er flere mennesker, som blot vil gøre, hvad de har forpligtet sig til at gøre. Mennesker som vil komme, når der skal arbejdes og blive hele dagen. Som stille, tålmodigt og udholdende vil gøre, det, de har forpligtet sig til at gøre – når det skal gøres, i så lang tid som det tager – og som ikke vil stoppe, før de er færdige.

En af mine helte har altid været den af Abrahams tjenere, som blev sendt ud for at finde en hustru til Isak. Vi kender ikke hans navn. Vi kender ikke meget til hans liv, men vi kender en hel del til hans karakter. Det var ham, som bestyrede alt, hvad Abraham ejede. Han var pålidelig, og der blev vist ham tillid. Dagen oprandt, da Abraham overlod ham det vigtigste af alt – hans søns ophøjelse.

Abraham ønskede, at Isak skulle arve den pagt, som han havde indgået med Herren. Han vidste, at denne pagts velsignelser

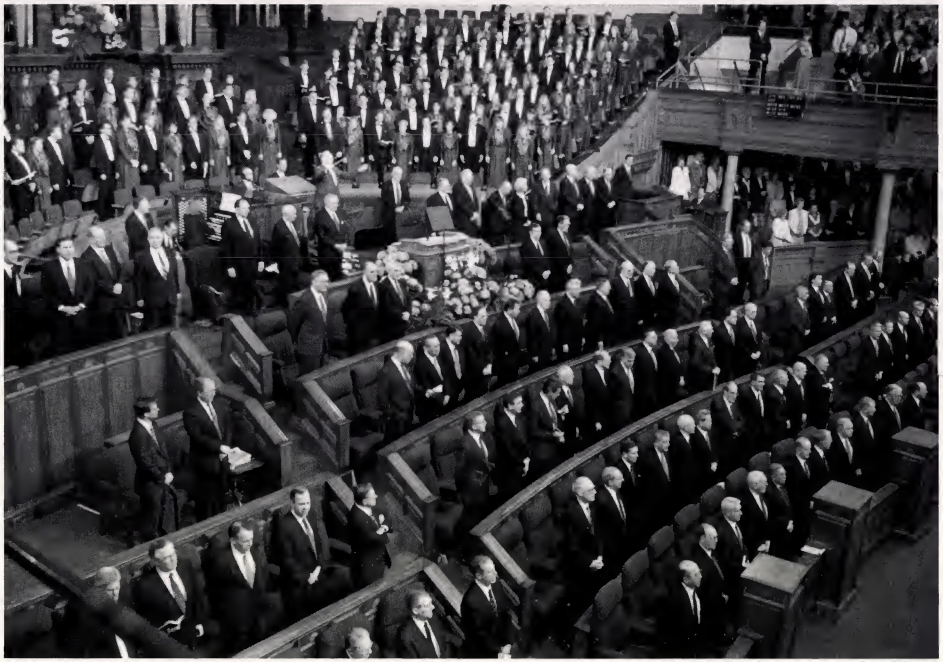

Et blik på forhøjningen med generalautoriteterne og hovedlederne. Øverste række er reserveret til Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum med De Halvfjerds Kvorum, Det Præsiderende Biskopråd og hovedlederne på rækkerne nedenfor.

ikke ville blive givet Isak, medmindre han giftede sig med en god og værdig kvinde, som troede på Gud. Ingen kvinde i Kana'ans land var i stand til at blive mor til Israel. Så Abraham bad sin tjener love, at han ikke ville tillade Isak at ægte en kana'anæer. I stedet sendte Abraham tjeneren til sine fædres land for at finde en hustru til Isak.

Tjeneren accepterede opgaven og drog ud på sin rejse. Han rejste i mange dage. Han må have udholdt trængsler og besværligheder. Da han endelig ankom til sit bestemmelsessted, fandt han mange unge kvinder der. Han udviklede en prøve for at finde ud af, hvem der var forudordineret til at blive Isaks hustru. Ved at udøve tro mødte han Rebekka og traf hendes familie og blev venligt modtaget. De inviterede ham til middag. Efter at have redet lang tid i ørkenen og trods hunger og tørst, sagde denne trofaste tjener: »Jeg vil ikke spise, før jeg har fortalt, hvad mit ærinde er« (1 Mos 24:33).

Og sådan blev det. Han forklarede formålet med sin rejse og fortalte om sin ed til Abraham. En enkel udtalelse udtrykte hans trofasthed og ydmyghed. »Jeg er Abrahams træl«, sagde han (1 Mos 24:34). Familien ønskede at afholde ti-dages fest. Tjeneren svarede: »I må ikke sinke mig nu, da Herren har ladet mit ærinde lykkes. Lad mig rejse hjem til min herre« (1 Mos 24:56).

Mange ville være blevet. Andre ville have retfærdiggjort, at de slappede lidt af ved at sige, at rejsen havde været lang, eller at de var trætte, sultne eller tørstige. Nogle ville, for ikke at virke for overivrige, være blevet og deltaget i festen.

Nogle få, der ikke ville have forstået rejsens betydning, ville måske have forsøgt at tale Abraham fra forehavendet ved at betegne det for tåbeligt at rejse så langt i søgen efter en hustru. Nogle ville ikke have haft den nødvendige tro til at opdage, hvilken af alle de unge piger i byen, der var den udvalgte. Men denne tjener gjorde det. Han vidste, hvorledes han skulle forstørre sin kaldelse og udføre det, han havde lovet sin herre. Han forstod en meget vigtig sandhed. Løfter er ikke blot tomme ord. Løfter har evige konsekvenser. Vi er et pagtsfolk. Hvis der er noget, der skiller Kirkens medlemmer fra andre, er det den kendsgerning, at vi indgår pagter. Vi bør også kendes som et pagtsholdende folk. At indgå pagter er let, men at gennemføre det, vi har lovet, er en anden sag. Det indebærer, at man arbejder, til man er færdig; at man er udholdende og beslutsom. Det betyder, at man bevarer troen og er trofast til enden trods succes eller fiasko, tvivl eller skuffelse. Det betyder, at man holder sig nær Herren af hele sit hjerte. Det betyder, at vi af al vores magt gør det, vi lover – selv om vi måske ikke synes, vi kan klare det.

Jeg deltog engang i en begravelseshøjtidelighed sammen med ældste M. Russell Ballard. Jeg husker stadig en udtalelse, han fremsatte ved den lejlighed. Han sagde: »Livet er ikke forbi for en sidste dages hellig, før han eller hun er død i sikker forvisning om, at deres vidnesbyrd stadig brænder klart.« »Død i sikker forvisning« – hvilken udfordring. Brødre og søstre – vi er ikke sikre, førend vi har givet vores hjerte til Herren – førend vi har lært at gøre det, vi har lovet.

At vi må gøre dette, er min bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

En håndfuld mel og lidt olie

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Vi kan alle gøre noget ... Vi kan give tid, hvis vi ikke har penge, til værdige sager og til mennesker i nød, og vi kan vise kærlighed, når vores tid slipper op.

Vi byder alle velkommen til de nyligt opretholdte Brødre og deres hustruer til det smukke samvær blandt generalautoriteterne og deres familier.

Som svar på kong Akabs ugudelighed beseglede Herren gennem profeten Elias himlene, således at der hverken faldt dug eller regn i Israels land. Den tørke, der fulgte, og den hungersnød, der derved opstod, påvirkede Elias og utallige andre trofaste mennesker.

Ravne bragte Elias brød og kød, som han kunne spise, men medmindre ravne kan bære mere, end jeg tror, de kan, var det ikke noget overdådigt måltid. Og inden længe udtørrede bækken Kerit, nær hvilken han havde skjult sig, og af hvilken han drak. Og sådan gik der tre år.

Da profeten forberedte sig til det endelige opgør med Akab, befalede Gud Elias at drage til landsbyen Sarep, hvor, sagde han, han havde befalet en enke at tage sig af ham. Da han udmattet gik ind i byen, mødte han sin velgørerinde, som uden tvivl var lige så udmattet og udtæret som ham. Måske næsten undskyldende tiggede den tørstige rejsende: »Hent lidt vand til mig i en krukke, så jeg kan få noget at drikke.« Som hun vendte sig for at tage sig af hans anmodning, føjede han yderligere til den ydmyge bøn: »Tag også et brød med til mig!«

Elias' ynkværdige situation var åbenbar. Desuden var enken blevet forberedt af Herren på denne anmodning. Men i sin egen afkræftede og forknytte tilstand, var profetens sidste bøn mere, end denne trofaste lille kvinde kunne bære. I sin sult og udmattelse og moderlige kval råbte hun til den fremmede: »Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden. Nu er jeg ved at samle et par stykker brænde (hvilket siger noget om at bålet ikke behøvede at være ret stort), og så går jeg hjem og bager brød til mig og min søn; når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø.«

Men Elias var ude i Herrens ærinde. Israels fremtid – herunder også denne enkes og hendes søns fremtid – stod på spil. Hans profetiske pligt gjorde ham dristigere, end han normalt ville have ønsket at være.

»Du skal ikke være bange!« sagde han til hende, »men bag først et lille brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.

For dette siger Herren, Israels Gud: Krukken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie, før Herren lader det regne på jorden.«

Derpå følger denne underdrevne beskrivelse af tro. En tro så mægtig under disse omstændigheder som få jeg ellers kender til fra skriften. Optegnelsen siger ganske enkelt: »Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt.« Måske usikker på, hvad hendes tro ville betyde ikke blot for hende selv, men også for hendes søn, tog hun først det lille brød til Elias, tilsyneladende overbevist om, at hvis der ikke var nok brød tilbage, ville hun og hendes søn i det mindste være døde, mens de gjorde en god gerning. Beretningen fortsætter selvfølgelig og ender lykkeligt for både hende og hendes søn.[1]

Denne kvinde er som en anden enke, som Kristus beundrede så meget – hende som kastede det sidste hun ejede, sine to småmønter, i tempelblokken og derved gav mere, som Jesus sagde, end alle andre, der havde givet penge den dag.[2]

Desværre er navnene på disse to kvinder ikke optegnet i skriften, men hvis jeg skulle være så heldig at møde dem i evighederne, vil jeg falde ned for deres fødder og sige »tak«. Tak for jeres livs skønhed, for jeres eksempels under, for den guddommelige ånd som tilskyndte jer til en sådan »kærlighed af et rent hjerte.«[3]

Ja, jeg vil jeg gerne gøre noget mere direkte på deres vegne i dag. Jeg vil gerne tale til gavn for enken, den faderløse, den handicappede og den underkuede, den sultne, den hjemløse og den frysende. Jeg vil gerne tale til gavn for dem, som Gud altid har elsket og talt om på en særlig indtrængende måde.[4] Jeg vil tale om den fattige.

Der er et yderst forkasteligt øjeblik i Mormons Bog, da en gruppe stolte og ukristne zoramiter, efter at være klatret op på toppen af deres Rameumptom og have erklæret deres særlige status for Gud, straks gav sig til at smide de fattige ud fra deres synagoger, synagoger som disse fattige havde opført med deres egne hænder. De blev smidt ud, ifølge åbenbaringen, simpelthen på grund af deres fattigdom. I en indtrængende tekst i skriften, der for evigt vil beskrive den forarmedes virkelige tilstand og sande smerte, siger Mormons Bog: »De var fattige på denne verdens rigdom, *men de var også fattige i hjertet.*« Ja, de var fattige i hjertet *»på grund af fattigdom på verdslig rigdom«*.[5]

Idet han direkte imødegår den arrogance og afvisning, som zoramiterne havde udsat disse mennesker for, gav Amulek en opildnende tale om Jesu Kristi forsoning. Idet han forklarede, at Kristi gave vil være »uendelig og evig«, et tilbud til hver eneste mand, kvinde eller barn, som nogensinde ville komme til at leve i denne verden, bar han også vidnesbyrd om barmhjertigheden bag denne gave. Han opregnede alle de måder og alle de steder, hvor mennesker bør bede til Gud for at få del i denne forsonende barmhjertighed »for jeres velfærd« sagde han »og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer.«[6]

Men denne mesterlige tale om forsoningen slutter ikke her. Med stor ligefremhed siger Amulek om disse inderlige bønner:

»Antag ikke, at det er alt; thi efter at I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler – om I har nogen – med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.«[7] Hvis dette var budskabet til dem, som havde så lidt, hvad bør det så ikke sige os?

Amulek anvendte her den selvsamme teo-logik, som kong Benjamin havde anvendt 50 år tidligere. Efter at have belært Zarahemlas folk om Adams fald og Jesu Kristi forsoning, så Benjamin bogstavelig talt sin forsamling falde til jorden, idet de så sig selv i stor nød, de så sig selv, sagde han, som mindre værd end jordens støv. (Forskellen mellem denne reaktion og den Rameumptom fremkaldte er indlysende).

»Og de råbte alle som med een stemme, idet de sagde: O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses.«[8]

Med disse mennesker, så lærvilligt ydmyge og med barmhjertighed, dette vidunderligste af alle ord, på hver eneste læbe og tunge, siger kong Benjamin om forsoningen og tilgivelse af synder:

»Dersom Gud, som har skabt jer, og på hvem jeres liv og alt det, I har og er, beror, skænker jer, hvad end I beder om, som er ret ... o, burde I da ikke dele med hinanden ... hjælpe dem, der har jeres bistand behov ... dele jeres formue med den, der er trængende ... er vi ikke alle betlere? Er vi ikke alle afhængige af det samme væsen, Gud selv, ... for alle de rigdomme ... som vi ejer? ...

For ... at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder,« konkluderer kong Benjamin, »... skal (I) dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig i forhold til deres trang.«[9]

Vi har måske endnu ikke det Zion, som vores profeter har forudsagt, og som Israels digtere og præster har ledt os mod, men vi kan længes efter det og blive ved med at arbejde henimod det. Jeg ved ikke, om en fuldstændig gennemførelse af et sådant samfund kan realiseres før Kristus kommer, men jeg ved, at da han kom til nephiterne, førte hans majestætiske lærdomme og forædlende ånd til den lykkeligste af alle tider, en tid i hvilken »der var ingen strid og uenighed mellem dem, og alle handlede retskaffent med hinanden. De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller frie, men de var alle frigjort og deltagere i den himmelske gave.«[10] Denne velsignede tilstand blev, antager jeg, kun opnået ved én anden lejlighed, som vi har kendskab til – dengang de i Enoks stad »var af et hjerte og et sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem.«[11]

Profeten Joseph Smith havde en storslået vision af vores muligheder, en vision han havde fået gennem Guds åbenbaringer. Han vidste, at den virkelige opgave lå i at blive mere Kristuslignende – at drage omsorg, som Frelseren drog omsorg, at vise kærlighed som han viste kærlighed, »enhver skal søge sin næstes fordel« siger skriften, »og gøre alting med øjet alene fæstet på Guds ære.«[12]

Dette var, hvad Jakob i Mormons Bog havde belært – at »efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og at bringe den syge og nødlidende lindring.«[13]

Jeg hylder jer alle, alle jer som gør så meget og drager en sådan omsorg samt virker i »den hensigt at gøre godt.« Så mange er så gavmilde. Jeg ved, at mange af jer kæmper for at få jeres egen økonomi til at løbe rundt, men alligevel deler I noget med andre. Som kong Benjamin forklarede sit folk, er det ikke meningen at vi skal løbe hurtigere, end vi har styrke til, og alt skal gøres i orden.[14] Jeg elsker jer, og jeres himmelske Fader elsker jer for alt det, I forsøger at gøre.

Desuden ved jeg godt, at en tale ved en generalkonference ikke kan gøre op med de århundreder af timelig uretfærdighed, der har plaget menneskeheden, men jeg ved også, at Jesu Kristi evangelium har svar på alle sociale, politiske og økonomiske problemer, som denne verden nogensinde har stået overfor. Og jeg ved, at vi hver især kan gøre noget, hvor ringe vores handling end måtte synes. Vi kan betale en ærlig tiende og give vores fasteoffer og frivillige offerydelser i overensstemmelse med vores omstændigheder. Og vi kan søge efter andre måder at hjælpe på. Vi kan give tid, hvis vi ikke har penge, til værdige sager og til mennesker i nød, og vi kan vise kærlighed, når vores tid slipper op. Vi kan dele de brød, vi har, og stole på, at Gud ikke vil lade kanden blive tom for olie.

»Og i deres lykkelige forhold afviste de således ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg eller som manglede pleje, og deres hu stod ikke til rigdom; derfor var de gavmilde mod alle, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og

kvinder, enten de var uden for kirken eller i kirken, og der var ingen personsanseelse med hensyn til dem, der stod i trang.«[15]

Dette skriftsted fra det første kapitel i Alma lyder i høj grad som det under, Nauvoo var. Således sagde profeten Joseph på denne velsignede tid: »Angående hvor meget en mand skal give ... så har vi ingen specielle instruktioner ... han skal bespise den sultne, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre den faderløses tårer, tage sig af dem, der er hårdt ramt, hvadenten de er i denne Kirke eller i en anden kirke, eller ikke er i nogen kirke overhovedet, ligegyldigt hvor han finder dem.«[16]

Husk hvad Mormons Bog belærte os. Det er svært nok at være fattig på materielle goder, men endnu større smerte er det at være tung om hjertet, at mangle håb, at have knuste drømme, føle forældrenes angst eller barndommens skuffelser, der næsten altid ledsager sådanne tildragelser.

Jeg indledte med en beretning om en svindende mængde mel. Tillad mig at afslutte med en anden beretning. Midt under de voldsomme uroligheder i Missouri, der resulterede i, at profeten blev anbragt i Liberty Fængsel, samt at tusinder af sidste dages hellige blev fordrevet fra deres hjem, ankom søster Drusilla Hendricks med sine børn og sin invalide mand James, som var skudt af Kirkens fjender i slaget ved Crooked River, til en hastig udgravet jordhule i Quincy i Illinois for at bo der resten af dette sindsoprivende forår.

Efter to uger havde familien Hendricks nået sultegrænsen, idet de kun havde en skefuld sukker og en tallerkenfuld majsmel tilbage. Ifølge SDH-kvindernes storslåede tradition tilberedte Drusilla en grød af det til James og børnene, og strakte således det, der var tilbage så langt, som hun kunne. Da det lille måltid var blevet fortæret af hendes meget sultne familie, vaskede hun alt op, gjorde rent i deres lille hule så omhyggeligt, som hun kunne, og ventede stille på at dø.

Ikke længe herefter bragte lyden af en vogn hende på fødderne. Det var deres nabo Rubin Allred. Han sagde, at han havde en følelse af, at de ikke havde mere mad tilbage, så på sin vej ind til byen havde han ladet en sæk korn male til mel for dem.

Kort tid derefter ankom Alexander Williams med to skæpper mel over skulderen. Han fortalte Drusilla, at han havde været meget travlt optaget, men at Ånden havde hvisket til ham, at »bror Hendricks familie lider, så jeg smed alt, hvad jeg stod med og kom (løbende til).«[17]

Må Gud, som har velsignet alle os så barmhjertigt og mange af os med en sådan overflod, må han velsigne os med en ting til. Må han velsigne os, så vi hører de sorgfulde, de plagedes, de nedtryktes, de mindrebemidledes og de fattiges ofte lydløse råb. Ja, må han velsigne os til at høre Helligåndens hvisken, når en nabo et eller andet sted »lider«, så vi »smider alt, hvad vi står med, og kommer løbende.« Det beder jeg om i hans navn, ham, der er de fattiges anfører, selveste den Herre Jesus Kristus. Amen. □

NOTER

1. Se 1 Kong 17:1-24.
2. Se Mark 12:41-44.
3. 1 Tim 1:5.
4. Se L&P 58:11.
5. Se Alma 32:3-4; fremhævelse tilføjet.
6. Se Alma 34:17-27.
7. Alma 34:28.
8. Mosiah 4:2.
9. Mosiah 4:21, 16, 19, 26.
10. 4 Nephi 1:2-3.
11. Moses 7:18.
12. L&P 82:19.
13. Jakobs Bog 2:19.
14. Se Mosiah 4:27.
15. Alma 1:30.
16. *Times and Seasons*, 15. marts 1842, 732.
17. Drusilla Doris Hendricks, »Historical Sketch of James Hendricks and Drusilla Doris Hendricks,« Historical Department, Archives Division, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Salt Lake City, maskinskrevet manuskript, 14-15.

Vore fædres tro

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Lad os aldrig glemme vore fædres tro og vore mødres uselviske ofre, disse banebrydende hellige, som var et sådant inspirerende eksempel på lydighed.

Mine elskede brødre og søstre og venner, jeg glæder mig sammen med jer over at mødes i dette historiske tabernakel og overalt i verden »for at tale med hinanden om (vores) sjæles vel«[1] samt for mætte os »med Kristi ord.«[2]

Jeg vil i dag tale til jer om vore pionerforfædres tro. Vi kan tilskrive meget af Kirkens og staten Utahs enestående fremgang deres tro på Herren Jesus Kristus. Vi fyldes med ærefrygt over deres beslutsomhed og ihærdighed med hensyn til at holde fast i deres overbevisninger til trods for de forhindringer, de måtte overvinde.

Det første princip i evangeliet er tro på den Herre Jesus Kristus. Han er det grundlæggende princip i evangeliet og fundamentet for al retfærdighed. Profeten Joseph Smith sagde, at »tro er en forsikring ... om eksistensen af ting ... der ikke ses.«[3] Skrifterne definerer tro som værende »fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses.«[4] Vi glæder os i dag over vores tro på Frelseren. Vi bevidner for verden, at »hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre.«[5] Som medlemmer af Herrens Kirke og som trofaste fortalere for hans genoprettede evangelium, erklærer vi oprigtigt, at Gud lever, at Jesus i sandhed er Kristus, verdens Frelser og Forløser. I morgen er det påske, en dag til at tænke over Jesu Kristi mission, han, der var vor himmelske Faders førstefødte Søn. Forsoningen, herunder Frelserens opstandelse, giver udødelighed og mulighed for evigt liv til alle vor Faders børn. Hvor burde vi dog være taknemmelige for disse velsignelser.

Vi erklærer gladeligt til alle, »der har øret«[6], at Herren har »kaldt (sin) tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da (han) vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere«[7] for at genoprette evangeliets fylde, som hellige i tidligere tider besad.

Vi bevidner »fra bjergenes toppe«[8], at præsident Gordon B. Hinckley er Guds profet på jorden i dag. På grund af vores tro på vores profeter kan sidste dages hellige sammen med apostlen Peter sige: »Så meget mere fast står profeternes tale for os, og den gør I ret i at være opmærksomme på som en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen bryder frem, og morgenstjernen stiger op i jeres hjerter.«[9] Den guddommelige åbenbarings lys stråler fra en levende profet for at oplyse en formørket verden.

Fra begyndelsen af genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium i Amerika, har religiøs frihed tilladt Kirken at blomstre. Rødderne, der sank dybt ned i lydighedens og offerviljens rige muld, har båret god frugt. Generationer af trofaste medlemmer har dannet et solidt grundlag. Fra dette stærke grundlag »skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden.«[10]

Præsident Joseph F. Smith, der kom over sletterne som dreng, som kendte til megen modgang i sit liv, gav følgende vidnesbyrd: »Guds rige er her for at vokse, spredes, slå rod på jorden og forblive, hvor Herren har plantet det ved sin egen magt og sit eget ord på jorden, for aldrig mere at blive tilintetgjort eller ophøre, men for at fortsætte indtil den Almægtiges hensigter er blevet opnået, hvert et ord, der er blevet talt ved de hellige profeter siden jorden begyndte.«[11]

Præsident Hinckley har bemærket, at »Kirken vokser på en enestående og vidunderlig måde ... den spredes over jorden på mirakuløs vis.« Han forklarede, at en af årsagerne til væksten er, at »vi har en krævende religion ... Vi har store forventninger til vores folk. Vi har standarder, vi forventer, at de efterlever, og det er en af de ting, der tiltrækker folk til denne Kirke. Den er et anker i en verden med vaklende værdier.«[12]

Kirkens spændende globale vækst har rettet vores opmærksomhed på Rigets profeterede herlige fremtid. Samtidig med at vi ser fremad med optimisme, bør vi standse op og se tilbage på vore ydmyge pionerforfædres tro. Deres tro lagde den grundvold, hvorpå Kirken fortsætter med at blomstre.

I februar i år fejrede indbyggerne i Nauvoo og andre byer i et bælte henover Iowa 150-året for de helliges udvandring. I 1846 forlod mere end 10.000 mennesker den driftige by, de havde opbygget ved Mississippiflodens bredder. Med tro på deres profetiske ledere forlod disse tidlige kirkemedlemmer deres »skønne by« og drog ud i det amerikanske grænselands ødemarker. De vidste ikke præcist, hvor de skulle hen, eller hvor mange kilometer de skulle vandre, hvor lang rejsen ville være, eller hvad fremtiden ville bringe dem. Men de vidste, at de blev ledt af Herren og hans tjenere. Deres tro opretholdt dem. De håbede på »det som ikke ses, men som er sandt.«[13] Ligesom Nephi i fordums tid blev de »tilskynde(t) af Ånden, thi (de) vidste ikke på forhånd, hvad (de) skulle gøre.«[14]

Idet Brigham Young, der ledte Kirken som præsident for De Tolvs Kvorum, frygtede flere pøbeluroligheder som dem, der havde kostet profeten Joseph og hans bror Hyrum livet den 27. juni 1844, bekendtgjorde han i september 1845, at de hellige skulle forlade Nauvoo i foråret 1846. De fleste af dem, der befandt sig i Nauvoo, troede fuldt og fast på, at når Brigham Young bekendtgjorde, at de skulle drage bort, da hørte de det, Herren ønskede, de skulle gøre. De svarede med tro på Herrens vejledning. I løbet af efteråret og vinteren 1845-46 arbejdede Kirkens medlemmer ihærdigt på at forberede sig til rejsen.

Da Newel Knight fortalte sin kone Lydia, at de hellige skulle forlade Nauvoo og rejse videre endnu en gang, svarede hun med en stædig tro, idet hun sagde: »Der er ikke noget at diskutere. Vores plads er i Guds Rige. Lad os straks begynde at forberede os til at tage af sted.«[15] Bror Knight havde allerede flyttet sin familie adskillige gange, eftersom mange af de hellige var flyttet fra New York til Ohio derfra til Missouri og senere til Illinois. Lydia Knights hengivne underkastelse af, hvad hun vidste, var Guds vilje, er et magtfuldt eksempel på disse tidlige helteagtige helliges tro. Med deres tro i tankerne, får en kendt salmes ord øget betydning:

Fædrenes tro vi bygge på,
ej deres vidnesbyrd modstå.
Vi den som sandhed fik fra Gud,
bring den til verdens riger ud.
Fædrenes rene, stærke tro
altid i vores hjerter bo.[16]

Selvom vinterens kulde endnu ikke var borte, tvang øget frygt for pøbelangreb og svirrende rygter om regeringens indgriben præsident Young til at sætte tingene i gang for at få de hellige bort. Han lod det første kompagni af pionerfamilier forlade Nauvoo den 4. februar 1846, en kold vinterdag. De kørte deres fyldte vogne og gennede deres husdyr ned ad Parley Street – en gade, der skulle blive kendt som »Tårernes gade« – ned til kajen hvorfra de blev færget over floden til Iowa. Isflager, der flød i floden, hamrede mod siderne af de pramme og lægtere, der transporterede vognene over Mississippifloden. Nogle få uger senere faldt temperaturen yderligere, og vognene kunne krydse floden endnu lettere på en bro af is.

Søster Wirthlin og jeg besøgte Nauvoo tidligt i marts i år. Vejret var frysende koldt. Som vi stod der i den iskolde vind og så tværs over den brede Mississippi, følte vi en dybere påskønnelse og taknemmelighed for de hellige, som forlod deres elskede by. Vi spekulerede på, hvordan de overhovedet overlevede. Hvilket offer at forlade så meget for den usikre fremtid, der lå foran dem! Det er ikke underligt, at så mange tårer flød, mens de flygtende pionerer kørte deres skrumplende vogne ned ad Parley Street for at krydse floden uden noget håb om nogensinde at vende tilbage til deres by, »Den skønne.«

Efter at de havde krydset floden, slog de midlertidigt lejr ved Sugar Creek, før de påbegyndte deres rejse vestpå mod Rocky Mountains. Den rejse, som historikeren H. H. Bancroft beskriver som en rejse uden »sidestykke i verdenshistorien«[17], var begyndt.

Da præsident Brigham Young sluttede sig til de bortrejsende pionerer i deres lejr i Iowa den 15. februar 1846, befalede Herren ham i en åbenbaring at begynde at organisere en moderne »Israel lejr«. Den første marts påbegyndte det første kompagni sin rejse mod vest gennem Iowa. Trængsler forårsaget af kulde, sne, regn, mudder, sygdom, sult og død satte disse hårdføre pioneres tro på en prøve. Men de var fast besluttet på at følge deres ledere, og ligegyldigt hvad det så måtte koste, gøre det, de så brændende troede, var Guds vilje. Deres tro blev sat på prøve, og for nogle vaklede den i særligt svære tider. Men den svigtede dem ikke. Mange blev holdt oppe ved de forsikringer, de havde modtaget gennem de tempelordinanser, der var blevet udført i templet i Nauvoo.

En af de sværere trængsler, der blev udholdt af mange af søstrene var at skulle føde deres børn under barske, ekstreme tilstande undervejs. Eliza R. Snow skrev, at mens pionererne »rejste, fødte mødrene deres børn under næsten enhver form for omstændigheder, man kunne forestille sig, bortset fra dem, de var vant til. Nogle fødte i telte andre i vogne – mens der rasede regnstorme eller snestorme.« Søster Snow fortsætter med at berette i sin dagbog, at hun har »hørt om en fødsel, som fandt sted i en simpel hytte, hvis sider var lagner fastgjort til stænger, der var stukket i jorden, og dækket af et barktag gennem hvilket regnen dryppede. Kærlige søstre stod i hytten, og holdt tallerkner for således at opfange regnvandet ... og beskytte moderen og den nyfødte mod et styrtebad ved sin entre på livets scene.«[18]

Hvilket offer disse gode søstre gjorde! Nogle mødre mistede deres liv under fødslen. Mange nyfødte børn overlevede ikke. Min kones bedstemor, Elizabeth Riter, blev født i Winter Quarters bag i en prærievogn under en regnstorm. Heldigvis overlevede både moderen og det nyfødte barn. Med stor kærlighed til den kvinde, som gav hende livet, fortalte Elizabeth ofte kærligt, hvorledes en paraply blev holdt op over hendes mor under fødslen for at beskytte hendes mor mod vandet, der silede ned gennem vognens oversejl.

Lad os aldrig glemme vore fædres tro og vore mødres uselviske ofre, disse banebrydende hellige, som var et sådant inspirerende eksempel på lydighed. Lad os huske dem i vores stræben på at blive tapre tjenere, i vores virke for at »indbyde alle til at komme til Kristus«[19] og »bliv(e) fuldkommen i ham.«[20]

For 44 år siden talte min far fra denne talerstol og forklarede, hvorledes en påskønnelse af vores arv, kan styrke og oplive vores tjeneste i riget. Idet han henviste til sine egne bedsteforældre, der var pionerer, sagde han: »På grund af disse mine forfædres tro, er jeg her, og jeg bor i disse fredfyldte dale, i skyggen af høje bjerge, og fremfor alt inden for hørevidde af sidste dages profeters stemme. Så jeg skylder dem ... taknemmelighed ... en gæld der bedst kan betales gennem tjeneste for denne storslåede sag.«[21]

Nu da vi ser riget vokse overalt i verden, bor en stadig mindre procentdel af Kirkens medlemmer i Utahs dale »i skyggen af vore høje bjerge.« Men i dag gør moderne kommunikationsteknologi det muligt for hellige overalt i verden at være »inden for hørevidde af sidste dages profeters stemme.« Som det var for min far, således er det for os alle. Vi, som er blevet velsignet med at kende det genoprettede evangeliums fylde, skylder dem, som er gået før os taknemmelighed, de som har givet så meget for at gøre riget til det verdensomspændende mirakel, det er i dag. Vores taknemmelighedsgæld til vore forgængere er »en gæld der bedst kan betales gennem tjeneste for denne storslåede sag.«

Ligegyldigt hvem vi er – ligegyldigt hvad vore talenter, evner, økonomiske ressourcer, uddannelse eller erfaring er, så kan vi alle tjene i riget. Han, som kalder os, vil kvalificere os til værket, hvis vi vil tjene i ydmyghed, bønsomt, flittigt og i tro. Måske føler vi os utilstrækkelige. Måske tvivler vi på os selv, idet vi mener, at det, vi kan tilbyde Herren, er for ubetydeligt til endog at blive bemærket. Herren er velbekendt med vores jordiske liv. Han kender vores svagheder. Han forstår de udfordringer, vi har i vores dagligdag. Han kan sætte sig ind i de fristelser, som jordiske lyster og følelser skaber. Apostlen Paulus skrev i sit brev til hebræerne, at Frelseren har »medfølelse med vore skrøbeligheder«, fordi han blev »fristet i alle ting ligesom vi.«[22]

Præsident Thomas S. Monson belærte om betydningen af at være villig til at »tjene i denne store sag«, da han spurgte: »Brødre, er vi tilstrækkelig i overensstemmelse med Ånden, så vi, når Herren kalder, kan svare på samme måde, som Samuel gjorde: 'Her er jeg'? Har vi den styrke og tro, der skal til for at tjene med et uforfærdet mod og urokkelig beslutsomhed. Når vi har det, kan Herren udføre sine mægtige mirakler gennem os.«[23]

Præsident James E. Faust har forsikret os om, at ligegyldig hvori vore evner består, er trofast tjeneste ikke blot acceptabelt for Herren, men det kvalificerer os ligeledes til at kunne få større velsignelser af ham, velsignelser der vil berige og udvide vores liv. Præsident Faust har forklaret »at denne kirke ikke nødvendigvis tiltrækker store personligheder, men oftere gør almindelige mennesker store ...

En væsentlig årsag til, at denne Kirke er vokset fra dens beskedne begyndelse til sin nuværende styrke, er trofastheden og hengivenheden hos millioner af ydmyge og hengivne personer, der kun har fem brød og to små fisk at tilbyde i Mesterens tjeneste. De har stort set tilsidesat deres egne ønsker, og ved at gøre det, har de fundet 'Guds fred, som overgår al forstand.'«[24]

Med Herren til at styrke os »har (vi) udholdt meget og håber at kunne udholde alt.«[25] Han opfordrer os til »ikke (at blive) trætte af at gøre godt, thi (vi) lægger grunden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort.«[26] Må vi være trofaste brødre og søstre i udførelsen af pligterne i forbindelse med hvilken som helst kaldelse, vi har i riget. Lad os være opmærksomme på de »små ting«, som gør hele forskellen. Lad os være trofaste i at holde befalingerne, således som vi har indgået hellige pagter om at gøre. Som vores arv og vækst klart viser, lægger vi i sandhed »grundvolden til et stort værk.« Lad os forpligte os selv til at udføre Herrens værk med alle vores evner. Må vi ære vore forfædres tro ved at yde trofast tjeneste til »denne store sag.« Må vi »følge Guds profeter«[27] og derved »komme til Kristus og få del i Guds godhed«[28]. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Moroni 6:5.
2. 2 Nephi 32:3.
3. *Lectures on Faith* [1985], 1.
4. Hebr 11:1.
5. 2 Nephi 32:3.
6. Matt 11:15.
7. L&P 1:17.
8. Es 42:11.
9. 2 Pet 1:19 (JSO); sammenlign 2 Pet 1:19.
10. L&P 65:2.
11. Conference Report, apr. 1902, 2.
12. Citeret i *Deseret News*, 26. feb. 1996, A2.
13. Alma 32:21.
14. 1 Nephi 4:6.
15. Citeret i *Church News*, 10. feb. 1996, 3.
16. *Salmer og sange*, nr. 37.
17. *History of Utah* [1890], 217.
18. Som citeret i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 3:45.
19. L&P 20:59.
20. Moroni 10:32.
21. Joseph L. Wirthlin, *A Heritage of Faith*, red. Richard Bitner Wirthlin.
22. Hebr 4:15-16.
23. *Stjernen*, jan. 1993, s. 46; se 1. Sam 3:4.
24. *Stjernen*, juli 1994, s. 5.
25. 13. Trosartikel.
26. L&P 64:33.
27. *Børnenes sangbog*, nr. 58.
28. Jakobs Bog 1:7.

Præstedømmets møde
Den 6. april 1996

»Vil du gå ind til livet, så hold budene«

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Hvor jeg dog elsker Herrens bud! De vejleder og beskytter os og tillader os at komme tilbage til vor himmelske Faders nærvær.

Jeg vil gerne fortælle jer en historie, brødre – en sand historie – om en mand som hed Abinadi. Abinadi var en profet, som forkyndte omvendelse for et ondt folk og en ond konge. Han forkyndte modigt og tappert, vel vidende at han bragte sit eget liv i fare på grund af sine ord.

Den onde kong Noa befalede rasende sine præster at dræbe Abinadi. Kong Noa sagde: »Bort med dette menneske og slå ham ihjel«, råbte han, »... han raser.«

Men da præsterne forsøgte at gribe Abinadi, modstod han dem og sagde: »Rør mig ikke, thi Gud skal slå jer, dersom i lægger hånd på mig; thi jeg har ikke afleveret det budskab, som Herren sendte mig at bringe ... jeg må opfylde de befalinger, som Gud har givet mig.«

Kong Noas folk var bange for at røre Abinadi, fordi Herrens Ånd var med ham. »Hans ansigt strålede med stærk glans«, og han talte »med kraft og myndighed fra Gud.« Abinadi erklærede, at han ville fuldføre det budskab, som Gud havde sendt ham ud for at give – og derpå ville det være ligegyldigt, hvad kong Noa og hans folk gjorde ved ham (se Mosiah 13:1-9).

Da Abinadi afsluttede sit budskab, forlangte kong Noa, at han skulle fornægte det, han havde sagt, da han ellers ville blive dræbt. Men Abinadi nægtede at gøre dette.

Abinadis tros styrke er beskrevet i følgende hjertegribende beskrivelse i den hellige optegnelse: »Og da nu Abinadi havde sagt disse ord, faldt han om og led døden ved ild; ja, han blev dræbt, fordi *han ikke ville fornægte Guds bud*, og han beseglede sandheden i sine ord med døden« (se Mosiah 17:6-20; fremhævelse tilføjet).

Mine brødre i præstedømmet, hvor burde Abinadis eksempel dog være magtfuldt for os alle! Han adlød tappert Herrens befalinger, selv om det kostede ham livet! Profeter i alle uddelinger har villigt sat deres liv på spil og har udført Guds vilje og forkyndt Guds ord.

Profeten Joseph Smith gik »som et lam til slagtebænken« (L&P 135:4) uden at vakle, idet han fuldførte Herrens befalinger.

Og tænk på vor Frelsers eksempel. Han lærte os, hvorledes vi bør leve ved den måde, hvorpå han levede. Tænk på hans milde omsorg mens han udførte mirakler og tog sig af de fattige og de syge. Han valgte ydmygt at være lydig mod Faderens befalinger, og han holdt ud til enden og fuldførte sin guddommelige mission ved at fuldføre det forsonende offer for hele menneskeheden.

Brødre, som bærere af Guds præstedømme, lad os følge vor Herre Jesu Kristi eksempel og fordums og nutidige profeters eksempel. Det kræves måske ikke af os, at vi ofrer vores liv som martyrer, således som det var tilfældet for mange af profeterne. Det, der kræves af os, er lydighed mod Guds befalinger og trofasthed mod de pagter, vi har indgået med ham.

Må jeg tale direkte med jer unge mænd fra Det Aronske Præstedømme et øjeblik? Det Aronske Præstedømme er det forberedende præstedømme. Det forbereder jer på det højere præstedømme – Det Melkisedekske Præstedømme. Som bærere af Det Aronske Præstedømme, må I lære at adlyde Herrens befalinger. Ær jeres far og mor, hold sabbatsdagen hellig, misbrug ikke Guds navn, ær kvinden, vær kysk, lyv og stjæl ikke, efterlev visdomsordet, betal en ærlig tiende og et gavmildt fasteoffer. Hvis I holder disse og andre befalinger, vil I blive rigt velsignet.

I unge diakoner, lærere og præster. Er I værdige til at deltage i forberedelsen, uddelingen og velsignelsen af nadveren? Disse er hellige ansvar. Brødet og vandet er symboler på vor Frelsers kød og blod. De repræsenterer hans sonoffer.

Tænk et øjeblik over det. Nadveren, som I administrerer hver uge, er en ihukommelse af Jesu Kristi forsoning. Forsoningens vidunderlige gave overvinder betingelsesløst den fysiske død, og den er uendelig, eftersom den er for alle, som har levet, eller som nogensinde vil komme til at leve her på jorden. Gennem forsoningen er vi alle forløst fra Adams fald og vil genopstå.

For at forsoningens fulde velsignelser imidlertid kan få virkning i vores liv og lade os vende tilbage for at leve hos vores himmelske Fader, må vi omvende os fra vore synder og være trofaste i at adlyde Guds befalinger. Omvendelsens og tilgivelsens forløsende velsignelser er således en vigtig del af forsoningen, men de er betinget af vores lydighed mod Guds befalinger og ordinanser. O, hvor Herren dog velsigner værdige bærere af Det Aronske Præstedømme som velsigner og uddeler nadveren til Kirkens trofaste medlemmer til hans minde! Og hvor han dog velsigner dem, som værdigt deltager i nadveren! Hvis du er værdig til at deltage i administreringen af nadveren, vil du være værdig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme i rette tid samt at træde ind i templet og indgå pagter med Herren.

Unge mænd forbered jer til at tjene som missionærer. At drage på mission lærer jer at efterleve indvielsesloven. Det er måske det eneste tidspunkt i dit liv, hvor du kan give al din tid, talenter og evner til Herren. Til gengæld vil Herren velsigne dig med sin Ånd. Han vil være dig nær, og han vil styrke dig.

Arbejd hårdt på at få en uddannelse samt at lære de faglige færdigheder, der vil gøre det muligt for dig at klare dig selv og forsørge din familie. Dyrk gode venner, som ikke vil forsøge at få dig til at vælge mellem deres

livsstil og Herrens livsstil. Vær den slags ven, som gør det lettere for andre at adlyde befalingerne, når de er sammen med dig.

Nu, til jer brødre, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme og Det Aronske Præstedømme: Som I ved, er det at holde Herrens befalinger en livsvarig indsats! Lad os være trofaste og tapre i at holde hans befalinger, således som vi har indgået pagt om at gøre.

Frelseren erklærede: »Vil du gå ind til livet, så hold budene« (Matt 19:17). »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

Nogen vil måske spørge: »Hvorfor gav Herrens os bud?« I de førjordiske råd, besluttede han, at vi hans åndelige børn, ville få bud, som vi kunne leve efter på jorden. Jehova, vor himmelske Faders førstefødte åndelige barn, sagde: »Vi vil gå ned ... og danne en jord, hvorpå disse (Guds andre åndelige børn) kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem. Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere« (Abraham 3:24-26).

Disse bud er kærlige instruktioner, givet af Gud vor Fader for vores fysiske og åndelige velbefindende og lykke, mens vi befinder os her på jorden. Budene tillader os at kende Guds ønske og vilje med hensyn til vores evige udvikling. Og de tester vores villighed til at være lydige mod hans vilje.

Budene er hverken en byrde eller en begrænsning. Hvert eneste af Herrens bud er givet til vores udvikling, fremgang og vækst. Profeten Joseph Smith belærte: »Gud har planlagt vores lykke ... han har aldrig og vil aldrig indstifte en ordinanse eller give sit folk en befaling, som ikke i sin natur er beregnet på at fremme den lykke, som han har planlagt« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. Joseph Fielding Smith, s. 308).

Hvor jeg dog elsker Herrens bud! De vejleder og beskytter os og tillader os at komme tilbage til vor himmelske Faders nærvær. Hvis vi trofast adlyder budene, har vi løfte om det evige livs velsignelser. Evigt liv »den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7), er at blive ophøjet og leve med vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus i alle kommende evigheder. Han ønsker inderligt, at vi vender tilbage til ham.

Vi behøver imidlertid ikke at vente til det næste liv for at modtage mange af de lovede velsignelser. I dette liv, kan den lydige nyde fred i sindet, lykke og »glæde i Helligånden« (Rom 14:17).

At efterleve budene bringer os i harmoni med Guddommen. Vi bliver ét i hensigt med Faderen og Sønnen. Når vi er ét med Gud, vandrer vi i åndeligt lys. Vores flid med hensyn til at holde budene tillader Helligånden at bo hos os. Vi får den personlige åbenbarings gave. Det er et åndeligt lys, der beskytter os og fungerer som ledestjerne, ved at lede os på retfærdighedens veje. Det forjager modstanderens mørke. Så magtfuldt er dette lys, at det kan nå os, selv når vi er trukket ned i et sort hul af synd, så dybt og mørkt, at vi tror, at intet åndeligt lys nogensinde ville kunne trænge ned i det.

Husker du, at du var bange for mørket som barn? Når du var bange tændte du sandsynligvis et lys – faktisk alt lys i huset! Da dine forældre senere på aftenen kom hjem, spurgte de: »Hvorfor er alt lys i huset tændt?« Derpå fortsatte de sikkert med at belære dig om familiens budget og om prisen på elektricitet.

Du har imidlertid lært, at når du tændte det elektriske lys eller tændte et stearinlys, var der ikke mere mørke, ikke mere frygt. Du havde lært en enkel naturlov, som også er en åndelig lov: Lys og mørke kan ikke indtage den samme plads på samme tidspunkt. Satan og hans disciple kan ikke tåle evangeliets åndelige lys; de må øjeblikkeligt flygte. Satan kan ikke befale dig at gøre noget. Du kan med præstedømmet befale ham at forlade dig i dine tanker og gerninger.

Når vi efterlever budene, omgives vores ansigt af evangeliets lys, vi vandrer ikke længere på modstanderens fremmede og mørke stier og farer vild, bliver nedslået, nedtrykte og frygtsomme. Når vi vandrer i evangeliets lys, vil vi ikke miste vores evige mål af syne.

Brødre, ved at vælge at efterleve budene befries vi fra syndens lænker, og vi får mulighed for at opleve sand lykke. Der er ingen glæde ved synd. Som profeten Alma lærte sin søn: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

Det kræver mod at holde budene. At undlade at holde budene på grund af pres fra kammeraterne er at frygte mennesket – at være mere bange for, hvad mennesker mener om os, end hvad Gud mener om os. Jeg har aldrig kunnet forstå, hvorfor nogen ville bekymre sig mere om menneskers meninger end om Guds meninger.

For at kunne kende og holde budene, må vi kende og følge Frelseren og Guds profeter. Vi blev alle velsignet for nylig ved at modtage et betydningsfuldt budskab fra vore nutidige profeter, med titlen: »Familien: En proklamation til verden.« (Se *Stjernen*, januar 1996, s. 101). Denne erklæring advarer os om, hvad der vil ske, hvis vi ikke styrker familien i vores hjem, vores samfund og i vores nation. Enhver præstedømmebærer og borger bør omhyggeligt studere denne erklæring.

Profeter må ofte advare om konsekvenserne ved at overtræde Guds love. De forkynder ikke det, som verden synes er populært. Præsident Ezra Taft Benson belærte at »popularitet har aldrig været det, der afgjorde, om noget var sandt« (»Fourteen Fundamentals in Following the Prophet«, *1980 Devotional Speeches of the Year*, 1981, s. 29).

Hvorfor forkynder profeter upopulære befalinger og kalder samfundet til omvendelse fra at forkaste, ændre eller endog tilsidesætte budene? Årsagen er ganske enkel. Når profeter har modtaget en åbenbaring, har de ikke andet valg end at forkynde og bekræfte det, som Gud har befalet dem at fortælle verden. Profeterne gør det vel vidende den pris, de måske vil komme til at betale. Nogle mennesker, som vælger ikke at efterleve budene, griber enhver chance for at smæde profetens person og nedgøre hans hæderlighed og rygte. Som svar herpå forbliver profeterne tavse og vender blot den anden kind til. Verden ser måske dette som et svaghedstegn, men det er en af de største styrker en mand kan besidde – at være trofast, urokkelig og ikke vakle, når det gælder det, som han ved er sandt, og acceptere de konsekvenser, der måtte følge.

Vi er hver især fri til at følge eller forkaste budene, men ingen af os har frihed til at ændre dem, så de passer vores personlige ønsker. Præstedømmeledere har ikke ret til at ændre på åbenbarede principper og befalinger blot for at vinde verdens popularitet. Ej heller har profeterne myndighed til at ændre på Guds bud for at gøre dem mere acceptable for dem, som er svage i deres beslutning om at leve værdigt. Ved en lejlighed blev en kirkeleder konfronteret af en bedrøvet forælder, som ønskede et af Guds bud mildnet for at være imødekommende over for et vildfarent barn, som var blevet disciplineret af Kirken. I sin sorg antydede denne forælder endog, at kirkelederen var ukristen ved at nægte barnet velsignelserne ved fuldt medlemskab af Kirken.

Kirkelederen delte forælderens og barnets sorg, men han forblev loyal mod Herrens befalinger. Som svar på beskyldningen, at han ikke var kristen, sagde lederen: »I samme øjeblik jeg forsøgte at ændre på budene, ville jeg ikke længere følge Kristi lærdomme.«

At forsøge at rationalisere, at Gud burde ændre sine bud, så de imødekommer vores overtrædelser, fører til åndeligt mørke, som kun evangeliets lys kan fjerne. Over for kvinden, som var grebet i hor, mildnede Kristus ikke budet om ikke at bedrive hor. Han rådede hende derimod til ikke at synde mere (Joh 8:11). Han lover os alle tilgivelse gennem omvendelse. Det er os, som må ændre os, ikke budene.

Kære brødre i præstedømmet, vi må aldrig et øjeblik glemme, at de pagter, vi har indgået om at holde vor himmelske Faders bud, er de vigtigste beslutninger, vi nogensinde har taget. Lad os studere og overveje skrifterne og lytte til vore nulevende profeters råd. Lad os belære og bevidne om budenes sandfærdighed i vore hjem og andre steder, som vi tilskyndes dertil af Ånden. Lad vores liv afspejle vores kærlighed til Gud ved at være lydige mod budene samt ved at høste de lovede velsignelser både i dette liv og i det kommende liv. »Vil du gå ind til livet, så hold budene« (Matt 19:17).

Jeg bevidner, at Gud lever. Jesus er Kristus. Må vi huske, hvem vi er og handle derefter, således at vi selv, vore familier og vore venner kan opnå evighedens rigdomme, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Åndelige hyrder

Ældste W. Eugene Hansen
De Halvfjerds' Præsidium

**Der findes ingen neutral zone mellem godt og ondt.
Hvis du er på djævelens banehalvdel, så kom væk derfra så hurtigt som muligt.**

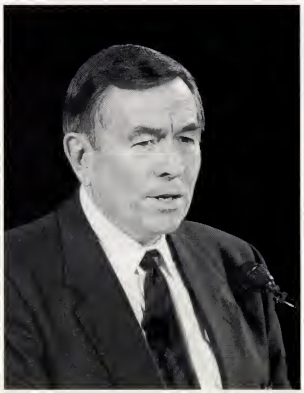

Mine elskede brødre, jeg føler det som et stort ansvar i aften at skulle efterkomme den opgave, jeg har modtaget fra Det Første Præsidentskab, om at tale til Kirkens præstedømme.

Her i Tabernaklet er der en mærkbar ånd af varme, kærlighed og broderskab, som er karakteristisk og typisk for Guds præstedømme. Jeg fornemmer ligeledes, at I, der mødes i kirkebygninger rundt om i verden, også vil føle den samme ånd og det samme broderskab. Det er et storslået tidspunkt at leve på her i tidernes fyldes uddeling (se Ef 1:10; L&P 27:13).

En ydmyg drengs bøn var indledningen til denne uddeling, da Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph og overdrog ham den guddommelig opgave at bistå med indvarslingen af denne særlige tidsperiode.

Fordums profeter, Guds tjenere, besøgte jorden med det formål at gengive dyrebare præstedømmelige nøgler – nøgler af myndighed og ansvar overdraget dem af Herren i tidligere tider (se L&P 27).

Dette er den genoprettede Kristi Kirke. Vor Frelser, Guds enbårne Søn, står som denne Kirkes leder. Han oprettede den for omtrent 2000 år siden.

Ved konferencens præstedømmemøde imponeres jeg altid over antallet af unge mænd i Det Aronske Præstedømmes aldersgruppe, som er her, mange sammen med deres fædre, nogle sammen med deres bedstefædre og andre sammen med deres præstedømmeledere. I unge mænd bringer med jer denne særlige levende, begejstrede ånd, der er så karakteristisk for vor tids ungdom. Så derfor vil jeg gerne tale til jer i nogle få minutter.

Først vil jeg berette om en oplevelse, jeg havde som ung, der bidrog til at lære mig en vigtig lektie. Den fandt sted, da jeg var ganske ung, for at være mere konkret, da jeg var en dreng på ti eller elleve år. Jeg vogtede vores fåreflok i det nordlige Utahs bjerge øst for East Garland. Min bedstefar havde betroet mig fårene, mens vi drev dem op på bjerget, hvor de skulle gå og græsse hele sommeren.

Jeg havde netop vandet dem i en lille bjergbæk og ladet dem hvile sig et kort øjeblik, før vi drog videre.

Mens de holdt hvil, gik jeg omkring for at udforske terrænet og for at orientere mig om vejen videre frem. Jeg var kommet nogle få hundrede meter ind i dalen, da jeg hørte en lyd, der fik mit blod til at fryse til is. Har man en gang hørt en klapperslange, et meget giftigt krybdyr, glemmer man aldrig lyden igen.

Forsigtigt bevægede jeg mig frem mod lyden. Til min store overraskelse så jeg ikke blot en, men tre klapperslanger blot nogle få meter borte. De lå på en stenet knold, der var blevet opvarmet af forårssolen. Selvom synet af de tre klapperslanger havde vakt min interesse, eftersom man sjældent ser mere end en slange ad gangen, bekymrede det mig også, da fårene nødvendigvis skulle forbi slangerne.

Inden længe vågnede fårene og begyndte at bevæge sig ind i dalen. Da de kom nærmere, syntes slangerne at kunne mærke fredsforstyrrerne, og de gled ned ad skråningen ned mod bækken.

Idet jeg så faren, dirigerede jeg øjeblikkeligt mine får op ad bakken bort fra det sted, hvor slangerne krøb. Det lykkedes mig en tid, men så brød et par får ud af flokken. Da de gjorde dette, syntes hele flokken fast besluttet på at følge disse to gamle hundyr, der var kommet på afveje, og der var intet, der kunne holde dem tilbage. I har måske hørt udtrykket: »De fulgte alle sammen efter som en flok får.« Det var lige præcis, hvad der skete her. For at gøre situationen værre bevægede de sig direkte hen mod stedet, hvor klapperslangerne opholdt sig.

Jeg havde håbet, at fårenes naturlige instinkt ville få dem til at holde sig i sikker afstand fra slangerne. Men nogle af dyrene i flokken blev skubbet direkte ind på den rute, slangerne havde taget. Og der var ingen måde, hvorpå de ulykkelige dyr, der blev bidt af de skræmte krybdyr, kunne undslippe døden.

Det var en sørgmodig ung hyrde, som kort tid senere måtte fortælle sin bedstefar om tabet af to af hans værdsatte hunfår. Denne dags oplevelse var en magtfuld illustration for mig af, hvad der kan ske, når får ignorerer deres hyrde.

Jeg var hyrden der. Jeg mærkede faren og gjorde mit bedste for at beskytte mine får. Men da nogle få af dyrene begyndte at gå i den forkerte retning, besluttede andre at følge med. Selvom kun to af flokkens dyr gik tabt, var det et unødvendigt tab.

Desværre ser vi alt for ofte i livet det, der hænder dem, som ignorerer de åndelige hyrders forsøg på at vejlede dem forbi risici og farer, der måske ikke kan fornemmes på det pågældende tidspunkt.

Forældre, biskopper, bedsteforældre, spejderledere, vejledere og ægte venner virker ofte som åndelige hyrder. Bemærk, at jeg henfører oprigtige venner til kategorien af åndelige hyrder. Bemærk ligeledes, at jeg ikke inkluderede »kammeraterne« i denne gruppe. Jeg indrømmer gerne, at kammerater i visse situationer kan være og er en god indflydelse.

En ægte ven, som har en andens interesser på sinde, kan ofte være den person, som i et svagt øjeblik yder den opmuntring eller styrke, som gør, at en alvorlig fejltagelse undgås. Herved forhindrer han eller hun, at den anden person føler den sorg og bedrøvelse, den forlegenhed og det tab af selvrespekt, som næsten altid ledsager synd. Men

Fra venstre: Jens Jørgen, Ella, Thomas og Børge Stokholm fra Roskilde Ward var rejst til Salt Lake City for at overvære generalkonferencen.

desværre er der så mange situationer, hvor kammeraternes indflydelse har en direkte negativ virkning.

Vi læser og hører om så talrige undersøgelser og interviews, hvor unge mennesker afslører, at det var kammeraternes indflydelse og pres, der ledte dem til deres umoralske og tåbelige opførsel. Satan ved dette. Han er ekspert i bedrag. Jeg formoder, at han også burde være det, han har øvet sig i rigt mål. Han ved, hvilken umådelig indflydelse kammeraternes pres har på en person.

Der er et magtfuldt ønske om at være med – at være en del af en gruppe. Hvis Satan blot kan få en person til at påvirke andre til at vælge det forkerte af en eller anden grund, vinder han. Ofte er den letteste og enkleste fristelse blot det, at »alle andre gør det«, eller »det er bare hammerfedt«, eller »hvordan kan du vide, at det er forkert, hvis du aldrig har prøvet det?«

Bliv ikke bedraget. Bliv ikke påvirket af denne form for tillokkelser. Hold dig hævet over masserne. Vær dig selv. Du er blevet undervist i de rette principper. Hold dig til disse principper. Der findes ingen neutral zone mellem godt og ondt. Hvis du er på djævelens banehalvdel, så kom væk derfra så hurtigt som muligt. Selv om Nephi var stærk, kan jeg dog ikke undgå at bemærke hans ydmyge bøn. »O, Herre, vil du ... lade mig skælve, når synden viser sig?« (2 Nephi 4:31).

Nogle forsøger tåbeligt at retfærdiggøre en opførsel, de ved er forkert, med udsagn som: »Det er blot en lille synd, det betyder ikke noget.« Selv om det kan være sandt, at denne bestemte synd ikke står øverst på listen, består faren i at den bringer dig ind på en bestemt kurs. »Små synder« har en tendens til at føre til »større synder«.

Den amerikanske filosof Harry Emerson Fosdicks ord kan her øge vores forståelse. »Det onde i vores liv, det tragiske er normalt utilsigtet. Vi startede overhovedet ikke med det fattige, billige mål i tankerne. Det mål var ikke i vore tanker overhovedet ... Bemærk den vej, du vandrer ad! Den, som samler den ene ende af en kæp op, samler også den anden ende op. Den, som slår ind på en vej, vælger ligeledes at nå det sted, vejen fører til« (*Living Under Tension*, 1941, s. 110-111).

Nu, mine unge brødre, I ved, hvad der er korrekt. I er blevet godt undervist. I har Helligånden. Det er jeres udfordring at forblive stærke og trofaste. Hold jeres legemer og sind rene og ubesmittede. Træf tidligt den beslutning at slå ind på den rette vej og forbliv så der. Jeres himmelske Fader elsker jer. Han har tiltro til jer. Han ønsker, at I skal være lykkelige. Han har givet et mønster, som I kan følge (se L&P 52:14). Dette mønster er Jesu Kristi evangelium.

En af denne uddelings største velsignelser er tilstedeværelsen af nulevende profeter, der giver vejledning og råd. Præsident Gordon B. Hinckley er vores elskede profet i dag. Hans elsker jer. Lyt til hans råd: »Bevis din styrke og vis din uafhængighed ved at sige nej, når kammeraterne forsøger at lokke dig undervejs. Din styrke vil styrke de svage. Dit eksempel vil få andre til at stå fast« (*Stjernen*, juli 1987, s. 38).

»I kan beslutte hvilket slags liv, I vil leve, når I er 30 eller 40, ved det, I gør i jeres teenageår« (citeret i *Ensign*, december 1995. s. 66).

Jeg beder til, at I vil træffe beslutninger, der vil resultere i sand lykke.

Dette er Jesu Kristi sande Kirke. Dette er hans værk. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvad jeg ønsker min søn skal vide, før han tager på mission

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Hvis du vil miste dig selv i missioneringen, vil du finde ubeskrivelig glæde.

Mine elskede brødre, ansvaret for at tale til Kirkens præstedømme er overvældende. Jeg føler mig beæret over at blive regnet blandt jer. Det er en stor velsignelse at bære Guds præstedømme.

Jeg beder inderligt om jeres tro og bønner. I aften vil jeg gerne tale til jer vidunderlige unge mænd om ti ting, som jeg ønsker min søn eller mit barnebarn skal vide, før han tager på mission.

1. Du vil være kaldet af Herren Jesus Kristus. Hvor er det vidunderligt, at Herren, jeres biskop, stavspræsident, alle generalautoriteterne og præsident Hinckley har tilstrækkelig tillid til dig til at ære dig med en kaldelse. Du vil være den levende Guds tjener og Kirkens repræsentant. De fleste af vore missionærer er unge og uerfarne, når det gælder verden. Ikke desto mindre sagde Herren: »Den, der er ordineret og udsendt af Gud, er bestemt til at være den største, uagtet han er den mindste og alles tjener.«[1]

På trods af vore mangler og vores utilstrækkelighed er vi nødt til at blive mindet om, at den Gud, som kaldte dig til at tjene, »ejer alt, for alt er ham underlagt, i himlen som på jorden, livet og lyset, ånden og kraften, der udsendes efter Faderens vilje gennem Jesus Kristus, hans Søn.

Men ingen er i besiddelse af alt, uden at han er lutret og renset fra al synd.«[2]

2. Din missionspræsident er Herrens repræsentant. Forsøg ikke at kritisere eller tale nedsættende om ham, privat eller offentligt. Hvis du vil respektere hans myndighed, er lydig, ydmyg, lærvillig og følge missionens regler, vil du være en missionær med succes. En af de vanskeligste regler at følge er fx at stå op om morgenen, når din missionspræsident siger det. Mange unge mænd mener, at det bedste tidspunkt at sove på er om morgenen. Jeg er taknemmelig for min lydige seniorkammerat, ældste William Grant Bangerter, som stillede vækkeuret til at stå tidlig op. Når uret ringede, var det som nerverne fik stød. Om vinteren var det mørkt, fugtigt og koldt, og vi havde aldrig varmt vand til et bad eller brusebad. Han tog glad og munter brusebad i koldt vand; jeg begyndte at ryste, så snart han kom ud af badet. Jeg kunne ikke gøre andet end at følge hans eksempel, men jeg må tilstå, at jeg ikke var helt så glad, for mine tænder klaprede.

3. Hårdt arbejde er vigtigere end intellektet. Husk Herrens ord i Lære & Pagter: »Derfor har jeg kaldt på de svage i denne verden og dem, som er ulærde og foragtede, for at slå nationerne med min Ånds kraft. Og deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres skjold og panser. Jeg vil omgjorde deres lænder, og de skal stride mandigt for mig.«[3]

Præsident Ezra Taft Benson sagde engang: »En af de største hemmeligheder ved missionering er *arbejde*. Hvis en missionær arbejder, vil han få Ånden; hvis han får Ånden, vil han undervise ved Ånden; og hvis han underviser ved Ånden, vil han røre ved menneskers hjerte; og han vil være lykkelig. Der vil ikke være hjemve, bekymringer for familier, for al tid og talent og interesse er koncentreret om tjenestegerningen. Det er hemmeligheden – arbejde, arbejde, arbejde. Der er ingen tilfredsstillende erstatning, især ikke i missionering.«[4]

En af Brødrene rapporterede om et vidnesbyrdsmøde for missionærer, hvor en ung ældste, som ikke talte meget, sagde: »Jeg nyder mit arbejde. Det er vel alt, hvad jeg kan forvente. Jeg kan ikke nyde det, jeg ikke gør!«

Da præsident N. Eldon Tanner præsiderede over Den Vesteuropæiske Mission for en del år siden, var hans slogan: »Hav det sjovt.« En dag sagde han til en gruppe missionærer i Tyskland: »Jeg ønsker, I alle har det sjovt.« Efter mødet kom en af missionærerne op til ham og sagde: »Præsident Tanner, jeg synes ikke, det er helt rimeligt, at du fortæller missionærerne, at de skal have det sjovt. Du ved, at den eneste måde, de kan have det sjovt på, er ved at udføre deres arbejde.« Præsident Tanner sagde: »Ja, gå nu og hav det sjovt.«[5]

4. Mist dig selv i hans tjeneste. Herren har sagt: »Den, der har reddet sit liv, skal miste det, og den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det.«[6] Hvis du vil miste dig selv i missioneringen, vil du finde ubeskrivelig glæde.

Intet, du gør som missionær, bør komme i vejen for dit vigtige budskab: ikke dit tøj, din hårlængde, din indstilling, din opførsel og ikke din veninde hjemme. Jeg ønsker ikke at være ufølsom over for naturlige følelser mellem en fin ung mand og en smuk ung kvinde. Men skulle en missionær modtage et brev fra sin veninde, som siger, at hendes følelser for ham har forandret sig – vi plejede at kalde det et »Dear John«-brev; vi er nogle, der har fået dem – så anbefaler jeg et godt råd, som ældste LeGrand Richards gav for nogle år siden. Han sagde: »Der er en ny gruppe piger hvert år! Og den nye gruppe er lige så god som den gamle gruppe.«

I unge mænd er med rette bekymret over at finde jeres plads i denne ustabile verden. Men når I er kaldet som fuldtidsrepræsentanter for Herren, bør I tjene »ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.«[7]

5. Tillad aldrig splid i jeres kammeratskab. Nogle af jeres missionærkammerater vil blive de bedste venner i jeres liv. Vær selv den kammerat, som du ville ønske at være sam-

men med. Vær uselvisk i dit forhold til dine kammerater. Når der er splid, vil Herrens Ånd forlade jer, uanset hvem der har skylden.

Vi er hver især individer med enestående stærke sider og talenter, som er anderledes end alle andre personers i hele verden. Hver især har vi svagheder. I et harmonisk kammeratskab er der samarbejde – hvor en er svag, er den anden stærk. Som dreng lærte jeg at køre et spand heste. Hvis en hest var genstridig, kunne den anden ikke trække læsset alene. Sådan er det i et missionærkammeratskab. Begge må trække sin del af læsset.

6. Hold jeres legeme rent og sundt og jeres værelse rent. Det er meget vigtigt, at I spiser godt og får tilstrækkelig med søvn, så I kan forblive raske. Hvis I bliver syge, kan I ikke alene ikke udføre arbejdet, men I bliver også en byrde for jeres kammerat. Husk også, at når I holder jeres legeme og jeres værelse pænt og rent bidrager det til at kunne nyde Ånden.

Som Herrens repræsentant er dit personlige udseende meget vigtigt. Du, Kirken og dit budskab vil delvist blive bedømt ud fra din renlighed og velplejethed. Mennesker vil være tøvende med at byde dig indenfor i deres hjem, hvis du er usoigneret.

7. Lær at elske og tjene det folk, som du arbejder iblandt. Du bør dagligt bede for dem, så Herren vil fylde dig med kærlighed, når du tjener dem. Hvis du ikke elsker dem, vil du have svært ved at undervise dem.

En ensom persisk studerende var i München, hvor han i Europa efter krigen forsøgte at finde en mening med livet. Han hørte en dag, det bankede på døren, og to mormonmissionærer stod foran ham. Han var ikke det mindste interesseret i religion. Det eneste, der interesserede ham ved disse to unge mænd, var deres accent. Han talte fire sprog, men engelsk var ikke et af dem.

Han bød dem indenfor, men så snart de begyndte deres lektion, advarede han: »Jeg ønsker ikke at høre om Gud eller om, hvordan jeres religion begyndte. Jeg ønsker kun at vide en ting: Hvad gør I for hinanden?«

Han ventede, mens ældsterne så på hinanden. Endelig sagde en af dem stille: »Vi elsker hinanden.«

Intet, som missionæren kunne have sagt, ville have været mere fængende end denne enkle udtalelse, for Helligånden bar omgående vidnesbyrd om, at disse missionærer virkelig var Herrens tjenere. Kort efter blev han døbt i Kirken.[8]

8. Studér, overvej og undervis ud fra skrifterne og især ud fra Mormons Bog og Det Nye Testamente. Kend sandheden så godt, at du kan udtrykke den klart. B.H. Roberts skrev:

»For at blive kendt må sandheden udtales, og jo klarere og mere fuldstændig udtalelsen er, desto bedre mulighed vil Helligånden have for at bære vidnesbyrd for menneskers sjæle, at værket er sandt.«[9] Du kan ikke omvende mennesker mere, end du selv er omvendt. Mormons Bog er sammen med dit vidnesbyrd om den stærke redskaber til omvendelse.

Ældste F. Burton Howard fra De Halvfjerds har fortalt os om et stærkt vidnesbyrd om Mormons Bogs kraft til at omvende: Søster Celia Cruz Ayala fra San Juan missionen i Puerto Rico besluttede at give Mormons Bog til en ven. Hun pakkede den ind i pænt papir og tog afsted for at aflevere sin gave.

På vejen blev hun overfaldet af en bandit, som stjal hendes taske og med den det indpakkede eksemplar af Mormons Bog. Nogle få dage senere modtog hun dette brev:

»Fru Cruz

Tilgiv mig, tilgiv mig. Du vil aldrig vide, hvor ked af det, jeg er for at have overfaldet dig. Men på grund af det har mit liv forandret sig, og det vil fortsat forandre sig. Den bog [Mormons Bog] har hjulpet mig. Drømmen, som den Guds mand havde, har rystet mig ... Jeg returnerer dine fem pesos, for jeg kan ikke bruge dem. Jeg ønsker at fortælle dig, at du syntes at have en glans omkring dig. Det lys syntes at hindre mig i at skade dig, så jeg løb i stedet væk.

Jeg ønsker at fortælle dig, at du vil se mig igen, men når du gør det, vil du ikke genkende mig, for jeg vil være din bror. Her, hvor jeg bor, må jeg finde Herren og gå i den kirke, du tilhører.

Det budskab, du skrev i bogen bragte tårer til mine øjne. Siden onsdag aften har jeg ikke været i stand til at holde op med at læse i bogen. Jeg har bedt. Jeg bad Gud om at tilgive mig, og jeg beder dig om at tilgive mig ... Jeg troede at din indpakkede gave var noget, jeg kunne sælge. I stedet har den fået mig til at ønske at forandre mit liv. Tilgiv mig, tilgiv mig, jeg bønfalder dig.

Din fraværende ven.«[10]

Sådan er Mormons Bogs kraft til at omvende.

Nuvel, jeg vil råde jer unge mænd til at glemme mysterierne, når I begynder jeres missionærtjeneste. Når jeg taler om mysterier, minder det mig om manden, som rejste sig for at tale og sagde: »Jeg vil nu gå i gang med at udlægge det, som Herren endnu ikke har anset for passende at åbenbare!« Mysterier omfatter det, der er spekulationer. Det er de ting, som ikke er blevet åbenbaret eller går over vores forståelse. Det er de tydelige og enkle sandheder, der er bekræftet af Ånden, som omvender, når de ledsages af vidnesbyrdet fra en af Herrens ydmyge tjenere.

9. Du skal vide, at Lucifer vil kæmpe mod dig, så vær forberedt på hans modstand. Vær ikke overrasket. Han ønsker, det skal gå galt for dig. Modløshed er et af djævelens redskaber. Fat mod og gå fremad. Erkend, at evangeliet har været forkyndt med smerte og sorg lige siden tidernes begyndelse. Forvent ikke, at din oplevelse vil være anderledes. Præsident Wilford Woodruff berettede om vanskeligheder ved missionering i begyndelsen:

»På mine første missioner, hvor jeg forkyndte i Sydstaterne – Arkansas, Tennessee og Kentucky – har jeg vadet gennem sumpe og over floder og gået 100 km eller mere uden at spise. I de dage regnede vi det som en velsignelse at komme til et sted, hvor der var en sidste dages hellig. Jeg gik engang 250 km for at besøge en, og da jeg kom frem, var han faldet fra, og han forsøgte at slå mig ihjel. Da jeg så havde gået 115 km uden mad, satte jeg mig ned for at spise mit måltid med en mand, som havde været med i pøbelen i Missouri, og han forbandede mig og bandede af mig hele tiden ... På den tid kunne vi rejse hundreder af kilometer, og man fandt ikke en eneste sidste dages hellig ...«[11]

10. Dit eget personlige vidnesbyrd er den stærkeste pil i dit kogger. Jeg har ofte fortalt, at vi ikke havde Mormons Bog, Den Kostelige Perle eller Lære & Pagter på portugisisk i den første tid med missionering i Brasilien, hvor vi nu har over en halv million medlemmer af Kirken. Det eneste, vi havde, var Bibelen, nogle få pjecer og vores personlige vidnesbyrd om evangeliets genoprettelse, Joseph Smiths historie og vores vidnesbyrd om den levende profet. Høsten var ikke stor. Men nogle af dem, som blev døbt, er i tre generationer forblevet trofaste, fordi de blev rørt af de stærke vidnesbyrd fra ydmyge missionærer for næsten 60 år siden. Nuvel, du kan ikke være ansvarlig for, om dem, du underviser, vil acceptere dit vidnesbyrd og tilslutte sig Kirken eller ej. Føl ikke, at du skal opnå et bestemt antal dåb for at have succes. Et gammelt mundheld lærer os, at man kan tælle antallet af frø i et enkelt æble, men man kan ikke tælle antallet af æbler i et enkelt frø. Høsten er Herrens. Dit ansvar er at svinge seglen. Lære & Pagter fortæller tydeligt, hvad der kræves af dem, som går ned i dåbens vande:

»Alle, der ydmyger sig for Gud og ønsker at blive døbt, som kommer med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og som vidner for menigheden, at de virkelig har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham indtil enden og virkelig viser gennem deres gerninger, at de har modtaget Kristi Ånd til deres synders forladelse, skal optages i kirken ved dåb.«[12]

Hvis du har Helligånden hvilende over dig, og du ved Ånden taler Herrens ord, som de står i de hellige skrifter, og som de er beskrevet af hans levende profeter, vil Gud bekræfte dit budskab i hjertet hos dem, som lytter til dig.

Nuvel, mine kære unge venner, missionering er ikke let. Det er faktisk ofte ret vanskeligt, men Herren er den bedste arbejdsgiver i verden. Trofast missionærtjeneste er en af livets mest belønnende oplevelser. Det skyldes for en stor del kundskab om den guddommelige handlefrihed, som i så rigt mål flyder fra Herren til hans ydmyge og lydige tjenere for at velsigne andres tilværelse. Jeg ved dette, for jeg har set det ske for tusinder, og jeg har følt det i min egen tilværelse.

Må Guds præstedømme være forberedt og værdigt til enhver kaldelse, der måtte komme. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 50:26.
2. L&P 50:27-28.
3. L&P 35:13-14.
4. Seminar for missionspræsidenter, august 1982; citeret i *Missionærvejledning*, s. 32; fremhævelse tilføjet.
5. Se *Stories for Mormons*, red. Rick Walton og Fern Oviatt, 1983, s. 73.
6. Matt 10:39.
7. L&P 4:2.
8. Tilpasset fra en artikel af Russ Price i *Especially for Mormons, Volume 5*, 1987, s. 186.
9. *New Witnesses for God*, 3 bd.; 1909, 2:vii.
10. Se F. Burton Howard, »My Life Has Changed«, *Church News*, 6. januar 1996, s. 16.
11. I *Journal of Discourses*, 12:12.
12. L&P 20:37.

Kaldet til at tjene

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Husk på, at dette værk er ikke jeres eller mit alene. Det er Herrens værk.

Sikken stor forsamling, der her i aften overværer dette præstedømmemøde. Apostlen Peter beskrev jer meget rammende: »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomsmagt, han som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys.«[1] I Søndagsskolen i vores ungdom sang vi ofte salmen:

Modigt må vi kæmpe, indtil striden er endt,
kæmpe os frem, kæmpe os frem,
lønnen hist os venter, om vi den har fortjent,
når vi til vor Fader kommer hjem.
Nu mørkets magter byder os trods;
sandhed vort våben, Gud er med os,
dyd er vort banner, Himlen vort hjem
og målet, vi stræber mod, kæmpende os frem.[2]

Brødre, når vi tænker over den vidunderlige verden, som vi lever i, og derpå erkender de vanskelige tider, som vi lever i, så er vi glade for at kende Jesus, vores leder, som altid er nær. Vi lever i en verden med spild. Alt for ofte spildes vores naturlige ressourcer. Vi lever i en verden med behov. Nogle nyder et liv i luksus, mens andre stirrer sulten i øjnene. Mad, husly, tøj og kærlighed kendes ikke af alle. Lidelser uden nødhjælp, unødvendige sygdomme og for tidlig død rammer for mange. Vi lever i en verden med krige. Nogle er af natur politiske, mens andre defineres som økonomiske. Men den største kamp af alle er dog om menneskenes sjæle.

Vores leder, ja, Herren Jesus Kristus, erklærede: »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne ... Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige. Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!«[3]

Han kaldte fiskere ved Genezaret Sø til at forlade deres net og følge ham, idet han erklærede: »Så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.«[4] Og det gjorde han. Han sendte sine elskede apostle ud i hele verden for at forkynde hans storslåede evangelium. Og han udsender et kald til os hver især om at slutte os til ham. Han sørger for slagplanen med formaningen: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.«[5] Jeg elsker og værdsætter det ædle ord pligt.

Præsident John Taylor advarede os: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelse, vil Gud holde jer ansvarlige for dem, I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«[6]

En anden præsident, George Albert Smith, sagde: »Det er jeres pligt for det første at lære, hvad Herren ønsker, og derpå gennem kraften og styrken i hans hellige præstedømme at ære jeres kaldelse i nærværelse af jeres medmennesker på en sådan måde, at folket vil følge jer med glæde.«[7]

Hvordan ærer man en kaldelse? Ved ganske enkelt at udføre den tjeneste, der vedrører kaldelsen.

Vi har accepteret kaldet; vi er blevet ordineret; vi bærer præstedømmet.

Præsident Stephen L. Richards talte ofte til bærere af præstedømmet og lagde vægt på sin filosofi vedrørende det. Han erklærede: »Præstedømmet defineres normalt ganske enkelt som 'Guds kraft givet til mennesket.'« Han fortsatte: »Denne definition, mener jeg, er korrekt. Men af praktiske årsager holder jeg af at definere præstedømmet i forbindelse med tjeneste, og jeg kalder det ofte for 'den fuldkomne plan for tjeneste.'«[8]

I kan meget vel spørge: »Hvor ligger pligtens vej?« Brødre, jeg tror af hele mit hjerte, at to pæle definerer vejen: *Pligten til at forberede og pligten til at tjene*. Lad os tale lidt om disse to pæle.

Den første er *Pligten til at forberede*. Herren har vejledt os: »Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«[9]

Forberedelse til livets muligheder og ansvar har aldrig været mere afgørende. Vi lever i et samfund i forandring. Intens konkurrence er en del af livet. Rollen som ægtemand, far, bedstefar, forsørger og beskytter er meget anderledes end det, den var for en generation siden. Forberedelse er ikke et spørgsmål om *måske* eller *muligvis*. Det er et krav. Den gamle vending »uvidenhed er lykke« er for evigt forældet. Forberedelse går forud for præstationer.

Alle os, som bærer præstedømmet, underviser nu eller vil helt sikkert senere undervise i sandheden. Herren har vejledt os:

»Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå ... så I kan være forberedt på alt, når jeg udsender jer for at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer.«[10]

Den anden er *Pligten til at tjene*. Det Første Præsidentskab bestående af Joseph F. Smith, Anthon H. Lund og Charles W. Penrose erklærede i februar 1914: »Præstedømmet er ikke givet for at ære eller ophøje mennesket, men for at betjene dem, som bærerne af dette hellige hverv er kaldet til at virke iblandt.«[11]

Nuvel, nogle af jer er måske generte af natur eller anser jer selv for utilstrækkelige til at sige ja til en kaldelse. Husk på, at dette værk er ikke jeres eller mit alene. Det er Herrens værk, og når vi er i Herrens ærinde,

er vi berettiget til Herrens hjælp. Husk på, at den, som Herren kalder, gør Herren egnet. Til tider behøver Herren en smule hjælp til at hjælpe nogen med at erkende denne sandhed. Jeg mindes, dengang jeg var formand for Kirkens missionærkomité, hvor jeg modtog en telefonopringning fra et medlem af præsidentskabet for Missionærernes Træningscenter i Provo i Utah. Han fortalte om en bestemt ung mand, der var kaldet til en spansk-talende mission, som havde svært ved at engagere sig i sit sprogstudium og havde udtalt: »Jeg kan aldrig lære spansk!« Denne leder spurgte: »Hvad anbefaler du, at vi gør?«

Jeg tænkte mig om et øjeblik og foreslog så: »Anbring ham i morgen som observatør i en klasse med missionærer, som kæmper med at lære japansk, og fortæl mig så om hans reaktion.«

Han ringede tilbage i løbet af 24 timer med denne rapport: »Missionæren var kun i japansk-klassen en halv dag, da han ringede til mig og begejstret sagde: 'Send mig tilbage til spansk-klassen! Jeg ved, at jeg kan lære *det* sprog.'« Og det gjorde han.

Selv om et formelt klasseværelse til tider kan være frygtindgydende, så foregår noget af den mest effektive undervisning og indlæring uden for en kirkesal eller klasseværelse.

Mange af jer bærer Det Aronske Præstedømme. I forbereder jer til at blive missionærer. Begynd nu i jeres ungdom at lære glæden ved at tjene Mesterens sag. Tillad mig at fortælle jer et eksempel på sådan tjeneste.

Efter Taksigelsesdagen (november) for nogle år siden modtog jeg et brev fra en enke, som jeg havde kendt i staven, hvor jeg tjente i præsidentskabet. Hun var lige vendt hjem fra en middag arrangeret af hendes biskopråd. Hendes ord afspejler den fred, hun følte, og den taknemmelighed, som fyldte hendes hjerte:

Kære præsident Monson

Jeg bor nu i Bountiful. Jeg savner medlemmerne i vores gamle stav, men lad mig fortælle dig om en vidunderlig oplevelse, jeg har haft. I begyndelsen af november fik alle enkerne og de ældre en invitation til at komme til en god middag. Vi fik at vide, at vi ikke skulle tænke på transport, da de ældste af de unge i wardet ville sørge for det.

På det fastsatte tidspunkt ringede en meget pæn ung mand på døren, og han kørte mig og en anden søster til stavscentret. Han standsede bilen, og to andre unge mænd fulgte os ind i bygningen. Inden for ledsagede de os til bordet, hvor der ved vores side sad enten en ung pige eller ung mand. Vi fik en vidunderlig taksigelses-middag, og bagefter var der god underholdning.

Derpå kørte de unge mænd os hjem. Det var sådan en dejlig aften. De fleste af os udgød en tåre eller to på grund af den kærlighed og respekt, vi blev vist.

Præsident Monson, når man ser unge behandle andre, som disse unge gjorde, så føler jeg, at Kirken er i gode hænder.

I mit sind kom ordene fra Jakobsbrevet: »En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden.«[12]

Jeg tilføjer min egen ros: Må Gud velsigne lederne, de unge mænd og unge piger, som så uselvisk bragte stor glæde til de ensomme og fred i deres sjæl. Gennem egen erfaring lærte de betydningen af tjeneste og mærkede Herrens nærhed.

Da jeg i 1962 kom hjem efter at have præsideret over Kirkens Canadiske Mission, blev jeg ringet op af ældste Marion G. Romney. Han fortalte mig, at Det Første Præsidentskab havde udpeget mig som medlem af Kirkens komité for voksne, som havde den særlige opgave at forberede et nyt begreb – hjemmelærerbesøg. Sådan begyndte en meget interessant og belærende oplevelse for mig. Hver fase af vores arbejde blev, når den var færdig, gennemgået af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd. I foråret 1963 var vores arbejde udført, og en del af os blev kaldet til at tjene i en ny komité – Præstedømmets hjemmelærerkomité – og fik til opgave at besøge Kirkens stave for at undervise og opmuntre til programmets iværksættelse.

Præsident David O. McKay mødtes med alle Kirkens generalautoriteter og med repræsentanter for komiteen. Han vejledte de forsamlede således: »Hjemmelærerbesøg er en af vore mest påtrængende og mest lønsomme muligheder for at nære og inspirere vor himmelske Faders børn, for at rådgive og vejlede dem ... Det er et guddommeligt arbejde, et helligt kald. Det er vores pligt som hjemmelærere at bringe den guddommelige ånd ind i ethvert hjem og ethvert hjerte.«

I 1987 vejledte præsident Ezra Taft Benson brødrene, som overværede generalkonferencens præstedømmemøde: »Hjemmelærerbesøg må ikke behandles lemfældigt. Kaldet til at være hjemmelærer skal accepteres, som om det var Herren, Jesus Kristus, personligt, der havde kaldt jer.«[13] Han citerede den velkendte passage fra afsnit 20 i Lære & Pagter, hvori Herren til præstedømmet erklærede: I skal »bestandigt våge over menigheden, ... være hos medlemmerne og styrke dem og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden ...

Og påse, at menigheden ofte kommer sammen, og at alle medlemmer gør deres pligt.«[14]

»At besøge hvert enkelt medlems hjem og formane dem til at bede lydeligt og i lønndom samt opfylde alle huslige pligter.«[15]

For nylig fik vores børnebørn deres karakterbøger. De viste dem med tilfredshed til deres forældre og til os. I aften vil jeg bede hele præstedømmet om at give sig selv karakter i hjemmelærernes karakterbog. Er I klar? *Ja* eller *nej* er tilstrækkeligt.

- Har du fået en hjemmelæreropgave?
- Besøger hjemmelærerne dit hjem mindst en gang om måneden?
- Forbereder og præsenterer hjemmelærerne et evangelisk budskab?
- Spørger hjemmelærerne til hvert medlem af familien – selv dem, der er studerende langt fra hjemmet eller er på mission?
- Hvad underviste hjemmelærerne i i dit hjem sidste måned?
- Bad hjemmelærerne sammen med din familie under besøget?
- Var du ude som hjemmelærer sidste måned?

Denne quiz kunne blive ved, men jeg synes spørgsmålene har været tilpas til at føre til en mental gennemgang og til at motivere til en bedre indsats.

Jeg er klar over, at vi ved hovedsædet har godkendt nogle tilpasninger i hjemmelærerprogrammet, hvor antallet af præstedømmebærere er ganske lille – ja, tilmed tilladt, at en hustru ledsager sin mand, hvor en anden ledsager fra præstedømmet ikke er til rådig-

hed. Men disse undtagelser er netop det: *undtagelser – ikke reglen*. Vi opfordrer til, at en aktiv bærer af Det Melkisedekske Præstedømme får tildelt en lærer eller præst eller vordende ældste i overensstemmelse med skriften: »Og dersom nogen iblandt jer er stærk i Ånden, da lad ham tage den med, der er svag, så denne kan blive opbygget i al ydmyghed og også blive stærk.«[16] Dette er præstedømmets hjemmelærerprogram, som det skal fungere normalt.

Skulle vi føle opgaven for vanskelig eller tidskrævende, så lad mig fortælle jer om en trofast hjemmelærer og hans kammerat i det daværende Østtyskland.

Bror Johann Denndorfer var blevet omvendt til Kirken i Tyskland, og efter 2. Verdenskrig var han i realiteten fange i sit eget land – i Ungarn i byen Debrecen. Han ønskede inderligt at besøge templet! Han higede efter at modtage sine åndelige velsignelser! Anmodning efter anmodning om at rejse til templet i Schweiz var blevet afslået, og han var næsten ved at opgive håbet. Så besøgte hans hjemmelærer ham. Bror Walter Krause kom fra den nordøstlige del af Tyskland hele vejen til Ungarn. Han havde til sin hjemmelærerkammerat sagt: »Vil du gerne gå ud som hjemmelærer med mig denne uge?«

Hans kammerat svarede: »Hvornår tager vi afsted?«

»I morgen,« svarede bror Krause.

»Hvornår kommer vi tilbage?« spurgte hans kammerat.

»Tja, om ca. en uge – hvis vi når det!«

Og afsted de drog for at besøge bror Denndorfer. Han havde ikke haft hjemmelærere siden før krigen. Da han nu så Herrens tjenere, var han overvældet. Han gav dem ikke hånden; i stedet gik han ind i sit soveværelse og fra et skjulested tog han sin tiende, som han havde gemt fra den dag, hvor han blev medlem af Kirken og var vendt tilbage til Ungarn. Han gav tienden til sine hjemmelærere og sagde: »Nu har jeg betalt Herren. Nu føler jeg mig værdig til at trykke Herrens tjenere i hånden!«

Bror Krause spurgte ham om hans ønske om at besøge templet i Schweiz. Bror Denndorfer sagde: »Det kan ikke betale sig. Jeg har forsøgt og forsøgt. Myndighederne har tilmed konfiskeret mine kirkebøger, min største skat.«

Bror Krause, som var patriark, gav bror Denndorfer en patriarkalsk velsignelse. Ved afslutningen af velsignelsen sagde han til bror Denndorfer: »Henvend dig atter til myndighederne om at rejse til Schweiz.« Og bror Denndorfer indsendte endnu en gang anmodningen til myndighederne. Denne gang blev den godkendt, og bror Denndorfer drog med glæde til templet i Schweiz og blev der en måned. Han modtog sin egen begavelse, hans afdøde hustru blev beseglet til ham, og han var i stand til at udføre arbejde for hundreder af sine forfædre. Han vendte hjem fornyet på krop og sjæl.

Og hvad med hjemmelærerne, som foretog denne historiske og inspirerede besøg hos deres bror, Johann Denndorfer?

Eftersom jeg kender alle personerne i dette menneskelige drama, ville jeg ikke være det mindste overrasket over at høre, at de på vejen fra Debrecen i Ungarn til deres hjem i Østtyskland højt sang:

Nu mørkets magter byder os trods;
sandhed vort våben, Gud er med os,
dyd er vort banner, Himlen vort hjem
og målet, vi stræber mod, kæmpende os frem.[17]

Brødre i præstedømmet, må vi alle huske vores pligt til at forberede os og vores pligt til at tjene, så vi må fortjene Herrens godkendelse: »Godt, du gode og tro tjener.«[18] I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 1 Pet 2:9.
2. *Salmer og sange*, nr. 165.
3. L&P 18:10, 15-16.
4. Matt 4:19.
5. L&P 107:99.
6. I *Journal of Discourses*, 20:23.
7. *Conference Report*, april 1942.
8. *Conference Report*, april 1937.
9. L&P 88:118.
10. L&P 88:78, 80.
11. i James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 4:304.
12. Jak 1:27.
13. *Stjernen*, juli 1987, s. 46.
14. L&P 20:53-55.
15. L&P 20:51.
16. L&P 84:106.
17. *Salmer og sange*, nr. 165.
18. Matt 25:21.

»Vær rene«

Præsident Gordon B. Hinckley

Herren ... forventer sit folk rent for verdens synder.

Vi har haft et vidunderligt møde. Herrens Ånd har været med os. Jeg håber, at vi hver især har lært meget af det, vi har hørt.

Vi er et velsignet folk. Hvor ellers i hele verden kan mænd og drenge, der hver især er ordineret i det hellige præstedømme, mødes sammen, som vi gør i aften. Vi er en stor forsamling af hundredtusinder, ja, millioner, knyttet sammen i et stort broderskab. Det er noget fantastisk og bemærkelsesværdig. Jeg håber, at vi hver især påskønner det, vi har.

For en uge siden i aften var dette Tabernakel fyldt med smukke og dygtige unge piger. Det var Kirkens årlige konference for Unge Piger, og jeg blev bedt om at tale. En række af de tilstedeværende, og især piger, har sagt: »Vi ville ønske, at du vil fortælle drengene det samme. De har brug for at vide det, som du har fortalt os.« Nu vil jeg ikke fortælle jer præcis det samme. Hvis I ønsker at læse det, vil det stå i juli-nummeret af *Stjernen*. Jeg ønsker at begynde i aften med at læse en drøm, som præsident Joseph F. Smith havde som ung mand. Nogle af jer ved måske, at præsident Joseph F. Smith var Kirkens sjette præsident. Han tjente fra 1901 til 1918, en periode på 17 år.

Han var søn af Hyrum Smith, der var profeten Joseph Smiths bror. Han blev født i Far West i Missouri den 13. november 1838. Da de hellige blev fordrevet fra Missouri, blev han ført til Illinois som spæd. Hans far blev slået ihjel i Carthage Fængsel, samtidig med at profeten Joseph Smith blev myrdet. Som dreng, endnu knap 6 år gammel, hørte han en banken på vinduet i sin mors hjem i Nauvoo. Det var en rytter, der kom for at fortælle hans mor, at hendes mand var blevet slået ihjel i Carthage samme eftermiddag. Hvilken alvorlig og forfærdelig oplevelse for en lille dreng.

Som 11-årig kørte denne faderløse knægt sammen med sin mor et spand okser over sletterne til denne dal. Som 15-årig blev han kaldet på mission til Hawaii. Han kom til San Francisco, hvor han arbejdede på et savværk, der fremstillede tagplader, for at tjene penge til overfarten til øerne.

Hawaii var ikke et turistcentrum dengang. Øerne var stort set befolket af de indfødte hawaiianere. De var for det meste fattige, men gavmilde med det, de havde. Han lærte at tale deres sprog og at elske dem. Han mistede aldrig sin kærlighed til folket på Hawaii, og de mistede heller ikke deres kærlighed til ham. Jeg fortæller jer dette som baggrund for den drøm, som han havde, mens han tjente der som en meget ung mand. Jeg citerer hans ord:

»Jeg var engang på en af mine missioner meget nedtrykt. Jeg var næsten nøgen og fuldstændig uden venner, bortset fra venskabet fra et fattigt, uoplyst ... folk. Jeg følte mig så værdiløs i min fattigdom, mangel på kundskab og indsigt, og blot en dreng, at jeg knap turde se en ... mand i øjnene.

Mens jeg befandt mig i denne tilstand, drømte jeg [en aften], at jeg var på en rejse, og jeg følte, at jeg burde skynde mig – skynde mig alt hvad jeg kunne, af frygt for at jeg ville komme for sent. Jeg skyndte mig på vej, så hurtigt jeg overhovedet kunne, og lagde kun mærke til, at jeg havde en lille bylt med mig, et tørklæde med en lille bylt indeni. Jeg var ikke klar over, hvad det var, idet jeg skyndte mig så meget, jeg kunne; men omsider kom jeg til et vidunderlig hus ... jeg vidste, at det var mit bestemmelsessted. Idet jeg gik hen til det, så hurtigt jeg kunne, så jeg et skilt, hvorpå der stod: 'Bad.' Jeg drejede hurtigt og gik ind i badet og vaskede mig ren. Jeg åbnede den lille bylt, jeg havde med, og fandt indeni en ren hvid klædning, noget jeg ikke havde set i lang tid, fordi det folk, jeg boede blandt, ikke tænkte på at gøre tingene særlig rene. Men min klædning var ren, og jeg tog den på. Derpå skyndte jeg mig hen til noget, der lignede en stor åbning eller dør. Jeg bankede på, og døren blev åbnet, og manden, som stod i døren, var profeten Joseph Smith. Han så lidt bebrejdende på mig og sagde så: 'Joseph, du er sent på den.' Jeg tog mod til mig og sagde:

'Ja, men jeg er ren, jeg er ren!'

Han trykkede min hånd og trak mig indenfor og lukkede derpå den store dør. Jeg følte hans hånd lige så tydeligt, som jeg har følt en mands hånd. Jeg kendte ham, og da jeg kom indenfor, så jeg min far og Brigham [Young] og Heber [C. Kimball] og Willard [Richards] og andre gode mænd, som jeg havde kendt, stående på række. Jeg kiggede ligesom ud over denne dal, og den syntes at være fyldt med umådelige mængder af mennesker, men på forhøjningen befandt sig alle de mennesker, jeg havde kendt. Min mor var der, og hun sad med et barn på skødet; og jeg kunne nævne navnene på dem, der sad der, og som syntes at være blandt de udvalgte, blandt de ophøjede ...

[Da jeg havde denne drøm], var jeg alene på en måtte langt oppe i bjergene på Hawaii – der var ingen hos mig. Men i denne åbenbaring trykkede jeg min hånd mod profeten, og jeg så ham smile ... Da jeg vågnede den morgen, følte jeg mig som en mand, selv om jeg kun var en dreng. Der var intet i verden, jeg frygtede. Jeg kunne se enhver mand, kvinde eller barn i øjnene, for jeg følte i min sjæl, at jeg fuldt ud var en mand. Denne åbenbaring, denne tilkendegivelse og dette vidnesbyrd, som jeg dengang fik, har gjort mig til det, jeg er, hvis der overhovedet i mig er noget godt, rent eller retskaffent for Herren. Den har hjulpet mig igennem enhver prøvelse og ud af enhver besværlighed« (*Evangeliske lærdomme*, s. 458-460).

Det centrale i den betydningsfulde drøm ligger i bebrejdelsen fra Joseph Smith til den unge Joseph F. Profeten sagde: »Joseph, du er sent på den.«

Joseph F. svarede: »Ja, men jeg er ren, jeg er ren!«

Resultatet af den drøm var, at en dreng blev til en mand. Hans erklæring – »Jeg er ren« – gav ham selvtillid og mod til at møde enhver eller enhver situation. Han fik den styrke, der kommer af en ren samvittighed styrket af profeten Joseph Smiths godkendelse.

Der er noget i dette for hver eneste mand og dreng, som er forsamlet i denne store forsamling i aften.

Er I omgivet af tvivl og frygt? Har skuffelser gjort jer nedtrykt? Har I brug for yderligere visdom og styrke til at komme videre med jeres liv?

Jeg minder om Sir Galahads ord: »Min styrke er som ti mænds, for mit hjerte er rent« (Alfred, Lord Tennyson, »Sir Galahad«).

Alt ser bedre ud, når der er rent. I Joseph F. Smiths drøm kunne han se profeten i øjnene og sige: »Jeg er ren.« Kan I det, mine brødre, allesammen? Vi havde et ordsprog, som man hørte ofte for år tilbage – »Renlighed kommer lige efter guddommelighed.«

Da jeg var dreng og boede her i Salt Lake City, blev de fleste huse opvarmet med kulfyr. Sort røg væltede ud af næsten alle skorstene. Når vinteren var ved at være forbi, var der sort sod og snavs overalt, både i og uden for husene. Der var et ritual, som vi gik igennem hvert år, ikke et behageligt ritual efter vores mening. Det omfattede hele familien. Det var kendt som forårsrengøring. Når vejret blev varmere efter den lange vinter, blev godt og vel en uge afsat til at gøre rent. Det var normalt, når der var en fridag og omfattede to lørdage. Min mor ledte slaget. Alle gardinerne blev taget ned og vasket. Så blev de omhyggeligt strøget. Vinduerne blev vasket indvendigt og udvendigt, og sikke et job det var i det store to-etagers hus. Der var tapet på alle væggene, og far kom hjem med mange dåser med tapet-rens. Det var ligesom brøddej, men det havde en pæn lyserød farve, når beholderen blev åbnet. Det havde en interessant lugt, en behagelig og forfriskende lugt. Vi deltog alle. Vi ældste noget af den rensende dej i vore hænder, klatrede op på en stige og begyndte under loftet og arbejdede os ned ad væggen. Dejen blev hurtig sort af det skidt, den fjernede fra papiret. Det var en forfærdelig opgave, meget trættende, men resultatet var næsten magisk. Vi gik lidt tilbage og sammenlignede den beskidte overflade med den rene overflade. Det var forbløffende at se, hvor meget bedre de rene vægge så ud.

Alle tæpperne blev taget af og slæbt ud i haven, hvor de blev hængt over tøjsnoren – et ad gangen. Vi drenge havde hver noget, vi kaldte en tæppebanker, en genstand lavet af lette stålstænger med træhåndtag. Når vi slog på tæppet, fløj støvet af, og vi skulle blive ved, indtil der ikke var mere støv. Vi hadede det arbejde. Men når det hele var overstået, og alt var på plads igen, var resultatet vidunderligt. Huset var rent. Vores ånd var fornyet. Hele verden så bedre ud.

Det er, hvad nogle af os er nødt til at gøre med vores liv. Esajas sagde:

»Vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne, hold op med at handle ondt, lær at handle godt ...

Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld« (Es 1:16-18).

»Vær rene, I som bærer Herrens kar« (L&P 133:5). Således har han talt til os i nutidig åbenbaring. Vær rene på legemet. Vær rene i sindet. Vær rene i sproget. Vær rene i tøj og manerer.

Jeg taler især til drengene, men jeg håber, at mændene også vil lytte og høre efter. Vi har alle brug for konstant at blive mindet om det. Vore kroppe er hellige. De blev skabt i Guds billede. De er forbløffende, Guddommens største skaberværk. Intet kamera har nogensinde kunnet måle sig med det menneskelige øje. Ingen pumpe er nogensinde blevet bygget, der kunne køre så længe og arbejde så hårdt som menneskets hjerte. Øret og hjernen udgør et mirakel. Evnen til at opfatte lydbølger og omdanne dem til sprog overgår næsten fantasien. Se på jeres finger og tænk over, hvor vidunderlig den er. Dygtige mænd har forsøgt at efterligne den, men det er aldrig lykkedes fuldt ud. Disse repræsenterer sammen med andre af vore legemsdele og organer den guddommelige, almægtige genialitet hos Gud, som er vor evige Fader. Jeg kan ikke forstå, hvorfor nogen med vilje ønsker at skade sit legeme. Og alligevel sker det omkring os hver dag, når mænd og drenge drikker spiritus og bruger ulovlige stoffer. Sikke en svøbe disse ting er. For et lille midlertidigt løft, tager de noget ind i deres system, som berøver dem deres selvkontrol, bliver vanedannende, er forfærdeligt dyrt, trælbinder dem og ikke bringer noget godt.

Jeg tænker på en ung mand, som for nylig blev dømt for drab, fordi han havde slået et uskyldigt offer ihjel, mens han beruset kørte rundt. Han var en ung mand med store muligheder. Det er ikke til at sige, hvad han kunne være blevet, men i dag sidder han i fængsel, ikke kun i elendige omgivelser, men også tortureret af sin samvittighed. Vor Fader i Himlen, som elsker os, har mindet os om, hvor forfærdelige disse ting er og har advaret os mod dem.

Hold jer fra alkohol, brødre. Deltag aldrig i drikkegilder. Bliv ikke fanget af ulovlige stoffer. De kan ødelægge jer. De kan gøre jer

til slaver, og den trang, der kommer, vil gøre jer fattige i forsøget på at købe mere narkotika for at tilfredsstille den trang.

I bærer Guds præstedømme. I er noget særligt. I er blevet overdraget en hellig og guddommelig magt. Det er totalt forkert af jer at indtage alkohol eller narkotika, der er forbudt ved lov.

Vær rene i sindet, og I vil da have større kontrol over jeres legeme. Det blev i fordums tid sagt: »Thi ligesom han tænker i sit hjerte, så er han« (Ordsp 23:7, 1871-oversættelsen). Urene tanker fører til urene handlinger.

Jeg husker, jeg gik til præsident McKay for mange år siden for at støtte en missionær, som var involveret i en alvorlig synd. Jeg sagde til præsident McKay: »Han gjorde det impulsivt.« Præsidenten sagde så til mig: »Hans sind dvælede ved disse ting, før han overtrådte. Tanken var far til gerningen. Denne impuls ville ikke have været der, hvis han forud havde kontrolleret sine tanker.«

Herrens finger skrev på stentavler: »Du må ikke bryde et ægteskab« (2 Mos 20:14). Jeg tror, at utugt er omfattet af det bud.

Selvfølgelig bliver I fristet. Det virker, som om hele verden er blevet besat af sex. På en meget bedragende og attraktiv måde

kastes det konstant mod jer. I udsættes for det i fjernsynet, i bøger og blade, i videoer, ja, tilmed i musik. Vend ryggen til det. Afsky det. Jeg ved, at det er let sagt og vanskeligt at gøre. Men hver gang I gør det, vil det blive meget lettere næste gang. Hvor vil det være vidunderligt, hvis I en dag kan stå foran Herren og sige: »Jeg er ren.«

Herren har givet en befaling i vor tid, som gælder os alle. Han har sagt: »Pryd altid dine tanker med dyd.« Og med dette har han givet en forjættelse: »Da skal du have større frimodighed for Guds åsyn« (L&P 121:45). Jeg tror, at han siger, at hvis vi er rene i sind og på legemet, vil tiden komme, hvor vi med tillid kan stå foran Herren, ligesom Joseph F. Smith stod foran profeten Joseph og sagde: »Jeg er ren.« Der vil være en følelse af selvtillid, og der vil også være godkendende smil.

Som bærere af præstedømmet kan I ikke, I må ikke blive ledt ind i den ondskabsfulde fælde, der hedder umoralsk opførsel. Selvfølgelig skal I være sammen med unge piger, gå i byen, have det sjovt på sunde og gavnlige måder – på hundred forskellige måder. Men der er en linie, som I ikke må overskride. Det er linien, der adskiller personlig renhed fra synd. Jeg behøver ikke detaljeret fortælle jer, hvor den linie går. Det ved I. I har fået det at vide igen og igen. I har en samvittighed i jer. Bliv på Herrens side af linien.

Tal et pænt sprog. Der er så meget snavset og tarveligt sprog disse dage. Jeg talte til de unge piger om det. Jeg taler også til jer. Et sådant sprog fortæller andre, at jeres ordforråd er så ekstremt begrænset, og at I ikke kan udtrykke jer uden at række ned i rendestenen efter ord. Snavset tale er upassende for en mand, der bærer præstedømmet, uanset om han er gammel eller ung.

I kan heller ikke som præstedømmebærer misbruge Herrens navn. Jehova sagde til Israels børn: »Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn, for Herren vil aldrig lade den ustraffet, der bruger hans navn til løgn« (2 Mos 20:7).

Den befaling, skrevet med Herrens finger, er lige så bindende for os, som den var for dem, den oprindeligt blev givet til. Herren har i nutidig åbenbaring sagt: »Kom i hu, at det, som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelse« (L&P 63:64).

Et beskidt sind udtrykker sig selv med et beskidt og blasfemisk sprog. Et rent sind udtrykker sig selv med et sprog, der er positivt og opløftende, og i handlinger, som bringer lykke til hjertet.

Vær rene i tøj og manerer. Jeg forventer ikke, at I ligner missionærer hele tiden. Men lad mig sige, at missionærernes rene og konservative tøj og soignering er blevet et hæderstegn, som genkendes overalt, hvor de kommer. Den tid, vi nu lever i, er blevet en

tid med sjusket tøj og sjuskede manerer. Jeg er ikke så bekymret for, hvad I har på, men mere for, at det er rent. Husk Joseph F. Smiths drøm. Mens han skyndte sig hen mod boligen, havde han en lille bylt svøbt i et tørklæde. Da han tog bad og åbnede den, opdagede han, at den indeholdt rent tøj. Hver gang I velsigner eller omdeler nadveren, se da så godt ud, som I kan. Sørg for, at I er rene.

Jeg opfordrer jer til at være rene i jeres manerer, vær høflige, vær respektfulde, vær ærlige, at I er retskafne unge og ældre mænd.

Det er forbløffende, hvad høflighed kan opnå. Det er tragisk, hvad mangel på høflighed kan medføre. Vi ser det hver dag i trafikken i de byer, vi bor i. Et øjeblik, der bruges til at lade en anden komme ind på vejen, er godt for den, der bliver hjulpet, og det er også godt for den, der hjælper. Der sker noget i vores indre, når vi er høflige og viser andre respekt. Det er altsammen en del af den rensende proces, der vil forandre selve vores natur, hvis vi holder ud.

På den anden side kan vrede over et lille trafikproblem, med banden og obskøne bevægelser nedværdige dem, som gør det, og fornærme dem, som de er rettet imod. Gennemførsel af den form for selvdisciplin, som kan kontrollere ens hidsighed i små ting, som sker næsten hver dag, er et udtryk for følelsesmæssig renhed.

Ærlighed, hvilken dyrebar juvel. Dette er igen et udtryk for renlighed i tanke og handling. Forsikringstaksatorer kan fortælle jer om falske krav, som fremsættes af alt for mange, som uærligt forsøger at få erstatning, som de ikke er berettiget til. At snyde er almindeligt i skolen. »Du må ikke stjæle ... Du må ikke begære« (se 2 Mos 20:15, 17). Disse love er ligeledes blandt befalingerne skrevet med Herrens finger på stentavler. Det piner mig altid, når jeg i en avis læser om nogen, der er medlem af denne Kirke, som har været involveret i fupnumre, der har til hensigt ved uærlige metoder at tage noget fra andre, som de begærer for sig selv.

Herren sagde: »Og lad alt blive gjort i renhed for mig« (L&P 42:41). Jeg tror, at det omfatter et forbud mod enhver form for uærlighed.

Brødre, har jeg talt for meget om dette emne? Det håber jeg ikke. Hvis jeg har, er det kun, fordi jeg har så stærke følelser om de forpligtelser, som Herren har lagt på os. Han forventer sit folk rent for verdens synder.

Hvis nogen her har været skyldige i nogen af disse punkter, lad os da straks omvende os. Bekend over for Herren, og hvis synden er ekstrem, bekend da til jeres biskop. Han vil hjælpe jer. Omvendelse er mulig, og tilgivelse er mulig. Herren har sagt: »Se, jeres synder er tilgivet jer, I er rene for mig, løft derfor jeres hoveder og fryd jer« (L&P 110:5).

I den åbenbaring, der er kendt som »Olieblade«, har Herren udtalt: »Og jeg vil give jer, der er de første arbejdere i dette sidste rige, den befaling, at I skal komme sammen og organisere jer og berede jer og helliggøre jer. Ja, rens jeres hjerter og tvæt jeres hænder og fødder for mig, så jeg kan gøre jer rene,

at jeg kan vidne for jeres Fader, jeres Gud og min Gud, at I er rene for denne ugudelige slægts blod, så jeg, når jeg vil, må kunne opfylde denne forjættelse, denne store og sidste forjættelse, som jeg har givet jer« (L&P 88:74-75).

Afsluttende vil jeg vende tilbage til, hvor jeg begyndte med en fattig drengs drøm. Han sov alene på et bjerg og så en bolig, som han skyndte sig henimod. Før han trådte ind, standsede han op for at rense sig og klæde sig i rene klæder. Han blev bebrejdet af profeten Joseph for at komme for sent. Han svarede: »Ja, men jeg er ren!« Profeten smilede, og Joseph F. Smith, denne unge missionær, nåede med tiden selv embedet som profet og præsident. Hvilket vidnesbyrd. Må Gud velsigne os til at vandre med skyldfrie hænder og et rent hjerte og være værdige til hans godkendende smil, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

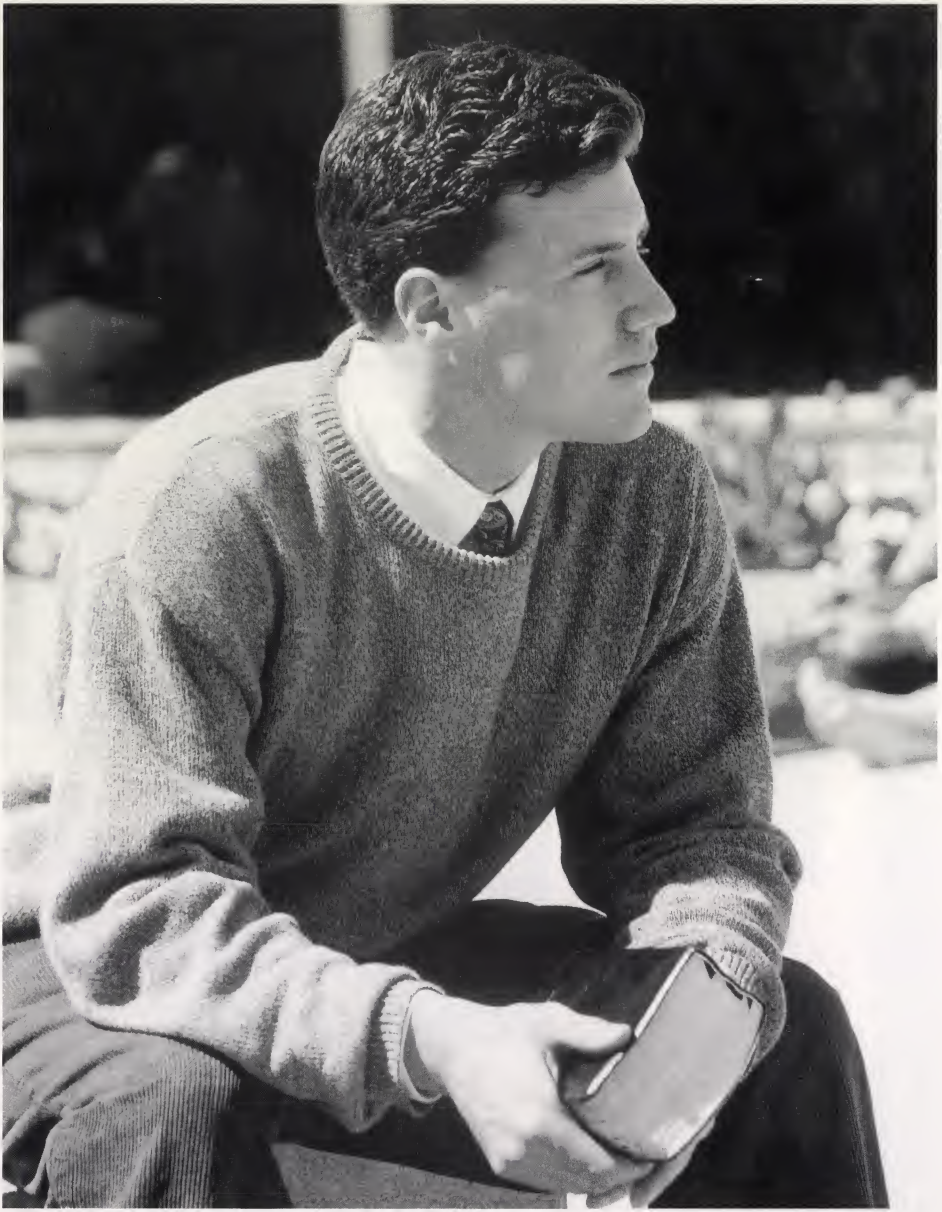

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det Første Præsidentskab

Thomas S. Manson
Førsterådgiver

Gordon B. Hinckley
Præsident

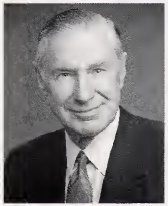

James E. Faust
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Rabert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

De Halvfjerds' Præsidium

Carlos E. Asay

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H Goaslind

Horold G. Hillam

De Halvfjerds' Første Kvorum

(I alfabetisk orden)

Angel Abrea | Carlos H. Amado | Neil L. Andersen | Dallas N. Archibald | Ben B. Banks | Merrill J. Bateman | William R. Bradford

F. Enzio Busche | John K. Carmack | D. Todd Christofferson | J. Richard Clarke | Spencer J. Condie | Gene R. Cook | Robert K. Dellenbach

John B. Dickson | Charles Didier | Loren C. Dunn | Vaughn J Featherstone | John H. Groberg | Bruce C. Hafen | F. Melvin Hammond

F. Burton Howard | Joy E. Jensen | Marlin K. Jensen | Kenneth Johnson | L. Lionel Kendrick | Yoshihiko Kikuchi | Cree-L Kofford

Dean L. Larsen | Lynn A. Mickelsen | Alexander B. Morrison | Dennis B. Neuenschwander | Glenn L. Pace | James M. Paramore | Andrew W. Peterson

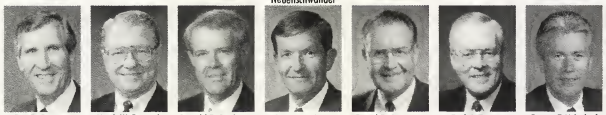

Rex D. Pinegar | Hugh W. Pinnock | Ronald E. Poelman | Cecil O. Samuelson jun. | David E. Sorensen | Earl C. Tingey | Dieter F. Uchtdorf

Robert E. Wells | W. Craig Zwick

De Halvfjerds' Andet Kvorum

(I alfabetisk orden)

Lino Alvarez | L. Edward Brown | C. Max Caldwell | Sheldon F. Child | Gary J. Coleman | Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa | Rulon G. Craven | Julio E. Dávila | Graham W. Doxey | John E. Fowler | In Sang Hon

Wm. Rolfe Kerr | W. Don Ladd | W. Mack Lawrence | Augusta A. Lim | John M. Madsen | James O. Mason

V. Dallas Merrell | Joseph C. Muren | Stephen D. Nadauld | Bruce D. Porter | Jorge A. Rojas | Sam K. Shimabukuro

Dennis E. Simmons | F. David Stanley | Kwak Yuen Tai | Jerald L. Taylor | Francisco J. Viñas | Lance B. Wickman

Richard B. Wirthlin | Lowell D. Wood

Det Præsiderende Biskopråd

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

Mødet søndag formiddag
Den 7. april 1996

Mesterens vej

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Ved at lære af ham, ved at tro på ham, ved at følge ham er der mulighed for at blive som ham.

Under Herrens gerning i Judæa »rejste en lovkyndig sig og ville sætte Jesus på prøve og spurgte ham: 'Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?'

Han sagde til ham: 'Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?'

Manden svarede: 'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.'

Jesus sagde: 'Du har svaret rigtigt. Gør det, så skal du leve.'

Men han ville retfærdiggøre sig selv og spurgte Jesus: 'Hvem er så min næste?'

Jesus svarede og sagde: 'En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis kom en præst den samme vej; han så manden, men gik forbi.

Det samme gjorde en levit, der kom til stedet; også han så ham og gik forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham.

Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.

Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.

Hvem af disse tre synes du var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?'

Den lovkyndige svarede: 'Han, som viste ham barmhjertighed.' Og Jesus sagde: 'Gå du hen og gør ligeså!'«[1]

Tiden går, årene passerer forbi, omstændighederne ændrer sig – men Mesterens råd til den lovkyndige gælder for dig og for mig lige så sikkert, som havde vi selv hørt hans røst tale direkte til os denne påskemorgen.

Hvordan kan vi i dag opfylde den første del af den guddommelige befaling om at elske Herren, vor Gud?

Herren erklærede: »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig«[2]; »Og kom så og følg mig!«[3]; »Jeg har givet jer et eksempel«[4]; »Jeg er lyset, som I skal holde frem – det, som I har set mig gøre«[5] Men hvad gjorde han?

Født i en stald, lagt i en krybbe, opfyldte han profetierne fra fordum. Hyrderne hastede for at tilbede ham. Vismænd fra Østerland kom og frembar kostbare gaver til ham; tidens midte var kommet.

Med fødslen af barnet i Betlehem frembragtes en stor gave, en magt større end våben, en rigdom mere varig end kejserens mønt. Dette barn skulle blive kongernes konge og herrernes herre, den lovede Messias – ja, Jesus Kristus, Guds Søn.

Den hellige skrift fortæller os, at »Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[6] Han blev døbt af Johannes.[7] Han »færdedes overalt og gjorde vel.«[8] Ved Nain oprejste han enkens søn fra død til liv og gav ham til hende.[9] Ved Betesda fik han medlidenhed med en forkrøblet mand, som intet håb havde om at nå frem til den forjættede dam. Han rakte sin hånd ud; han løftede ham op. Han helbredte ham for hans skavank.[10]

Så kom Getsemane Have med dens overvældende sjælekval. Han udvirkede den store forsoning, da han påtog sig alles synder. Han gjorde det for os, som vi ikke kunne gøre for os selv.

Derpå kom Golgatas grusomme kors. I sine sidste timer på jorden trøstede han forbryderen ved at sige: »I dag skal du være med mig i Paradis.«[11] Han mindedes sin mor i de elegante ord, som udtrykte kærligheden selv: »Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: 'Kvinde, dér er din søn.' Derpå sagde han til disciplen: 'Der er din mor.' Fra den time tog disciplen hende hjem til sig.«[12] Han døde, vor Forløser stor!

To spørgsmål fra en tidligere tid kommer som tordenbrag til vore ører hver især: »Hvad mener I om Kristus?«[13] og »Hvad skal [vi] gøre ... med Jesus.«[14] Jeg kommer med disse tre forslag:

1. Lær af ham. »Lær af mig,« bønfaldt han, »for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.«[15]

2. Tro på ham. Forfatteren til ordsprogene opfordrede os: »Stol på Herren af hele dit hjerte og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«[16] Hans er det eneste navn under himlen, hvorved vi kan blive frelst.

3. Følg ham. Han virkeliggjorde ordet *barmhjertighed*. Han viste os vejen. Han afmærkede stien, vi skulle følge. Uselvisk tjeneste karakteriserede hans liv.

Ved at lære af ham, ved at tro på ham, ved at følge ham er der mulighed for at blive som ham. Udseendet kan forandre sig, hjertet kan blive blødgjort, tempoet kan sættes op, synet på tilværelsen kan blive bedre. Livet bliver, som det burde være. Forandringen er til tider umærkelig, men den finder sted.

Hele Frelserens gerning var et eksempel på at elske sin næste, den anden del af den lektie, som den udspørgende lovkyndige fik – ofte omtalt som »den kongelige lov.«[17]

En blind mand blev helbredt, Jairus' datter blev oprejst og de spedalske renset – alle var Jesus' næste. En næste var også kvinden ved brønden. Han, den fuldkomne mand, stod foran en selverkendt synder og rakte en hånd frem. Hun var den rejsende; han var den gode samaritaner. Og sådan fortsatte hans karavane af venlighed.

Præsident Gordon B. Hinckley.

Hvad med vor tid og sted? Venter vores næste på vores kærlighed, vores venlighed, vores hjælp?

For nogle få år siden læste jeg en beretning, som kom gennem nyhedsbureauet Reuter, om en direkte flyvning med Alaska Airlines fra Anchorage til Seattle med 150 passagerer, som blev dirigeret til en fjerntliggende by for at redde en hårdt kvæstet dreng. Den to-årige Elton Williams III havde fået en pulsåre i armen skåret over, da han under leg faldt på et stykke glas i nærheden af sit hjem i Yakutat, 700 km syd for Anchorage. Ambulancefolk på stedet havde bedt flyselskabet om at evakuere drengen. Som følge heraf blev flyet fra Anchorage til Seattle omdirigeret til Yakutat.

Ambulancefolkene sagde, at drengen blødte alvorligt og sikkert ikke kunne overleve flyveturen til Seattle, så flyet fløj 300 km til Juneau, den nærmeste by med et hospital. Derfra fløj de to timer forsinket videre til Seattle, og de fleste passagerer ville komme for sent til deres næste fly. Men ingen beklagede sig. Faktisk åbnede de deres pung og samlede ind til drengen og hans familie. Senere, kort før flyet landede i Seattle, jublede passagererne, da piloten fortalte, at han over radioen havde hørt, at Elton ville klare sig. Næstekærligheden var bestemt tilstede.

En mand blev en dag spurgt: »Hvem er din nabo?«

Han svarede: »Jeg kender ikke hans navn, men hans børn løber hen over min græsplæne, og hans hund holder mig vågen om natten!«

En anden mand skrev i en anden stemning stille en aften i sin dagbog: »Jeg troede indtil i går, at huset på den anden side af gaden var tomt. Sort crepe på døren fortalte mig, at nogen havde boet der.«

En digter beskrev på vers sorgen over de muligheder, der for evigt er tabt:

Henne om hjørnet havde jeg en ven.
I denne uendelige storby.
Men dagene går og ugerne flyr,
og inden jeg vidste af det, var et år gået.
Og jeg ser aldrig min gamle vens ansigt,
for livet er et kort og frygteligt ræs.
Han ved, at jeg synes lige så godt om ham
som den dag, jeg ringede på hans dør.
Og han ringede på min. Vi var yngre dengang.

Og nu er vi travle og trætte mænd.
Trætte af at lege denne tåbelige leg.
Trætte af at søge at skaffe os et navn.
I morgen, siger jeg, vil jeg besøge Jim
blot for at vise, at jeg tænker på ham.
Men i morgen kommer og i morgen går;
og afstanden mellem os vokser og vokser.
Henne om hjørnet! – og dog langt væk -
»Her er et telegram, hr.«: Jim døde i dag.
Og det er, hvad vi opnår og fortjener til sidst.
Henne om hjørnet, en forsvunden ven.[18]

For mange år siden blev jeg rørt af en historie, som illustrerer næstekærlighed mellem en lille dreng, som hed Paul, og en telefondame, som han aldrig havde mødt. Det var dage, som mange husker med nostalgi, men som en ny generation aldrig vil opleve.

Paul fortalte historien: »Da jeg var en lille dreng, havde min far en af de første telefoner i nabolaget. Jeg kan huske det skinnende hørerør, som hang på siden af kassen. Jeg var for lille til at nå telefonen, men jeg plejede at lytte fascineret, når mor talte til den. Så opdagede jeg, at der et eller andet sted inden i den vidunderlige tingest levede en forunderlig person. Hendes navn var 'Oplysningen', og der var intet, som hun ikke vidste. 'Oplysningen' kunne oplyse alle andres nummer og klokken.

Jeg fandt ud af, at hvis jeg stod på en stol, kunne jeg nå telefonen. Jeg ringede til 'oplysningen' om alt muligt. Jeg bad hende hjælpe mig med geografi, og hun fortalte mig, hvor Philadelphia lå. Hun hjalp mig også med regning.

Der var også dengang, hvor Petey, vores kanariefugl, døde. Jeg ringede til 'Oplysningen' og fortalte hende den triste historie. Hun lyttede, og så sagde hun det sædvanlige, som voksne siger for at berolige et barn. Men jeg var utrøstelig. 'Hvordan kan det være, at fugle synger så smukt og bringer glæde til alle familier for at ende som en bunke fjer med fødderne i vejret i bunden af buret?' spurgte jeg.

Hun må have fornemmet min store bekymring, for hun sagde stille: 'Paul, husk altid, at der er andre verdener, man kan synge i.' På en eller anden måde havde jeg det bedre.

Alt dette foregik i en lille by i nærheden af Seattle. Så flyttede vi tværs over landet til Boston. Jeg savnede min ven meget. 'Oplysningen' hørte til den gamle trææske i vo-

res gamle hjem, og af en eller anden grund tænkte jeg aldrig på at ringe til hende. Mindet om disse samtaler i min barndom forlod mig aldrig rigtigt; i øjeblikke med tvivl og forvirring ville jeg ofte mindes den klare følelse af tryghed, jeg havde dengang. Jeg påskønnede nu, hvor tålmodig, forstående og venlig hun havde været ved at bruge sin tid på en lille dreng.

Da jeg senere skulle på college vestpå, mellemlandede mit fly i Seattle,« fortsatte Paul. »Jeg ringede til 'Oplysningen', og da jeg helt mirakuløst hørte den velkendte stemme, sagde jeg til hende: 'Jeg spekulerer på, om du har nogen anelse om, hvor meget du betød for mig dengang?'

'Jeg spekulerer på,' sagde hun, 'om du ved, hvad dine opringninger betød for mig. Jeg fik aldrig selv børn, og jeg plejede at se frem til dine opringninger.' Jeg fortalte hende, hvordan jeg gennem alle årene ofte havde tænkt på hende, og jeg spurgte, om jeg måtte ringe til hende igen, når jeg igen kom vestpå. 'Gør det endeligt,' sagde hun. 'Spørg bare efter Sally.'

Blot tre måneder senere var jeg tilbage i Seattle. En anden stemme svarede: 'Oplysningen', og jeg spurgte efter Sally. 'Er du en ven?' spurgte kvinden.

'Ja, en meget gammel ven,' svarede jeg.

'Så er jeg ked af at måtte fortælle dig dette. Sally har kun arbejdet deltid de sidste år, fordi hun var syg. Hun døde for fem uger siden.' Men før jeg kunne lægge røret på, sagde hun: 'Vent et øjeblik. Sagde du, at dit navn var Paul?'

'Ja,' svarede jeg.

'Sally efterlod en besked til dig. Hun skrev den ned. Her er den – jeg læser den op. *Sig til ham, at jeg stadig siger, at der er andre verdener, man kan synge i. Han ved, hvad jeg mener.*'

Jeg takkede hende og lagde røret,« sagde Paul. »Jeg vidste, hvad Sally mente.«

Sally, telefondamen, og Paul, drengen – manden – var i virkeligheden gode samaritanere for hinanden.

Der er virkelig andre verdener, hvor man kan synge. Vor Herre og Frelser gav os hver især virkeliggørelsen af denne sandhed. Til den sørgende Martha sagde han trøstende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«[19]

Hvis vi virkelig søger vor Herre og Frelser, vil vi bestemt finde ham. Han kan komme til os som en fremmed uden et navn, som dengang han ved søbredden kom til de mænd, som ikke genkendte ham. Herren taler til os med de samme ord: »Følg du mig,«[20] og han bereder os til den opgave, som han skal udføre i vor tid. Han befaler, og for dem, der adlyder ham, uanset om de er kloge eller enfoldige, vil han åbenbare sig

i de vanskeligheder, konflikter og lidelser, som de skal gennemgå i hans tjeneste; og de skal lære ved egen erfaring, hvem han er.

På denne påskesabbat mindes vi vore elskede, som er forsvundet fra vores midte. Højt skattede minder om lykkelige stunder, efterfulgt af ensomme nætter, lange år og vemodige tanker vender vores hjerte til ham, som lovede: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«[21] »I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? ... jeg ... har gjort en plads rede for jer ... for at også I skal være, hvor jeg er.«[22]

Han, som lærte os at elske Herren, vor Gud, med hele vores hjerte og med hele vores sjæl og med hele vores sind og vores næste som os selv, lærer os sandhed – men han er mere end en lærer. Han er eksemplet på et fuldkomment liv – men han er mere end et eksempel. Han er den store Læge – men han er mere end en læge. Han er bogstaveligt talt verdens Frelser, Guds Søn, Fredsfyrsten, Israels Hellige, ja, den opstandne Herre, som erklærede: »Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden ... jeg er verdens lys og liv.«[23] »Jeg er den første og den sidste. jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen.«[24]

Denne påskemorgen vidner jeg for jer, som hans vidne, at han lever, og at gennem ham skal vi også leve. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Luk 10:25-37.
2. Joh 14:21.
3. Luk 18:22.
4. 3 Nephi 18:16.
5. 3 Nephi 18:24.
6. Luk 2:52.
7. Se Matt 3:13-16.
8. ApG 10:38.
9. Se Luk 7:11-15.
10. Joh 5:2-9.
11. Luk 23:43.
12. Joh 19:26, 27.
13. Matt 22:42.
14. Matt 27:22.
15. Matt 11:29.
16. Ordsp 3:5, 6.
17. Se Jak 2:8.
18. Charles Hanson Towne, »Around the Corner«, i *Poems That Live Forever*, red. Hazel Felleman, 1965, s. 128.
19. Joh 11:25-26.
20. Joh 21:22.
21. Joh 14:27.
22. Joh 14:2-3.
23. 3 Nephi 11:10-11.
24. L&P 110:4.

Herrens nadver

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Ved nadveren erklærer vi således på ny, som regel hver uge, vores forpligtelse over for Frelsesplanen og dens forpligtelser.

I løbet af 1995 har vi oplevet en række mindehøjtideligheder, der har markeret 50-året på afslutningen af anden verdenskrig. For dem af os, der er veteraner fra denne frygtelige konflikt, har disse højtideligheder været øjeblikke med tankefuld erindring. Det er interessant at bemærke, hvilke erindringer vi genkalder os år efter år, længe efter at disse historiske begivenheder fandt sted. Mens jeg for eksempel for nylig så en TV-udsendelse om krigen, kunne jeg pludselig i mit sind se en gammel grøn militærkuffert. Lad mig forklare, hvorfor denne kuffert efterlod et sådan uudsletteligt indtryk på min hukommelse.

Da jeg kom ud i missionsmarken, modtog jeg den velsignelse at blive tildelt en meget særlig seniorkammerat. Vi havde det privilegium at arbejde sammen i næsten et år før den ene af os endelig blev flyttet. Eftersom anden verdenskrig rasede, vidste vi, at vi efter vores missions afslutning hurtigt ville blive indkaldt til militærtjeneste. Vi var blevet enige om, at når vi kom hjem, ville vi melde os til søværnet og håbe på, at vore veje på en eller anden måde ville krydses under vores tjeneste. Til vores store overraskelse løb vi ind i hinanden under kirkemøderne den første søndag, vi var i søværnet. Vi havde begge meldt os frivilligt til marinekorpset! Da vi var færdige med vores rekruttid, blev vi begge overflyttet til 2. Marinedivision, og vi var så velsignede at kunne nyde vores kammeratskab i næsten tre år til. Efter at slaget var ovre på den ø, som vores division var blevet sendt til, var vi i stand til at skaffe et telt til vores kirkemøder. Vi lavede bænke, en talerstol og et nadverbord ud af brædder, vi fandt. Under nadverbordet anbragte vi denne særlige grønne militærkuffert. Kufferten blev bragt med fra ø til ø, efterhånden som 2. Division fuldførte sine opgaver. Indholdet bestod af en trætallerken, en nadverbakke af træ, et kort med nadverbønnerne og adskillige æsker med små papbægre. Efter at slaget var ovre og øen erobret, blev flere af veteranerne sendt hjem, deriblandt vore kirkeledere. Min missionærkammerat blev opretholdt som vores gruppeleder, og jeg blev kaldet som hans førsteassistent.

Indholdet af den grønne militærkuffert var repræsentativt for alt, hvad vi anså for dyrebart. Når vi samledes hver uge på Herrens dag, åbnede vores kuffert og anvendte indholdet til at forberede, velsigne og uddele nadveren, var det en åndelig og opløftende oplevelse, der fornyede vores tro og gav os håb for dagene, der lå foran os. Denne særlige stund sammen hver uge fjernede os fra hverdagens trængsler og prøvelser.

Selv om øen var blevet erobret fortsatte luftangrebene. Inden længe var vores telt-kirkebygning fuldstændig gennemhullet på grund af granatstumper, der havde flænget det op. På grund af de hyppige tropiske regnskyl var det ubehageligt at sidde i et telt med så mange huller. Vi besluttede, at vore møder fortjente bedre faciliteter, og gennem kirkemedlemmer i marinekorpset, hæren, søværnet og luftvåbnet var vi i stand til at fremskaffe tilstrækkeligt med materialer til, at vi kunne konstruere vores egen kirkebygning på øen. Nu blev den grønne militærkuffert anbragt under et bord i en indviet bygning, hvor vi kunne mødes og tilbede sammen.

Da vore pligter på øen var fuldførte, gik vi ombord på et skib og blev overflyttet til en anden opgave. Vores grønne militærkuffert forblev i kirkebygningen for at andre kunne benytte den. Jeg ved ikke, hvad der endeligt blev af den, men jeg vil altid med glæde mindes denne grønne militærkuffert.

Herren forstod sine børns behov for at blive mindet om de løfter, han har givet os, hvis vi adlyder hans love. Ved indgåelsen af en sådan pagt, tilbyder Gud velsignelser for lydighed mod bestemte bud. En plan blev fremlagt for os, som vi skulle følge fra begyndelsen. Den centrale figur i hans frelsesplan er vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Hans sonoffer for hele menneskeheden er hovedbegivenheden i historien for vor himmelske Faders børn her på jorden. Hver enkelt, som accepterer hans guddommelige plan, må acceptere vor Frelsers rolle og indgå pagt om at holde lovene i denne plan, som han har udviklet for os. Når vi accepterer ham i ånd og gerning, kan vi vinde frelse. Vi læser i skrifterne:

»Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig« (Moses 5:8).

Er det så mærkeligt at Herren fra begyndelsen ønskede at lade sin plan fremstå helt tydeligt i sine børns sind her på jorden? Blandt de love, der blev givet Adam og Eva, blev offerloven indstiftet for at minde dem om den store begivenhed, der ville finde sted i tidernes midte.

»Og han gav dem befalinger, at de skulle tilbede Herren, deres Gud og ofre de førstefødte af deres hjord som et offer til Herren. Og Adam var lydig mod Herrens befalinger.

Og efter mange dage åbenbarede en Herrens engel sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det.

Og da talte englen og sagde: Dette er et sindbillede på Faderens Enbårnes offer: Han, som er fuld af nåde og sandhed« (Moses 5:5-7).

Fra den tid og frem til Frelsen kom på jorden, hver gang præstedømmet var på jorden, bragte mennesket ofre for at mindes den tid, da Menneskesønnen ville komme til jor-

den for at yde det ypperste offer for os alle. Velsignelsen ved vor Herre og Frelsers forsoning er, at hver enkelt af os har det privilegium at kunne få udødelighed og evigt liv. Kort før sin korsfæstelse, spiste Jesus det sidste måltid med sine udvalgte Tolv i det øvre værelse i Jerusalem. Mattæus kommer med denne beretning om, hvad der skete ved dette særlige sidste måltid:

»Mens de spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav sine disciple det og sagde: 'Tag det og spis det; dette er mit legeme.'

Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: 'Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse. Jeg siger jer: Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræet frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige'« (Matt 26:26-29). Præsident Joseph F. Smith sagde følgende om indstiftelsen af nadveren: »Den blev indstiftet af Frelseren i stedet for den offerlov, der blev givet Adam, og som fulgte hans børn helt til Kristi tid, men som blev opfyldt i Kristi død, idet han blev det store offer for synd, som de ofre, der var pålagt i den lov, der blev givet til Adam, var et sindbillede på« (*Evangeliske lærdomme*, s. 170).

Kort efter at Joseph Smith og Oliver Cowdery havde modtaget præstedømmet fra himmelske budbringere i 1829, blev de i åbenbaring vist, hvorledes og hvornår de skulle organisere Kirken her på jorden på ny. L&P 20:1 giver baggrunden for denne særlige dato:

»Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i disse sidste dage fandt sted et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet. Den organiseredes og stiftedes i overensstemmelse med landets love og efter Guds vilje og bud i fjerde måned og på sjette dag i den måned, der kaldes april« (L&P 20:1).

Peter Whitmer sen. åbnede sit hjem for organiseringen, der var planlagt til tirsdag den 6. april 1830 i overensstemmelse med tidligere modtagne åbenbaringer. På det fastsatte tidspunkt samledes omkring 60 mennesker for at bevidne den formelle organisering af Jesu Kristi Kirke.

Mødet var enkelt. Joseph Smith, der da var 24 år, bød gruppen velkommen og udpegede fem medstiftere, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jun., Samuel H. Smith og David Whitmer, der sammen med ham skulle opfylde New Yorks legale krav for oprettelsen af en religiøs organisation. Efter at have knælet i højtidelig bøn, spurgte Joseph de tilstedeværende, om de var villige til at acceptere ham og Oliver som deres lærere og åndelige vejledere. Alle rakte bekræftende hånden i vejret. Selv om de tidligere havde modtaget Det Melkisedekske Præstedømme, ordinerede Joseph og Oliver derpå hinanden til embedet som ældste. De gjorde dette for at vise, at de var ældster i den nyligt organiserede Kirke. Derpå blev Herrens nadver administreret. Genoprettelsen af evangeliet tydeliggjorde brugen og betydningen af nadveren, som i frafaldets mørke tidsalder var undergået mange forvanskninger. Ved åbenbaring blev Kirkens medlemsskare rådet til:

»Det er gavnligt, at menigheden ofte samles for at nyde brødet og vinen til minde om den Herre Jesus« (L&P 20:75).

Når vi deltager i nadveren, accepterer vi Jesus som vores Herre og Frelser og forpligter os til at holde hans befalinger ved pagt. Dette gør deltagelsen i nadveren til en fornyelse af de pagter, vi indgik ved dåben ind i Kirken. Ved nadveren erklærer vi således på ny, som regel hver uge, vores forpligtelse over for Frelsesplanen og dens forpligtelser og velsignelser.

Når vi kommer til nadvermødet, bør vi forberede os til at deltage værdigt i nadveren. Paulus rådede os:

»Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret. For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til« (1 Kor 11:28-29).

Idet Brigham Young talte om nadveren sagde han: »Dens overholdelse er lige så nødvendig for vores frelse, som alle andre ordinanser og befalinger, som er blevet indstiftet for at folket kan blive helliggjort« (*Discourses of Brigham Young*, s. 171).

Som medlemmer af Kirken bør vi glæde os over privilegiet at kunne deltage i nadveren og derved bekræfte vores tro på vor Herre og Frelser og vores forpligtelse over for Kirken og Jesus Kristus. I tilgift lover Herren, at hvis vi holder vores pagter, vil vi altid have hans Ånd hos os. Præsident David O. McKay har med følgende ord mindet os om vores pligt til at deltage ugentligt:

»Mine brødre og søstre, standser vi altid på den hellige sabbatsdag op for at overveje, når vi mødes for at modtage nadveren, at vi vidner, lover og forpligter os selv i hinandens og Guds nærvær til at gøre bestemte ting. Bemærk disse ting.

For det første, at vi er villige til at påtage os Sønnens navn. Ved at gøre dette, vælger vi ham som vores leder og som vores ideal. Han er denne verdens fuldkomne person.

For det andet, at vi altid vil erindre ham. Ikke blot om søndagen, men om mandagen, og alle ugens øvrige dage, i vore daglige gerninger, i vores selvkontrol ...

For det tredje, lover vi at ... 'holde hans bud, som han har givet ...' – tiende, fasteoffer, visdomsordet, venlighed, tilgivelse, kærlighed. Forpligtelserne for et medlem af Jesu Kristi Kirke er store, men de er lige så herlige, som de er store, fordi lydighed mod disse principper giver liv, evigt liv ...

Orden, ærbødighed, opmærksomhed mod guddommelige løfter – løftet om at træde ind i Guds fold, at fremelske dyder som omtalt i Kristi evangelium, at huske disse guddommelige løfter, at elske Gud helhjertet samt at arbejde for menneskehedens gavn på bekostning af selvet – disse og alle lignende dyder er forbundet med deltagelse i nadveren. Det er godt at mødes og især forny vores pagter med Gud i den hellige nadver« (*Gospel Ideals*, s. 146-147).

Den gamle grønne militærkuffert vil altid have en særlig plads i mit hjerte, fordi selv under denne meget svære periode i mit liv, var jeg i stand til at modtage en åndelige fornyelse for de dage, der lå foran mig, ved at deltage i Herrens nadver.

I de mange år jeg har haft det privilegium at kunne deltage i nadvermøder, hvadenten det har været i fred eller krig, glæde eller sorg, i tider med stress eller ro, har deltagelsen i nadveren været en tid, hvor jeg har kunnet tænke over de velsignelser, Herren har givet mig, ligesom det har været en tid, hvor jeg har kunnet indgå pagter med ham om at leve nærmere hans lov og evangelium.

Jeg opfordrer hver enkelt af jer til at være trofast i jeres deltagelse i nadvermødet. Herren har lovet, at hvis I deltager værdigt i nadveren, vil han velsigne jer med den fred i sindet, der kun kan opnås ved at vide, at man er deltager i hans guddommelige plan. Jeg lover ligeledes hver enkelt af jer, at I i forhold til jeres trofasthed vil modtage de særlige velsignelser, han har lovet jer her på denne jord og i de kommende evigheder. Dette er mit vidnesbyrd til jer i vor Herres og Frelsers navn. Amen. □

Forbliv på den rette kurs

Ældste Carlos E. Asay
De Halvfjerds' Præsidium

En bedømmelse af ens nuværende position ... kan og må opnås ved at se mod lyset, der kommer fra Gud.

Fra De Halvfjerds udstrækker vi en varm velkomst til de ni mænd, som tilsluttede sig vore rækker i går. Vi rækker dem også fællesskabets hånd og løftet om støtte i månederne og årene forude.

På denne smukke og hellige påskemorgen centreres ens tanker om Kristus. Og man taler helt naturligt om hans forsoning og om at »have håb om en bedre verden« (Ether 12:4). Imidlertid opnås »den hellige Messias' (fulde) fortjenester, barmhjertighed og nåde« ikke kun ved tanker eller ord, de er belønningen til dem, der er stabile, trofaste og som altid gør gode gerninger (2 Nephi 2:8).

Jeg har derfor valgt at tale med jer om det bydende behov for at forblive på den sande kurs, der fører til evigt liv. En sådan fastholdelse af kursen kræver tre fortsatte handlinger: (1) en fornyet bekræftelse af det ønskede mål, (2) en bedømmelse af den nuværende status, samt (3) iværksættelsen af de nødvendige kursændringer. Disse handlinger harmonerer med den fornyelse af livet i forbindelse med Kristi opstandelse og den nye begyndelse, som denne årstid betegner, nu da vinterens mørke smeltes af forårets solstråler.

Disse handlinger er ligeledes i harmoni med apostlen Paulus' formaning: »Ransag jer selv, om I er i troen!« (2 Kor 13:5). Mange af os får foretaget en lægeundersøgelse en gang om året og besøger tandlægen et par gange årligt. Nogle af os forsøger at passe vores diæt, at få den rette mængde søvn samt at motionere dagligt. Alt dette gøres, så vi kan forlænge vores tid på jorden og nyde livets fylde.

Jeg spekulerer imidlertid på, om vi yder vores livs åndelige aspekter tilstrækkelig opmærksomhed. Foretager vi hyppige »åndelige kontrolbesøg« for at få bedømt vores standpunkt hos Gud samt for at få bedømt, hvorvidt vi befinder os på den sti, der fører til evigt liv? Alma spurgte: »Har I vandret og holdt jer ulastelige for Gud? Dersom I i denne stund blev kaldt på til at gå på den anden side, kunne I da sige til jer selv, at I har været tilstrækkeligt ydmyge?« (Alma 5:27). Sådanne og andre spørgsmål kan benyttes til at aflæse vores åndelige temperatur og puls.

EN FORNYET BEKRÆFTELSE AF MÅL

Det endelige mål for enhver klarttænkende person er at efterleve principperne for opnåelse af lykke i denne verden og efter døden og opstandelsen »bo hos Gud i evigtvarende salighed« (Mosiah 2:41). »Lykke,« sagde profeten Joseph Smith, »er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-307).

Det bør erindres, at »ugudelighed har aldrig været lykke« og aldrig vil blive det. De, som søger lykken ved at synde, søger noget, der er »imod den guddommelige natur« og »strider mod salighedens beskaffenhed« (Alma 41:10-11).

Behovet for konstant at fokusere på de evige mål illustreres af den bibelske beretning om Jesus, der gik på vandet og Peters ønske om at gøre det samme. Peter kunne gå henover vandet, så længe han så på Kristus. Men da hans blik veg fra Mesteren, og han tillod frygt og tvivl at krybe ind i sig, begyndte han at synke.

Hvis vi, ligesom Peter, holder vores blik fæstnet på Jesus og på vores evige bestemmelsessted, vil vi ligeledes kunne »vandre triumferende over vantroens frådende bølger og stå frygtløse midt iblandt tvivlens stormende vinde« (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, s. 313; se også Matt 14:24-31).

Vi må ikke lade det, der hører denne verden til, give os skyklapper på, når det drejer sig om vores vision af vores evige bestemmelsessted. Ej heller må vi lade denne verdens stemmer føre os på vildspor (se 1 Kor 14:10). Snarere burde vi lade »håbet om (Kristi) herlighed og om det evige liv, bestandig leve i (vor) erindring« (Moroni 9:25). Vi må pâny bekræfte det mål, der betyder mest og stræbe frem mod det »og med troens øjne skue fremad« (Alma 32:40).

EN BEDØMMELSE AF VORES NUVÆRENDE STATUS

Når vi har bekræftet vores mål og fokuseret vores øjne, sind og hjerte på det, må vi foretage en bedømmelse af vores nuværende position. På et kritisk tidspunkt i USAs historie, under en berømt debat i Kongressen, sagde Daniel Webster:

»Hr. Præsident, efter at en sømand i mange dage er blevet kastet omkring på ukendt hav i dårligt vejr, benytter han sig naturligvis af den førstkommende pause i stormen til ved det første syn af solen at bestemme sin position og at bedømme hvor langt elementerne har drevet ham fra den rette kurs. Lad os efterligne denne klogskab og, før vi af denne debats bølger bliver drevet bort, holde fast i det punkt, som vi lagde ud fra, således at vi i det mindste er i stand til at gisne om, hvor vi befinder os nu« (citeret af Harold B. Lee i Conference Report, oktober 1961, s. 78).

Søfarende bestemte deres position ved at anvende en sekstant. Dette instrument satte dem i stand til at måle vinkelafstanden fra solen eller stjernerne til horisonten, således

at de kunne fastslå et skibs position. De, som undlod at fastslå deres position og foretage de nødvendige kursændringer, omkom ofte på oceanet. Mens den vise sømand, som anvendte sekstanten til at fastsætte sin position i forhold til lyset fra himmelske kilder, sædvanligvis nåede trygt i havn.

Livets storme hamrer konstant mod vores »skrog«. Derfor må vi ligeledes fra tid til anden fastslå, hvilken breddegrad vi er på, og bedømme, hvor langt elementerne har drevet os bort fra den rette kurs.

I 1916 erklærede præsident Joseph F. Smith: »Verden er i drift ... Meget tolereres i dag, som for 20 år siden ikke et øjeblik ville være blevet tolereret. Nye problemer er opstået, som vi nu må tage stilling til, problemer, som vi end ikke kunne drømme om i min ungdom« (Conference Report, oktober 1916, s. 71).

Dette skred bort fra de traditionelle kristne fortøjningspæle fortsætter i dag 80 år senere. I dag taler vi om den moralske drift bort fra evangeliske standarder. Vi hører om nogle, som bagatelliserer ægteskabet, som kalder skilsmisse for godt, og som fremmer forhold uden naturlige følelser. Vi ser mennesker, som »slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind« (Ef 4:14). Har noget af dette fået os til at slække på reglerne eller gå på kompromis med befalingerne? Hvis det er tilfældet, hvad betyder det så for os, vore børn og de mennesker, som findes omkring os?

En klog man har engang sagt: »Hvis badevandets temperatur stiger en grad hver femtende minut, hvordan ved den badende så, hvornår han skal skrige?« (Marshall McLuhan). Undladelse fra vores part af at fastslå vores synspunkt og tage et fast standpunkt med hensyn til regler, pagter og forventninger vil resultere i en gradvis flyden ind i farlige vande samt en tilvænning til ugudelighedens stadigt stigende hede omkring os, og i sidste ende vil vi alle og især vores børn blive forbrændt.

Vi behøver og må ikke tumle omkring på de populære meningers hav eller drive for umoralitetens bølger. Gud er iblandt os, og han har udstyret os med dyrebare sekstanter, så at vi kan fastslå vores åndelige breddegrad.

En sekstant blev beskrevet af ældste Boyd K. Packer med følgende ord: »Hver af os har i vores sind en indbygget sekstant, der er uendeligt meget mere nøjagtig og præcis end nogen søfarendes. Den fungere ligeledes ved princippet om at modtage lys fra himmelske kilder. Hvis vi anbringer denne sindets sekstant sammen med ordene *ordinanse* og *pagt* og dernæst ser op mod himlen, vil lyset skinne igennem. Så vil I vide, hvordan I skal fastslå jeres position og udstikke jeres kurs« (Regionalrepræsentanternes seminar, 3. april 1987).

Templet i Salt Lake City.

Nogle sangere fra Tabernakelkoret, som stod for musikken ved søndagens to møder. Præsident Hinckley omtalte i sine afsluttende bemærkninger søndag koret som »en af Kirkens store skatte.«

Alma talte om en anden sekstant. Han henledte vores opmærksomhed på vores behov for at fokusere vores sind og hjerter på Kristi ord og så være henvendt på Gud. Ved at gøre dette, finder vi ikke blot den rette breddegrad, men udstikker også vores kurs mod »det forjættede land« – ja, selveste det evige liv (se Alma 37:44-47).

En tredje sekstant har vi modtaget af en kærlig himmelsk Fader i form af nulevende profeter. En profet fremsætter advarsler, forkynder sandheden, kalder frimodigt folk til omvendelse og opfordrer alle til mere fuldt ud at efterleve Kristi evangelium.

Der er advarslen: »De, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller *give agt på profeternes eller apostlenes ord*, skal udryddes af folket« (L&P 1:14; fremhævelse tilføjet).

En bedømmelse af sin nuværende position i forhold til det endelige mål, som er at opnå evigt liv, kan og må opnås ved at se mod lyset, der kommer fra Gud gennem personlig åbenbaring, skrifterne og de nulevende profeters ord.

Salmisten sagde: »Jeg har gennemtænkt mine veje, og jeg vil rette mine skridt« (Sl 119:59). Om den fortabte søn står der: »Da gik han i sig selv« (Luk 15:17). Vi må ligeledes gennemtænke vore veje, gå i os selv og rette vores skridt mod Gud som er vore mål.

IVÆRKSÆTTELSEN AF KURSÆNDRINGER

Hvis bedømmelsen af vore nuværende position afslører den mindste afvigelse fra den rette kurs, der fører til evigt liv, eller den mindste afdrift fra vores tros almindelige opfattelse, må vi foretage øjeblikkelige kursændringer.

En plaget sjæl har engang råbt:

Jeg ville ønske, der fandtes et vidunderligt sted,
som kaldtes Landet, hvor man kan begynde forfra,
hvor alle vore fejltagelser og alle vore hjertekvaler
og al vores sølle selviske sorg
kunne smides som en hurtet gammel frakke ved
døren – for aldrig mere at blive taget på.

(Louisa Fletcher, »The Land of Beginning Again«, *Best Loved Poems of the American People*, red. Hazel Felleman, 1936, s. 101).

Der eksisterer en sådant land, hvor man kan begynde forfra. Det er Jesu Kristi evangelium. Kursændring, sammen med tilgivelse af synder, gøres muligt for den omvendte sjæl, som kommer til Kristus. Men det kræver tro, mod og en fast beslutning.

Jordelivet er ikke en fornøjelsestur på en luksusliner. Det er en rejse, fyldt med udfordringer og konstante kampe med bølger og vind. Som James A. Michener skrev: »Et skib har det, ligesom et menneske, bedst, når det er omtrent på tværs af vinden, så det må holde sejlene spændte og holde sig på kursen. Skibe har det ligesom mennesker dårligt, når vinden står direkte ind fra agter, og således skubber dem dovent afsted på deres vej, hvilket ikke kræver omhyggelighed med ror eller sejl. Vinden synes gunstig, for den blæser i den retning, man skal, men det er faktisk ødelæggende, for det medfører en afslappet holdning til opmærksomhed og evner. Hvad der er brug for er en vind, der er lidt imod skibet, for så bevares opmærksomheden og spændingen øges og ideerne skabes, for skibe reagerer ligesom mennesker på udfordringer« (*Chesapeake*, 1978, s. 445; se også L&P 123:16).

Hvem du end er, hvor du end bor og hvad du end laver, så vil der være udfordringer, for det er en prøvelsens tid. Du må imidlertid forblive på den rette kurs, hvis du vil opnå lykke her og nå i den sikre havn herefter. Der findes ingen lille eller ubetydelig afvigelse fra den rette vej. En grad forkert i begyndelsen bliver til mange kilometer forkert i forhold til kursen til slut.

Hvis »et meget stort skib ... drager nytte af et meget lille ror i en storm, når det holdes på rette måde mod vinden og bølgerne«, således drager vi også nytte af at have vore hænder på roret, at modstå kastevinde og holde kursen mod det evige livs attraktive havn (L&P 123:16). Dette gøres ved at bekræfte vores mål, bedømme vores nuværende position og ved at foretage de nødvendige kursændringer.

Dette er en årstid med fornyelse og en ny vækst. Det er en tid, hvor vore tårer for den korsfæstede Kristus tørres ved den sikre kundskab om menneskehedens opstandne Frelser. Det er en tid, hvor »vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus« og minder os selv om »at *trods alt, hvad vi formår at gøre*, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23, 26; fremhævelse tilføjet).

Derfor må vi »være virksomme« (Alma 60:24) og foretage en ærlig vurdering af os selv som medlemmer af familieenheder, medlemmer af Kirken og kristne. Den levende Kristus opfordrer os til at komme til ham og blive ham mere lig. Er det ikke formålet og det væsentlige ved den hellige forsoning? Lad os tilbede ham i ånd og sandhed og fejre hans triumf over synd og død ved at stole på Gud og følge den lige kurs til evig lykke med større beslutsomhed og udholdenhed.

Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

En arv af vidnesbyrd

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

Vores trofaste indsats for at tilbyde vores familie de vidnesbyrd, vi har om sandheden, vil blive mangedoblet i styrke og udstrakt i tid.

Mennesker blev rørt over erklæringen om familien, som præsident Hinckley læste op sidste efterår, eftersom vi ønsker det samme for vore familier, som Gud ønsker for dem: At de vil kunne leve i kærlighed og retfærdighed. Men i vore eftertænksomme øjeblikke ved vi, at vi behøver hjælp. Vi vil være nødt til at bede himlens kræfter om at vejlede vore familiemedlemmer på dage, hvor vi ikke er der, samt hjælpe dem med at modstå åndelige farer, som vi måske ikke har forudset.

Vore familier kan få en gave, så de ved, hvad Gud ønsker, de skal gøre og lære på en måde, som vil opmuntre dem til at gøre det. Gud har sørget for en sådan vejledning. Det er Helligånden. Vi kan ikke give den til vore familiemedlemmer, men de kan gøre sig fortjent til den. Helligånden kan være deres konstante ledsager, hvis de er trofaste og har modtaget dåbens og håndspålæggelsens ordinanser af sådanne, som har den rette myndighed. Men selv før dåben, kan et barn eller en voksen få Helligånden til at vidne i deres hjerte om hellig sandhed. De må da reagere på dette vidnesbyrd for at beholde det, men det vil vejlede dem frem mod godhed, og det kan få dem til at acceptere og holde pagterne, hvilket med tiden vil bringe dem Helligåndens ledsagelse. Vi ville, hvis vi kunne, efterlade vore familier en arv af vidnesbyrd, der kunne række ned gennem generationerne.

Hvad vi kan gøre for at skabe og overbringe en sådan arv må baseres på en forståelse af, hvordan vidnesbyrd indpodes i vore hjerter. Eftersom det er Helligånden, som vidner om hellig sandhed, kan vi gøre mindst tre ting, som vil gøre det sandsynligere for vores familie at modtage et vidnesbyrd. For det første kan vi undervise i hellig sandhed. Derpå kan vi bevidne, at vi ved, at det vi har belært om er sandt. Og derpå må vi handle, så de, som hører vores vidnesbyrd, ser, at vores handlinger er i overensstemmelse med det, vi siger er sandt. Helligånden vil så bekræfte sandheden for dem, at det, vi har sagt, og som vi ved, er sandt.

Det er sådan en arv af vidnesbyrd skabes, bevares og overføres i en familie. Det er ikke let, men almindelige mennesker har gjort det. Lige som mange af jer, havde jeg sådanne forfædre. En af dem var min oldefar John Bennion. Vi kan ikke kopiere det han gjorde, efter som verden er ændret, men vi kan lære af det.

Han var blevet omvendt til Kirken i Wales. Han, hans kone og hans børn kom til Salt Lake dalen i et af de første pionerkompagnier. Vi kender til hans liv efter den tid, da han førte dagbog, hvori han nedskrev en kort kommentar næsten hver dag. Vi har hans dagbøger fra 1855 til 1877. De blev udgivet i et indbundet bind, fordi hans efterkommere håbede at viderebringe denne arv af vidnesbyrd. Min mor var en af dem. Hendes sidste værk, før hun døde, var at omskrive dagbøgerne til et manuskript, der kunne udgives.

Hans korte notater indeholder ikke ret meget forkyndelse. Han bevidner ikke at han vidste at Brigham Young var profet. Han optegner blot at have svaret »ja«, hver gang profeten kaldte ham på mission fra Salt Lake til Muddy missionen, derpå tilbage til Wales. Han svarede også »ja« til kaldet om at ride ind i bjergdalene for at udspejde Johnsons hær samt til kaldet om at bringe sin familie sydpå, da hæren trængte ind i dalen. Der er ligefrem en familielegende, som siger, at årsagen til, at han døde kort efter Brigham Youngs begravelse, var for at følge profeten endnu en gang. Den kendsgerning, at han skrev hver dag, lader mig forstå, at han vidste, at hans almindelige liv var historisk, fordi han var med til at opbygge Zion i de sidste dage. De få notater, der optegner hans vidnesbyrd, synes at være skrevet i forbindelse med et barns død. Hans vidnesbyrd er for mig mere magtfuldt, fordi han bar det, da hans sjæl var knuget.

Her er hans optegnelse fra et sådant tidspunkt. Hans datter Elizabeth døde i hans arme. Han beskriver hendes begravelse, og hvor hendes grav ligger med nogle få linier. Men derpå næste dag, den 4. november 1863, lyder notatet i sin fulde længde:

»Onsdag. Reparerede stalden. Mine små børn legede omkring mig, men jeg savner min kære Lizzy. Jeg beder Herren hjælpe mig med at forblive trofast mod hans sag til mine dages ende, at jeg må være værdig til at modtage mine børn tilbage ind i familiekredsen, de børn som er sovet hen i Kristus i deres uskylds dage, Ann, Moroni, Esther Ellen og Elizabeth. Velsignet og lykkelige er de på grund af Jesu Kristi forsoning.«

Alle elementerne er her. Han lærte sandheden. Han bevidnede, at det var sandt. Han levede i overensstemmelse med sit vidnesbyrd og bad om, at han måtte holde trofast ud, til han kunne blive forenet med sin kære familie. Jeg føler hans kærlighed og føler et ønske om at blive inkluderet i den kreds.

Vi må finde andre måder at viderebringe vores vidnesbyrdsarv, men processen med at undervise, bevidne og efterleve sandheden vil være den samme.

Skrifterne, de nulevende profeter og sund fornuft fortæller os, hvor vi kan begynde. Vi må begynde med os selv som forældre. Intet program, vi følger, eller familietradition, vi skaber, kan viderebringe en arv af vidnesbyrd, som vi ikke har. Vi må begynde, hvor Alma begyndte, således at vore efterkommere ved, at vi vidner ud fra samme grundlag, som han vidnede fra. Her er hans ord, som nedskrevet i Mormons Bog. Det er, hvad vi må være i stand til at kunne sige:

»Og det er ikke alt. Tror I ikke, at jeg selv kender disse ting? Jeg vidner for jer, at jeg ved, at de ting, jeg har talt om, er sandfærdige. Og hvordan tror I, at jeg ved dette med sikkerhed?

Jeg siger jer, de er kundgjort for mig ved Guds hellige ånd. Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd; og det er åbenbaringens ånd, som er i mig« (Alma 5:45-46).

Med en sådan forsikring vil de fleste situationer, vi befinder os i med vores familier, være gode til at skabe en arv af vidnesbyrd i. Nogle af de bedste situationer er os allerede bekendte. Her er nogle måder, hvorpå man kan gøre disse almindelige situationer mere brugbare for at skabe oplevelser, der vil give vore familier vidnesbyrd:

For det første. Planlæg den ugentlige familieaften som et sted, hvor man kan bære vidnesbyrd. Vær sikker på at sandheder fra Jesu Kristi evangelium bliver forklaret så enkelt og grundlæggende, så selv et barn kan forstå dem. En barn kunne f.eks. undervise. Barnet kan eventuelt afslutte med et vidnesbyrd, hvis det er måden undervisningen afsluttes på. Et generet barn har måske ikke let ved at bære vidnesbyrd i store forsamlinger, men vil måske gøre det i hjemmets trygge omgivelser. Og Helligånden vil vidne for dem, som hører, samt til barnet, som bærer vidnesbyrd.

For det andet. Læs højt fra skrifterne som familie. Det kræver måske en usædvanlig beslutsomhed og inspiration at finde tid og sted. Men at læse og høre livets ord fra skrifterne vil opmuntre Helligånden til at bekræfte dens sandhed. Frelseren sagde det på denne måde: »I gransker skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5:39).

Præsident Marion G. Romney fortalte for flere år siden fra denne talerstol om, hvordan han sammen med sin lille søn skiftedes til at læse højt fra Mormons Bog. Selv lå han i den nederste køje, mens hans søn lå i den øverste. Han troede, at hans søn var ved at blive forkølet, men forstod så, at hans søn græd, fordi han havde fået et vidnesbyrd om, at bogen var sand. Og fordi de læste sammen, blev de begge velsignet (se Conference Report, april 1949, s. 41).

For det tredje. Knæl som familie sammen ned i ydmyg bøn og giv alle mulighed for at bede. Der vil være tider, hvor bønnerne synes udenadlærte, og hvor de, der ikke beder, lader tankerne vandre. Men der vil være andre uvurderlige øjeblikke, hvor nogen vil bede i tro for virkelige behov, og Helligånden vil røre hjerterne med vidnesbyrd. Jeg erindrer ikke så meget af min mors belæringer, som jeg husker hendes bønner for os. Jeg kunne føle hendes kærlighed og Ånden bekræftede i mit hjerte, at hun elskede vor himmelske Fader og Frelseren, samt at hendes bønner ville blive besvaret. Hun bragte velsignelser ned over os dengang, og det gør mindet om hendes bønner stadig.

For det fjerde. Fast og giv dine børn mulighed for at faste en gang om måneden forud for mødet, hvor de skal deltage i Herrens nadver. De vil høre andre bære vidnesbyrd og måske selv føle sig tilskyndet til at bære vidnesbyrd. Den åndelige velsignelse vil være endnu større for dem, hvis de ved, at deres valg, om at overvinde deres fysiske ønsker om at spise, gør det muligt at tage sig af de fattige. Det kan ikke ske, medmindre vi betaler et gavmildt fasteoffer af et glad hjerte. Det kan det, hvis vi gør det. Og sandsynligheden vil blive kraftigt øget, for at de vil føle Ånden bekræfte, at dette er den sande Jesu Kristi Kirke, hvis vi først belærer og bevidner, at Frelseren altid organiserer sine disciple, så de kan tage sig af de fattige og nødlidende iblandt dem.

Vi kunne skabe en endnu længere liste over ting, man kan gøre for at fremme bekræftelse fra Helligånden. Fx kan den varme og tillid, hvormed vi modtager hjemmelærerne, give vores børn mulighed for at få bekræftet, at de kommer som Guds tjenere. At give præstedømmevelsignelser, når børnene begynder på et skoleår eller rejser hjemmefra, lader Ånden få adgang på et tidspunkt, hvor hjerterne er ydmyge og modtagelige for Åndens hvisken.

Nogle af de største muligheder for at skabe og videregive en vidnesbyrdsarv kan ikke planlægges. Tragedier, dødsfald og smerte kommer ofte uventet. Hvorledes vi reagerer, når vi bliver overrasket, vil fortælle vores familie om, hvorvidt det, vi har belært og bevidnet om, ligger dybt i vore hjerter. De fleste af os har undervist vore børn om Frelserens kraft til at hjælpe os igennem, ligegyldigt hvad der hænder os. Disse ord er fra Mormons Bog:

»Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:12).

Når tragedien indtræffer, eller selv om det blot synes at ville ende sådan, vil vore

Ældste Richard G. Scott fra De Tolvs Kvorum hilser på en konferencegæst.

familie have mulighed for at se ind i vores hjerte for at vide, hvorvidt vi ved det, vi sagde, vi vidste. Vore børn vil iagttage os, føle Ånden bekræfte, at vi lever, som vi prædiker, erindre denne bekræftelse, og fortælle beretningen videre gennem generationer.

Jeg har en sådan beretning i min arv. Bedstemor Eyring fik hos lægen at vide, at hun ville dø af mavekræft. Min far, hendes ældste søn, havde kørt hende til lægen og ventede på hende. Han fortalte mig, at hun på vejen hjem sagde: »Godt Henry, lad os være glade. Lad os synge nogle sange.« De sang: »O min fader« (*Salmer og sange*, nr. 189) og »Kom, kom Gud folk«, hvor sidste vers begynder således »Om hytten på vor rejse brydes ned« (*Salmer og sange*, nr. 16).

Jeg var der ikke, men jeg forestiller mig, at de sang højt – de sang ikke særligt kønt – og med tro og uden tårer. Min bedstemor tilbragte en del af sine sidste måneder i sit ældste barns, sin datters hjem. Tante Camilla har fortalt mig, at bedstemor kun beklagede sig en gang, og det var egentlig ikke en beklagelse, men kun for at sige, at det gjorde ondt.

Nuvel, der er mange mennesker, som har været glade og tapre på trods af, at de skulle dø. Men det betyder meget mere for familien, når personen har belært og bevidnet om Frelserens kraft til at hjælpe, om opstandelsens kendsgerning samt om håbet om evigt liv. Ånden bekræftede for mig, at bedstemors fred og mod var tegn på, at hendes vidnesbyrd var sandt, og på grund af det var alt vel, alt var vel.

Trist nok ved vi alle, at selv undervisning, at bevidne og at leve i overensstemmelse med sit vidnesbyrd, måske ikke lader arven gå videre. Fine og gode forældre har gjort alt dette, for blot at se deres familie eller nogen i deres familie forkaste vidnesbyrdet. Men der er grund for os til at have håb og optimisme. Det skyldes vores vidnesbyrd om vores himmelske Faders natur. Han elsker vore familiemedlemmer. Han er deres himmelske Fader såvel som vores. Det skyldes ligeledes vores vidnesbyrd om Jesu Kristi mission. Han har betalt prisen for at forløse dem. Og det skyldes vores vidnesbyrd om genoprettelsen af præstedømmets nøgler. På grund af det findes magten på jorden på ny til at kunne indgå pagter med Gud, som besegler familier sammen. Pagter som Gud vil ære.

Det er grunden til, at vi ikke må fortvivle. Idet vi giver dette vidnesbyrd i arv til vore familier, er der måske nogen, som ikke vil modtage det. Måske vil det endog springe nogle generationer over. Men Gud vil udstrække sin hånd og tilbyde denne arv igen og igen. Udover det, vi kan forstå, vil vores trofaste indsats for at tilbyde vores familie de vidnesbyrd, vi har om sandheden, blive mangedoblet i styrke og udstrakt i tid.

Templet i Salt Lake City.

Vi har alle set beviser på det i familier, vi har kendt. Jeg så det i Sydamerika, når jeg så missionærernes ansigter. Hundredvis gik forbi og gav mig hånden og så mig dybt i øjnene. Jeg var næsten overvældet ved bekræftelsen om, at disse børn af Lehi og Sariah var i Herrens tjeneste, fordi vor himmelske Fader ærer sine løfter til familierne. Til omtrent sit sidste åndedræt, belærte og bevidnede Lehi og forsøgte at velsigne sine børn. Hans efterkommere kom ud for frygtelige tragedier, da de forkastede hans vidnesbyrd, andre profeters vidnesbyrd og skrifternes vidnesbyrd. Men i disse missionærers øjne og ansigter følte jeg bekræftelsen af, at Gud har holdt sine løfter om at nå ud til Lehis pagtsbørn, samt at han vil nå ud til vores.

Jeg bevidner, at jeg ved, at Gud, vor himmelske Fader lever, og at han kender os og elsker os. Jeg ved, at Jesus Kristus lever, og at vi vil opstå og kan blive helliggjort på grund af hans offer. Jeg bevidner, at vi kan kende sandheden gennem Helligåndens kraft. Jeg ved, at vi kan leve sammen i familier i evigt liv, den største af alle Guds gaver. Jeg beder til, at vi af hele vores hjerte hele vores liv må bære vidnesbyrd om sandheden for vore familier. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Denne herlige påskemorgen

Præsident Gordon B. Hinckley

Han lever! Han lever, strålende og vidunderlig, den levende Søn af den levende Gud. Om dette bærer vi højtideligt vidnesbyrd på denne glædesdag, denne påskemorgen

Mine brødre og søstre, tillad mig at sige nogle ord. For det første vil jeg sige, at det er vidunderligt at se alle jer, der er forsamlet i Tabernaklet denne påskemorgen. I er et herligt syn. Det er herligt at tænke på de mange flere, der er forsamlet i over 3.000 sale rundt om i verden.

Jeg er ked af, at mange, som ønsker at være sammen med os i Tabernaklet denne formiddag, ikke kan komme ind. Der er virkelig mange på plænerne udenfor. Denne enestående og forbløffende sal, som blev bygget af vore pionerforfædre og indviet til at tilbede Herren, kan komfortabelt rumme 6.000. Nogle af jer, der sidder på de hårde bænke i to timer, betvivler måske ordet *komfortabelt*.

Jeg føler med dem, som ønsker at komme ind, men ikke kunne få plads. For omkring et år siden foreslog jeg Brødrene, at tiden måske var kommet, hvor vi skulle undersøge muligheden for at opføre et andet indviet hus til at tilbede i, men blot langt større, som kunne rumme tre eller fire gange det antal, som kan sidde i denne bygning.

Vi erkender selvfølgelig, at vi aldrig kan bygge en sal, der er stor nok til at rumme hele medlemsskaren i denne voksende kirke. Vi er blevet rigt velsignet med andre former for kommunikation, og anvendelsen af satellittransmission gør det muligt at sende konferencens møder til hundredtusinder over hele verden.

Men der er stadig et stort antal, som ønsker at sidde, hvor de personligt kan se dem, der taler, samt deltage på anden vis. Den bygning, vi forestiller os, er ikke en sportshal. Det skal være en stor sal med faste siddepladser og en fremragende akustik. Det vil være et indviet hus til at tilbede i, og det vil være bygningens primære formål. Den vil blive indrettet således, at en del af salen eller hele salen kan benyttes afhængig af behovet. Den vil ikke kun blive benyttet til religiøse møder, men vil også blive benyttet til andre af Kirkens formål som fx festspil og lignende. Der er også mulighed for at huse lokale kulturbegivenheder, der er i harmoni med bygningens formål.

Arkiteksternes og ingeniørernes forberedelser er ikke tilstrækkeligt fremskredne til at komme med en detaljeret bekendtgørelse, men de hidtidige resultater er opmuntrende, og vi regner med, at de vil blive til virkelighed.

Jeg vil nu et øjeblik tale om noget personligt.

Det er nu et år siden ved denne konference, at I i en højtidelig forsamling løftede jeres hånd for at opretholde mig i denne store og hellige kaldelse. Mit hjerte svulmer af taknemmelighed over jeres udtryk for tillid. Jeg er ydmyg, jeg er overvældet af jeres udtryk for venlighed, loyalitet og kærlighed. Jeg tror, at jeg i det mindste delvist forstår omfanget af dette ansvar. Jeg har intet andet ønske end at gøre det, som Herren ønsker gjort. Jeg er hans tjener, kaldet til at tjene hans folk. Dette er hans kirke. Vi er kun vogtere af det, som tilhører ham.

Jeg er dybt taknemmelig for de to gode og dygtige mænd, som står ved min side som rådgivere, og som har været så loyale og hjælpsomme. Jeg er taknemmelig for mine Brødre i De Tolv Apostles Kvorum. Intet andet sted vil man finde en mere hengiven og dygtig gruppe af mænd, som elsker Herren og søger at udføre hans vilje. Jeg er ligeledes taknemmelig for De Halvfjerds og for Biskoprådet. Jeg er taknemmelig for områdeautoriteterne, for stavspræsidenter og biskopper og dem, der præsiderer over kvorumrer, for trofaste missionspræsidenter og tempelpræsidenter. Jeg er taknemmelig for hjælpeorganisationerne og for den styrke og dygtighed og pligtopfyldelse, vi finder hos dem, der præsiderer over Hjælpeforeningen, Unge Piger, Søndagsskolen og Primary. Jeg er taknemmelig for hvert eneste medlem af denne Kirke, som vandrer i tro og trofasthed. Vi er alle sammen om dette som sidste dages hellige, knyttet sammen af en fælles kærlighed til vor Mester, som er Guds Søn og verdens Forløser. Vi er et pagtsfolk, som har påtaget os hans hellige navn.

Kirken er stærkere eller svagere i forhold til, om hvert medlem er stærkere eller svagere i sin tro og udførelse af sine pligter.

I løbet af det sidste år har jeg rejst meget. Jeg er fast besluttet på, at jeg, så længe jeg har styrken til det, vil komme ud blandt folket i dette land og i udlandet for at udtrykke min påskønnelse, for at give opmuntring, for at opbygge tro, for at undervise, for at føje mit vidnesbyrd til deres og samtidig hente styrke fra dem. Jeg takker alle dem, der har bidraget til dette.

Jeg har til hensigt at blive ved for fuld kraft, så længe jeg kan. Jeg ønsker være blandt de mennesker, jeg elsker. For nylig har jeg mødt mange af vore unge – i tusindvis. Det har været vidunderlige og beroligende oplevelser. Det er en inspiration at se ind i øjnene på unge mænd og piger, som elsker Herren, som ønsker at gøre det rette, og som ønsker at opbygge en tilværelse, der er skabende og producerer mange gode frugter. De arbejder hårdt for at udvikle færdigheder, der vil velsigne dem og samfundet, som de vil blive en del af. De tjener på mission for Kirken i hidtil usete antal. De er rene, dygtige, kvalificerede og lykkelige. Herren må bestemt elske denne udvalgte generation af unge, som lærer og tjener i hans Kirke. Jeg elsker dem, og jeg ønsker, at de skal vide det. Livet er ikke let for dem. Jeg tror, at det onde aldrig før er blevet præsenteret i en så attraktiv og vildledende indpakning af mennesker med onde hensigter, som

søger at blive rige gennem tragedier hos andre, hvis tilværelse bliver ødelagt og skæmmet, når de tager imod disse onde tilbud.

Jeg lykønsker fædre og mødre, som er loyale over for hinanden, og som opdrager deres børn i tro og i kærlighed. Der har været en vidunderlig reaktion på proklamationen om familien, som vi udsendte i oktober sidste år. Vi håber, at I vil læse den igen og igen.

Dette værk vokser over hele verden på en bemærkelsesværdig og vidunderlig måde. Herren åbner døren til nationer. Han rører ved folkenes hjerte. Et antal svarende til 100 nye Zions stave kommer ind i Kirken hvert år. Dette medfører væsentlige udfordringer. Som det er bemærket vidt og bredt, har vi passeret linien, hvor vi nu har flere medlemmer uden for USA, end vi har i USA.

Tak, brødre og søstre, for det gode i jeres tilværelse. Jeg takker jeg for jeres indsats i et forsøg på at leve op til de meget høje standarder i denne, Herrens Kirke. Tak for jeres tro. Tak for jeres støttende hænder og hjerter. Tak for jeres bønner.

Som alle her ved, er der kun en årsag til, at nogen af os tjener. Og det er for at hjælpe vor Fader i Himlen i hans erklærede gerning og herlighed, at tilvejebringe udødelighed og evigt liv til hans sønner og døtre (se Moses 1:39).

Der er én stor nøgle i dette store guddommelige program, og det er forløsningen af menneskeheden af Herren Jesus Kristus. Det er det, jeg nu ønsker at tale kort om.

Det er påskemorgen. Det er Herrens dag, hvor vi fejrer den største sejr nogensinde, sejren over døden.

De, som hadede Jesus, troede, at de havde gjort det af med ham for evigt, da de grusomme nagler gennemtrængte hans skælvende kød, og korset blev rejst på Golgata. Men dette var Guds Søn, hvis magt de ikke regnede med. Gennem hans død kom opstandelsen og forsikringen om evigt liv. Ingen af os kan fuldt ud forstå den smerte, han bar, da han bad i Getsemane og efterfølgende hang i vanære mellem to tyve, mens tilskuerne hånede ham og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse« (Matt 27:42; Mark 15:31).

Med usigelig sorg placerede de, der elskede ham, hans sårede og livløse legeme i Josef fra Arimatæas nye grav. Borte var håbet i hans apostles tilværelse, dem, han havde elsket og undervist. Han, som de havde set til som Herre og Mester, var blevet korsfæstet, og hans legeme lagt i en forseglet grav. Han havde belært dem om hans kommende død og opstandelse, men de havde ikke forstået det. Nu var de forladte og nedtrykte. De må have grædt og undret sig, da den store sten blev rullet frem og beseglede gravpladsen.

Den jødiske sabbat gik. Så kom en ny dag, en dag, som lige siden skulle være Herrens dag. I sorg kom Maria Magdalene og de andre kvinder til graven. Stenen lå ikke længere på sin plads. Undrende kiggede de ind. Til deres forbløffelse var graven tom.

Forvirret og bange løb Maria til Simon Peter og til den anden discipel, som Jesus elskede. Hun græd: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham« (Joh 20:2).

De kom løbende, og deres frygt blev bekræftet. Dybt bedrøvet kiggede de, og »disciplene gik så hjem igen« (Joh 20:10).

»Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven

og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne.

De sagde til hende: 'Kvinde, hvorfor græder du?' Hun svarede: 'De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.'

Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: 'Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?' Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: 'Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.'

Jesus sagde til hende: 'Maria!' Hun vendte sig om og sagde til ham på hebræisk: 'Rabbuni!' – det betyder Mester.

Jesus sagde til hende: 'Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud'« (Joh 20:11-17).

Hun, som havde elsket ham så meget, hun, som var blevet helbredt af ham, var den første, som han viste sig for. Der fulgte andre, ja tilmed, som Paulus erklærer, op til 500 brødre på en gang (se 1 Kor 15:16).

Nu forstod apostlene, hvad han havde forsøgt at lære dem. Thomas mærkede hans sår og erklærede: »Min Herre og min Gud« (Joh 20:28).

Kan nogen betvivle sandfærdigheden af denne beretning? Ingen historisk begivenhed er bekræftet mere sikkert. Der er vidnesbyrdet fra alle, som så og mærkede og talte med den opstandne Herre. Han viste sig på to kontinenter på to forskellige halvkugler og underviste folket før sin endelige himmelfart. To hellige bind, to testamenter taler om denne, den herligste af alle begivenheder i hele den menneskelige historie. Men disse er kun beretninger, siger kritikerne uden tro. Hvortil vi svarer, at foruden disse er der vidnesbyrdet båret ved Helligåndens kraft om sandheden og betydningen af denne mest bemærkelsesværdige begivenhed. Gennem århundreder har et ukendt antal betalt ved at ofre deres bekvemmelighed, deres formue, ja, selve livet for den overbevisning, de bar i deres hjerte om kendsgerningen, at Herren er opstanden og lever.

Og dernæst kom det tordnende vidnesbyrd fra denne uddelings profet, at han i en vidunderlig guddommelig tilkendegivelse så og blev talt til af den almægtige Fader og den opstandne Søn. Dette syn, herligt ud over enhver beskrivelse, blev kilden til denne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med alle de nøgler, den myndighed og magt, som findes deri, og kilden til den styrke og trøst, der findes i dens medlemmers vidnesbyrd.

Der er intet mere universelt end døden, og intet mere strålende med håb og tro end forsikringen om udødelighed. Den ynkelige sorg, som ledsager døden, tabet, der følger en af vore kæres bortgang, bliver kun mildnet af visheden om Guds Søns opstandelse på den første påskemorgen.

Hvilken mening ville livet have, hvis udødelighed ikke var en kendsgerning? Ellers ville livet blot blive en trist rejse, hvor vi får og bruger alt for blot at ende i en fuldstændig og håbløs glemsel.

»Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?« (1 Kor 15:55).

Dødens smerte er opslugt i det evige livs fred. Af alle begivenheder i menneskehedens historie har ingen sådanne konsekvenser som denne. Idet profeten Joseph Smith overvejede forsoningens vidunder udført for hele menneskeheden, udtalte han disse beskrivende og smukke ord:

»Lad bjergene juble af glæde og alle dalene råbe højt. Alle søer og det tørre land fortælle om jeres evige Konges undere. Og I floder, kilder og bække flyde med glæde. Skovene og markens træer priser Herren, og de hårde klipper græder af glæde. Solen, månen og morgenstjernerne synger sammen, og alle Guds børn råber af glæde. De evige skabelser forkynder hans navn evindeligt. Og atter siger jeg: Hvor herlig er ikke den røst, vi hører fra himlen, der taler til vore øren om herlighed og frelse og ære og udødelighed og evigt liv, riger, fyrstendømmer og magter!« (L&P 128:23).

Hver gang dødens kolde hånd rammer, skinner den triumferende figur af Herren Jesus Kristus gennem det øjebliks tristhed og mørke, Guds Søn, han, som ved sin uforlignelige og evige magt overvandt døden. Han er verdens Forløser. Han gav sit liv for hver enkelt. Han tog det igen og blev førstegrøden af dem, som sov. Han står triumferende som Kongernes Konge over alle andre konger. Han står som den Almægtige over alle herskere. Han er vores trøst, vores eneste virkelige trøst, når den jordiske nats mørke tæppe lægger sig over os, når ånden forlader det menneskelige legeme.

Højt over hele menneskeheden står Jesus Kristus, den herlige Konge, den ubesmittede Messias, Herren Emmanuel. I øjeblikke med den største sorg, henter vi håb og fred og vished fra englens ord den påskemorgen: »Han er ikke her, han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:6). Vi henter styrke fra Paulus' ord: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist mod mig,
at han for min frelse og salighed ofred' sig,
at lide og dø for en synder så arm som jeg,
at give mig bolig og tage mig hjem til sig.
O, hvilken kærlighed, at han til jord kom ned
og døden for mig led,
o hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed.
(*Salmer og sange*, nr. 114).

Han er vor Konge, vor Herre, vor Mester, den levende Kristus, som står ved sin Faders højre side. Han lever! Han lever, strålende og vidunderlig, den levende Søn af den levende Gud. Om dette bærer vi højtideligt vidnesbyrd på denne glædesdag, denne påskemorgen, hvor vi mindes den tomme gravs mirakel. Jeg siger det i hans navn, som opstod fra de døde, ja, Herren Jesus Kristus. Amen.

Mødet søndag eftermiddag
Den 7. april 1996

»Bliver som et barn«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Først når vores »tro er blevet prøvet« kommer vidnesbyrdet, og i mellemtiden vil et lille barn ofte lede os (Ether 12:6).

Jeg tilføjer min varme velkomst til de netop opretholdte halvfjerdsere og lover dem venskab, når vi i årene fremover skal følges ad.

Brødre og søstre, først nogle små eksempler, der illustrerer udfordringen ved at skulle finde vej gennem vor tids sekulære Sinaj, og derefter sættes der fokus på, hvordan inspirerede børn kan hjælpe på den rejse. Overalt omkring os ser vi den bitre og rigelige høst af eftergivenhed. En indsigtsfuld person har erkendt: »... kampen for at leve et etisk liv uden Gud har ikke efterladt os med den retfærdige og moralske orden, som vi forestillede os, men med kaos og forvirring.

Noget er gået radikalt galt med sekulariseringen. Problemet er ret ironisk, for sekulariseringen har på det sidste ændret sig selv til en slags religion ... nu hvor forandringen er fuldført: Staten er blevet kirken« (*Harper's Magazine*, september 1995, s. 20).

Jo mere det, der er politisk korrekt, søger at erstatte det, som Gud har erklæret for korrekt, desto mere ineffektive vil metoderne til løsning af menneskehedens problemer være, som altsammen minder os om C.S. Lewis metafor om dem, der løb rundt med brandslukkere for at standse en oversvømmelse. Der er fx et stigende antal ofre for vold og kriminalitet, og dog vises der større opmærksomhed på kriminelles rettigheder. Og en stadig stigende afhængighed af pornografi ledsages af voldsomme protester mod censur. Den stigende illegitimitet ødelægger familier og truer regeringernes evne til at finansiere sine udgifter, og alligevel er det kyskhed og troskab, der hånes. Disse og lignende tendenser producerer en disharmonisk kakofoni. Da Nero spillede på violin, mens Rom brændte, frembragte han trods alt lidt musik! Jeg tøver slet ikke med at sige, at hvis der ikke gøres noget, vil eftergivenheden ved afslutningen af sin rejse få menneskeheden til at stirre på de forfærdelige konsekvenser i stum vantro.

Det er ironisk, at når nogle mennesker bliver hårdere, anvender de mildere ord til at beskrive deres mørke gerninger. Dette er også en del af at blive bedøvet af sekulariseringen! Unødvendige aborter er fx en »sundhedsprocedure forbundet med forplantningen«, som er et endnu mere »svampet udtryk« end »afslutning af svangerskab« (George McKenna, »On Abortion: A Lincolnian Position«, *The Atlantic Monthly*, september 1995, s. 52, 54). Illegitimitet erstattes af det helt renvaskede »ikke-ægteskabelig fødsel« eller »alternativ forældrerolle« (Ben J. Wattenberg, *Values Matter Most*, 1995, s. 173).

Kirkemedlemmer vil leve i denne ukrudt-og-hvede-situation indtil tusindårsriget. Noget rigtigt ukrudt vil forklæde sig som hvede, bl.a. de få ivrige, som belærer os andre om Kirkens lærdomme, som de ikke længere tror på. De kritiserer anvendelsen af Kirkens ressourcer, som de ikke længere bidrager til. De søger nedladende at vejlede Brødrene, som de ikke længere opretholder. De er kritiske, undragen over for sig selv naturligvis; de forlader Kirken, men de kan ikke lade Kirken være (se *Den danske Stjerne*, april 1981, s. 22). Ligesom den synlige mængde på »den store og rummelige bygnings« område er de ihærdigt og travlt optaget af med foragt at pege fingre ad dem, der trofast følger jernstangen. (Se 1 Nephi 8:26-28, 33). I betragtning af deres ustandselige optagethed, undrer man sig: »Er der ikke andre adspredende aktiviteter tilgængelig for dem, især i en så stor bygning – som fx en bowlingbane?« Måske er der i deres hån en undertrykt tvivl om deres tvivl. Trods alt rådede Brigham Young, når man kender faerne ved popularitet, må dette folk »holdes der, hvor foragtens finger kan blive rettet mod dem« (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1941, s. 434).

Derfor, brødre og søstre, må godhed i det stille fastholdes, selv når nogle få, som det er profeteret, faktisk i deres vrede raser imod det, der er godt (se 2 Nephi 28:20). På samme måde må kritikernes arrogance imødegås med sagtmodighed og veltalenhed fra de troendes side. Selv om vi sommetider er omringet af vrede, må vi stadig række ud, især til dem, hvis hænder hænger ned (se L&P 81:5). Skulle vores mangler som et folk nu og da komme i søgelyset, lad os da stræbe efter at gøre det bedre.

Desuden overgår opmuntringerne ved at være discipel byrderne. Når vi derfor rejser gennem vores Sinaj, bliver vi styrket i genoprettelsens oaser, der er som Overflødighedens land. Af disse oaser kan nogle af vore første indtryk vise sig at være mere barnlige end holdbare. Når vi fejer denne frodige og grønne vegetation til side, vil dens duft uvægerligt omgive os. Vore lommer er fyldt med forskellige og saftige frugter, og vi fyldes med glæde. Der er ingen måde at beskrive det hele på. Det er ikke overraskende, at nogle af os i vores påskønnelse fejlagtigt tror, at et bestemt træ er hele oasen, eller et bestemt forfriskende bassin er alt det fossende og levende vand i genoprettelsen. Derfor kan der i vore unge års udbrud tilmed være nogle utilsigtede overdrivelser. Vi har set og modtaget alt for meget, og vi kan »slet ikke give udtryk for, hvad [vi] føler« (Alma 26:16).

Foruden disse oaser har Herren »i høj grad sørget« for forsyninger til vores rejse, det er bl.a. familie, naboer og medtjenere (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 264). Hver af disse er givet os til at styrke, opløfte, instruere, trøste og inspirere os, mens vi er knyttet »sammen i kærlighed« (Kol 2:2). Derfor oplever vi, hvorledes forpligtelse er

smitsomt, når vi er indbyrdes forbundet. For omkring 12 år siden blev der spillet en tenniskamp med to SDH-læger og en medicinstuderende fra Brasilien, som ikke var medlem. Uden nogen kontakt i den mellemliggende tid stod Valentim Goncalves i sidste måned i Curitiba i Brasilien igen ved min side, ikke på en tennisbane, men i stedet ved en regionalkonference for at oversætte for mig. Takket være hans iboende godhed og andres gode indsats er øjenlægen Valentim ikke blot medlem, men han er stavspræsident i Curitiba. Valentim og hans hustru er beseglet i templet og velsignet med tre dejlige børn. Dette bemærkelsesværdige gensyn styrkede min allerede taknemmelige undren over Herrens hånds virke (se L&P 59:21).

Inspirerede børn har så ofte været med til at vise vejen gennem ørkenen. En årsag til, at de er i stand dertil, står indirekte i det søgende spørgsmål, kong Benjamin stillede:

»Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter« (Mosiah 5:13).

Børn har ofte deres »hjertes tanker og hensigter« fokuseret på Mesteren. Selv om sådanne børn kun er små, er de dog fyldt med tro! For unge til formelle kirkekaldelser er de »kaldet til at tjene« som eksempler, og klarer sig især godt, når de er velsignet med »retskafne forældre« (1 Nephi 1:1).

Skrifterne forsikrer os om, at »der gives ofte små børn ord« (Alma 32:23). Den opstandne Jesus åbenbarede fx ting for nephiternes børn, som derpå underviste de voksne og deres forældre i noget »større«, end Jesus havde lært deres forældre. (Se 3 Nephi 26:14).

Det har været et privilegium at besegle flere adoptivbørn til Nan og Dan Barker, som nu bor i Arizona. For nogen tid siden sagde Nate, som kun lige er fyldt 3 år: »Mor, der er en anden lille pige, som skal komme til vores familie. Hun har mørkt hår og mørke øjne, og hun bor langt herfra.«

Den kloge mor spurgte: »Hvordan ved du det?«

»Jesus fortalte mig det, ovenpå.«

Moderen bemærkede: »Men vi har ikke nogen 1. sal,« men hun forstod hurtigt betydningen af det, der var blevet kommunikeret. Efter mange trængsler og mange bønner befandt familien Barker sig i et beseglingsværelse i templet i Salt Lake City i efteråret 1995 – hvor en lille pige fra Kasakstan med mørkt hår og mørke øjne blev beseglet til dem for tid og al evighed. Inspirerede børn fortæller stadig deres forældre »store og vidunderlige ting« (3 Nephi 26:14).

Benjamin Ballam er Michael og Laurie Ballams søn. Han har en medfødt misdannelse af ryggen. Han har været en stor velsignelse for dem og mange andre. Den åndeligt modne Benjamin er også en stadig kilde til kærlighed og beroligelse. Efter 17 operationer ved den ukuelige Benjamin alt om hospitaler og læger. Engang da en overbebyrdet portør begyndte at råbe højt – ikke over Benjamin, men i en stresset situation – var den lille 3-årige Benjamin et eksempel på en anden Benjamins ord om vores behov for at være som et barn og »fuld af kærlighed« (Mosiah 3:19). Den lille Benjamin rakte ud og klappede blidt den irriterede portør og sagde: »Jeg elsker dig alligevel.« En lignende episode fandt sted for nylig på et israelsk hospital, hvor den lille Benjamin gennemgik en nødvendig og meget smertefuld operation og brugte de samme kærlige ord til at berolige en læge.

Det er ikke mærkeligt, at vi i visse øjeblikke føler, at børn virkelig er os åndeligt overlegne.

Joseph og Janice Clark blev velsignet med to sønner, Jacob og Andrew. For fem år siden blev Joseph pludselig syg og blev reelt lam i både arme og ben og hospitalsindlagt. Joseph kunne kun ligge på ryggen og ofte lå hans sønner i hans arme. Joseph smilede altid, selv når han ikke kunne tale med munden. I verdens øjne havde han en katastrofal sygdom. Alligevel har Joseph, hans helgenagtige hustru og deres to drenge med stor hjælp fra forældre og familien klaret sig forbløffende godt i fem år. Fordi de stolede på Gud i det, der virkelig skete for dem, bebrejdede de som Job »ikke Gud noget« (Job 1:22).

Selv midt i alle de uophørlige og vanskelige problemer var vi mange, som så Joseph og Janice anvende kong Benjamins ord ved at vise, at de var »villig til at underkaste sig« det, Herren ville »pålægge« dem (Mosiah 3:19). Den smilende Joseph døde for nylig. Dagen efter Josephs død sagde den forudvidende 9-årige Jacob, som på første hånd kendte sin fars kærlige og åbne natur ydmygt: »Mor, jeg vil vædde på, at far allerede har masser af venner i himlen!« Nogle få dage efter kæmpede den 7-årige Andrew med en computer-opgave i skolen, men fortalte senere sin mor: »Jeg tænkte bare på far, og han hjalp mig.«

Den 4-årige pige Mayara Fernanda Dos Santos fra Brasilien led af leukæmi og fik ilt. Hun blev for nylig velsignet af ældste Claudio Costa og undertegnede i Curatiba i Brasilien. Efter velsignelsen tørrede den opmærksomme Mayara smilende en tåre bort fra sin urolige mors kind. Instinktiv klogere end sine år vidste Mayara, hvordan man skal »trøste dem, der har trøst behov« og også sine dyrebare forældre, som er villige til at følge Herren (Mosiah 18:9).

Ældste Craig Zwick og jeg var fælles om et dyrebart øjeblik i Fortelaza i Brasilien, hvor vi var beæret med at velsigne en usædvanlig 7-årig dreng, som var ved at dø af leukæmi. Hans navne – Jared Ammon – siger os meget om hans forældre og familie. Ledsaget af en omsorgsfuld missionspræsident og en meget opmærksom stavspræsident var der knap plads til, at vi fire kunne stå ved siden af sengen, hvor hans trofaste 14-årige søster holdt ham i sine arme. Hans mave var voldsomt opsvulmet. Da stavspræsidenten løftede ilt-masken og spurgte, om han ønskede en velsignelse, sagde Jared: »Ja, tak.« Det var et privilegium at velsigne ham og kalde ham til at tjene på den anden side af sløret. Tårerne flød, for Ånden var stærk. Derpå blev iltmasken løftet igen og Jared Ammon blev spurgt, om der var noget andet, vi kunne gøre for ham. Jared bad meget svagt om, at vi ville synge »Jeg er Guds kære barn« for ham. Grædende opfyldte vi den ydmyge Jared Ammons sidste bøn, og to timer senere var han afløst fra dette liv.

Før vi næste dag skulle flyve, tog vi hen til kirken for at vise vores respekt. Hans vidunderlige forældre var fyldt med tro, fattede og i ærbødighed »villig til at underkaste sig alt« (Mosiah 3:19). Søsteren, som havde holdt Jared, planlægger senere at tage på mission på denne side af sløret, mens Jared tjener på den anden side.

Brødre og søstre, det er ikke underligt, at den guddommelige vejledning til os er, at vi »bliver som et barn« (Mosiah 3:19). En sådan hellig opførsel vil styrke os, når vi krydser vores Sinaj, og også i de øjeblikke, hvor rådet til os lyder: »Vær stille og vid, at jeg er Gud« (L&P 101:16). Det er nødvendigt at underkaste sig i stilhed, for indvielsesprocessen er ikke en, man kan forklare. Først når vores »tro er blevet prøvet« kommer vidnesbyrdet, og i mellemtiden vil et lille barn ofte lede os (Ether 12:6).

Jeg bærer med glæde vidnesbyrd om dette værks sandhed, jeg vidner om, hvor vidunderligt det er, og at præsident Hinckley leder os med stor dygtighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nordsiden af Tabernaklet i Salt Lake City før konferencegæsterne ankommer. Templet i Salt Lake City ses i baggrunden.

Joseph, manden og profeten

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Profeten Joseph havde ingen forbilleder, hvorfra han kunne lære, hvordan man er profet ... Han lærte fra himmelske budbringere og fra hans mange enestående åndelige gaver.

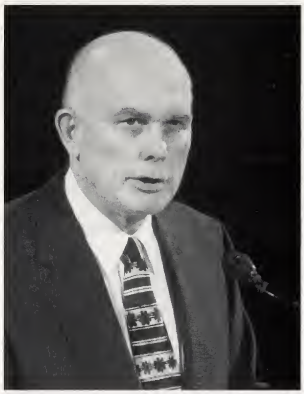

På denne smukke påskesøndag har jeg valgt at tale om profeten Joseph Smith og at fremhæve nogle mindre kendte aspekter af hans liv, som bekræfter hans profetiske kaldelse yderligere.

Da jeg gik på college på BYU, blev jeg præsenteret for *History of the Church*, en redigeret samling af tekster af Joseph Smith og andre. Efter at jeg var færdiguddannet som jurist, læste jeg omhyggeligt alle syv bind. Jeg forskede også selv i originale optegnelser i Illinois, hvor profeten Joseph boede de sidste fem år af sit liv.

Den mand, jeg lærte at kende på denne måde, var ikke den mand, som jeg havde forestillet mig. Da jeg var dreng og voksede op i Kirken, forestillede jeg mig profeten Joseph som værende gammel, værdig og fjern. Men den Joseph Smith, jeg mødte i min læsning og personlige forskning, var en mand fra det amerikanske grænseland – ung, følelsesladet, dynamisk og så elsket og tilgængelig for sit folk, at de ofte kaldte ham »bror Joseph.« Mine studier styrkede mit vidnesbyrd om hans profetiske kaldelse. Hvilken usædvanlig mand! Samtidig kunne jeg se, at han var et menneske og derfor udsat for synd og fejltrin, smerte og sorg.

Beskrivende for hele profeten Josephs virke var hans relative unge alder, hans overfladiske formelle uddannelse og hans ufattelige hurtige erhvervelse af kundskab og modenhed. Han var 14 år ved den første åbenbaring og 17 år ved englen Moronis første besøg. Han var 21 år, da han modtog de gyldne plader, og kun 23 år da han færdiggjorde oversættelsen af Mormons Bog (på mindre end 60 arbejdsdage). Over halvdelen af åbenbaringerne i vores Lære & Pagter blev givet gennem profeten, mens han stadig var 25 år eller yngre. Han var 26 år, da Det Første Præsidentskab blev organiseret, og 30 år, da templet i Kirtland blev indviet. Han var lige fyldt 33, da han undslap fra sin indespærring i Missouri og atter overtog ledelsen af de hellige i Nauvoo. Han var 38 1/2 år, da han led martyrdøden.

Joseph Smith fik mere end sin andel af jordiske lidelser. Da han var omkring syv år, gennemgik han en ufattelig smertefuld operation. Knoglestykker i hans ben blev mejslet af uden bedøvelse. Han gik med krykker i næsten tre år. På grund af familiens fattigdom fik han kun lidt formel uddannelse, og som ung var han tvunget til at arbejde mange timer for at bidrage til at sætte mad på familiens bord. De første tre af Josephs og hans elskede Emmas børn døde ved fødslen. Et senere barn døde også ved fødslen og et andet som meget lille. Kun fire af Josephs og Emmas ni børn overlevede barndommen. De adopterede også tvillinger, og et af disse døde som spæd. Joseph blev fysisk overfaldet ved mange lejligheder. Han blev ofte chikaneret med falske anklager. Han var næste ustandselig på fallittens rand. Midt i hans anstrengelser for at opfylde det kolossale ansvar i hans hellige kaldelse måtte han arbejde som landmand eller købmand for at forsørge sin familie. Han gjorde dette uden de bemærkelsesværdige åndelige gaver, som styrkede ham i hans profetiske kaldelse. Herren havde vejledt ham, at »i timeligt arbejde ligger din styrke ikke, thi det er ikke dit kald« (L&P 24:9).

Joseph skrev om sine teenage-år efter den første åbenbaring: »Jeg begik ofte mange tåbelige fejlgreb, der viste ungdommens svaghed og den menneskelige naturs ufuldkommenhed, og jeg må med bedrøvelse sige, at jeg ofte ledtes i adskillige fristelser, som er anstødelige i Guds øjne.« Han skyndte sig at tilføje, at denne opførsel ikke omfattede »store og grove synder«, da »det var min natur imod at begå noget sådant« (JS-H 1:28).

Josephs frimodighed omkring sine mangler fremgår af kendsgerningen, at en af de første åbenbaringer, han nedskrev og udgav til verden, var en knusende irettesættelse, som han modtog fra Herren. De første 116 manuskriptsider af Mormons Bog-oversættelsen gik tabt, fordi den 22-årige Joseph gav efter for indtrængende bønner og lånte dem til Martin Harris. »Og se,« erklærede Herren, »hvor ofte har du ikke overtrådt Guds befaling og love og ladet dig overtale dertil af mennesker« (L&P 3:6). Herren befalede Joseph at omvende sig eller han ville blive frataget sin profetiske rolle. Fire senere åbenbaringer, også udgivet af profeten, befalede ham at »omvende sig og at vandre oprigtigere« (L&P 5:21), nævner at han »har syndet« (L&P 64:7; se også L&P 90:1) og irettesætter ham for ikke at holde befalingerne (se L&P 93:47).

Profeten Joseph havde ingen forbilleder, hvorfra han kunne lære, hvordan man er profet og leder for Herrens folk. Han lærte fra himmelske budbringere og fra hans mange enestående åndelige gaver. Han måtte stole på medarbejdere, som heller ikke havde nogle forbilleder. De kæmpede og lærte sammen, og profetens udvikling var meget hurtig.

Når Joseph advarede de hellige mod menneskelige ufuldkommenheder, satte han ikke sig selv højere end dem, og de elskede ham for det. Han advarede en gruppe hellige, der netop var kommet til Nauvoo, mod tendensen til at være utilfreds, hvis alt ikke blev gjort helt rigtigt. »Han sagde, at han kun var et menneske, og de måtte ikke forvente, at han var fuldkommen,« nedskrev en medarbejder. »Hvis de forventede fuldkommenhed af ham, måtte han forvente det af dem, men hvis de ville bære over med hans svagheder og brødrenes svagheder, ville han også bære over med deres svagheder« (Dean C. Jessee, red. *The Papers of Joseph Smith, Vol. 2, Journal, 1832-42*, 1992, s. 489).

Joseph havde sit »medfødte muntre temperament« (JS-H 1:28). Han glædede sig i sine venners selskab. »Han ville lege med folk,« mindes en bekendt, »og han var altid glad og munter« (Rachel Ridgeway Grant, »Joseph Smith, The Prophet,« *Young Woman's Journal*, 16, december 1905, s. 551). Han elskede små børn og tumlede ofte med dem på en måde, der var chokerende for nogle, som var vant til den overdrevne højtidelighed hos andre præster. Disse varme, menneskelige egenskaber fik nogle til at benægte Josephs profetiske rolle, men de gjorde ham vellidt hos mange, som kendte ham. Vore optegnelser indeholder mange beundrende hyldester som den fra en bekendt, der lød: »Den kærlighed, de hellige havde til ham, var usigelig« (Mary Alice Cannon Lambert, *Young Woman's Journal*, 16:554).

På trods af sin familiære og venlige stil var profeten Joseph Smith fast besluttet på at udføre sin pligt. Under et møde, hvor man overvejede at disciplinere en mand, som havde afvist vejledning fra Præsidentskabet og De Tolv, erklærede han:

»De hellige behøver ikke at tro, at jeg, fordi jeg er fortrolig med dem og er glad og munter, er uvidende om, hvad der sker. Ugudelighed af enhver art kan ikke støttes i Kirken, og det vil ikke være acceptabelt, hvor jeg er, for jeg er fast besluttet på, at mens jeg leder Kirken, vil jeg lede den rigtigt« (*History of the Church*, 5:411).

Ved en anden lejlighed skrev han: »Jeg elsker Kristi sag og dyd, kyskhed og en retlinet stabil opførsel og hellig vandel; jeg foragter en hykler eller en pagtsbryder« (*The Personal Writings of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, 1984, s. 246).

Hele sit liv levede Joseph Smith i det amerikanske grænseland, hvor mænd måtte satse deres fysiske styrke mod naturen og sommetider mod hinanden. Han var en stor mand, stærk og fysisk aktiv. Han var glad for konkurrencesport, herunder at »trække stok« – en prøve på fysisk styrke (se *History of the Church*, 5:302). Vore arkiver indeholder mange erindringer om hans brydekampe med venner og bekendte. På en sabbat prædikede han og Brigham Young for de hellige i Ramus i Illinois, omtrent en dags ridt fra Nauvoo. Om mandagen, før han forlod Ramus, satsede Joseph sine færdigheder i brydning mod en mand, som nogen beskrev som »Ramus' bølle« (se Joseph Smith, Journal, 13. marts 1843, nedskrevet af Willard Richards, Joseph Smith Collection, LDS Church Archives). Joseph kastede ham til jorden. Jeg er glad for, at tidsplanerne ved vore nuværende konferencer ikke giver de lokale medlemmer mulighed for at prøve de besøgende autoriteter på denne måde.

Som de fleste andre ledere i grænselandet veg Joseph Smith ikke tilbage for fysiske konfrontationer, og han havde en løves mod. Engang blev han kidnappet af to mænd, som holdt afsikrede pistoler mod hans hoved og gentagne gange truede med at skyde ham, hvis han bevægede en muskel. Profeten udholdt disse trusler en tid og svarede så igen: »Skyd nu; jeg har udholdt så megen forfølgelse og undertrykkelse, at jeg er syg og træt af livet; hvorfor skyder I ikke og får det overstået i stedet for at tale så meget om det?« (i *Journal of Discourses*, 2:167; se også *History of the Church*, 5:440).

Statuen af Kristus i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen.

Profeten Joseph Smith oplevede alvorlig modstand og forfølgelse hele sit liv, men midt i alt dette vaklede han aldrig i sin guddommelige kaldelse. Ved en offentlig tale i Nauvoo erklærede han:

»Byrderne, som ruller hen over mig, er meget store. Mine forfølgere giver mig ingen hvile, og jeg finder, at midt i dette arbejde og bekymring, at ånden er rede, men kødet er skrøbeligt. Selv om jeg blev kaldet af min himmelske Fader til at lægge grundvolden til dette store værk og rige i denne uddeling, og jeg vidner om hans åbenbarede vilje til det adspredte Israel, er jeg udsat for de samme følelser som andre mennesker, ligesom de fordums profeter var« (*History of the Church*, 5:516).

I en tale holdt lidt over en måned før Joseph Smith led martyrdøden, erklærede han: »Jeg har aldrig fortalt jer, at jeg var fuldkommen – men der er ingen fejl i åbenbaringerne, som jeg har belært om« (*The Words of Joseph Smith*, red. Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, 1980, s. 369).

Den begivenhed, som samlede anti-mormonske fjendtligheder og direkte førte til martyriet, var borgmester Joseph Smiths og byrådets lukning af den nyligt oprettede oppositionsavis i Nauvoo. Mormon-historikere – herunder også ældste B. H. Roberts – har medgivet, at denne handling var ulovlig, men som ung jura-professor forskede jeg selvstændigt og fandt til min glæde et retsgrundlag for denne handling i Illinois' lovgivning fra 1844. Tilføjelsen til USAs forfatning, som udstrakte garantien for pressefrihed til beskyttelse mod by- og statsstyrets handlinger, blev ikke vedtaget før 1868, og den blev ikke håndhævet som føderal lovgivning før 1931. (Se Dallin H. Oaks, »The Suppression of the *Nauvoo Expositor*«, *Utah Law Review*, 9, 1965, s. 862). Vi bør bedømme vore forgængeres handlinger på baggrund af lovene, befalinger og forhold på deres tid, ikke vores.

Som studerende ved University of Chicago blev historikeren Marvin S. Hill og jeg fængslet af den næsten ukendte kendsgerning, at fem mænd blev anklaget i retten i Illinois for mordene på Joseph og Hyrum Smith. I over ti år gennemsøgte vi biblioteker og arkiver i hele landet for at finde hver eneste bid af oplysninger om denne retssag og de involverede. Vi studerede gerninger og ord fra indbyggere i Illinois, som personligt kendte Joseph Smith; nogle hadede ham og lagde planer om at slå ham ihjel og andre, som elskede ham og risikerede deres liv for at vidne ved retssagen mod hans anklagede

Templet i Salt Lake City.

snigmordere. Intet i vores gennemgang af de originale retsoptegnelser eller i vidnesbyrdene ved den langvarige retssag afslørede noget, der kunne vanære de mænd, som blev myrdet. (Se Dallin H. Oaks og Marvin S. Hill, *Carthage Conspiracy*, 1975).

Adgangen til retsoptegnelser i Illinois førte til et andet uberørt område af studier om Joseph Smith – hans økonomiske aktiviteter. Joseph I. Bentley, som på det tidspunkt studerede jura i Chicago, og jeg fandt mange optegnelser, som viste Joseph Smiths forretningsaktiviteter. Som vi forklarede i vores artikel, var dette en periode, som fulgte efter en landsomfattende økonomisk panik og depression. De økonomiske forhold i grænsestater som Illinois var ruinerende. Forfattere til biografier om en samtidig i Illinois, Abraham Lincoln, har beskrevet hans økonomiske vanskeligheder i dette tiår, hvor erhvervslivet var usikkert, mange forpligtelser blev ikke overholdt, og retssager var almindelige. Josephs fjender anklagede ham for svindel i forskellige ejendomshandler, for det meste på vegne af Kirken. En hel række retssager, som varede næsten ti år, undersøgte disse anklager med pinlig omhu. Endelig i 1852, længe efter de helliges udvandring fra Illinois (så der var ingen åbenlys politisk eller anden grund til, at nogen skulle begunstige profeten), afsluttede en føderal dommer denne proces med en kendelse, der ikke fandt nogen svindel eller anden umoralsk utilbørlighed hos profeten. (Se Dallin H. Oaks og Joseph I. Bentley, »Joseph Smith and Legal Process: In the Wake of the Steamboat *Nauvoo*,« *BYU Law Review*, 1976, s. 735). Uafhængigt af den kendelse vidner jeg, som har gennemgået hundreder af sider med beskyldninger og beviser i disse retssager, om profetens uskyld i anklagerne mod ham.

Fordi jeg er fortrolig med Illinois tidlige love om ejendomsret og som sagfører, der nyder godt af mere end 100 års bagklogskab, kan jeg sagtens se, hvor Joseph og hans samtidige kirkeledere og -medlemmer kom i en meget ugunstig situation på grund af dårlig juridisk vejledning i nogle af de tvister, der lige er beskrevet. Dårlig juridisk vejledning kan have været en af årsagerne til Brigham Youngs velkendte negative mening om sagførere. Jeg har ofte grint over hans erklæring fra 1846, at han »hellere ville have en sekssløber end alle sagførere i Illinois« (*History of the Church*, 7:386).

De mænd, der kendte Joseph bedst og var ham nærmest i Kirkens ledelse, elskede og opretholdt ham som profet. Hans bror Hyrum valgte at dø ved hans side. John Taylor, som også var hos ham, da han døde, sagde: »Jeg bærer vidnesbyrd for Gud, engle og mennesker, at han var en god, hæderlig og retskaffen mand ... at hans personlige og offentlige karakter var uangribelig – og at han levede og døde som Guds mand« (*The Gospel Kingdom*, 1987, s. 355; se også L&P 135:3). Brigham Young erklærede: »Jeg tror ikke, at der lever et menneske på jorden, som kendte Joseph Smith bedre, end jeg gjorde; og jeg er frimodig nok til at sige, at bortset fra Jesus Kristus har der aldrig levet eller lever et bedre menneske på denne jord« (*Journal of Discourses*, 9:332).

Som andre trofaste sidste dages hellige har jeg bygget mit liv på profeten Joseph Smiths vidnesbyrd og mission. I alt, hvad jeg har læst eller fundet i min forskning, er jeg aldrig blevet modbevist i mit vidnesbyrd om hans profetiske kaldelse og om genopretttelsen af evangeliet og præstedømmet, som Herren iværksatte gennem ham. Jeg bekræfter højtideligt det vidnesbyrd, som Joseph Smith udtrykte i det berømte Wentworth-brev fra 1842:

»Sandhedens banner er rejst. Ingen uhellig hånd kan standse værket i dets fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forenes, hære kan samle sig, bagvaskere kan krænke os, men Guds sandhed vil tappert, ædelt og uafhængigt fortsætte sin fremgang, indtil den har gennemtrængt ethvert kontinent, besøgt ethvert klima, fejet igennem hvert land og lydt i hvert eneste øre, lige til Guds hensigter er fuldført, og den store Jehova vil sige, at arbejdet er gjort« (*Times and Seasons*, 1. marts 1842, s. 709, citeret i *Den danske Stjerne*, oktober 1982, s. 7).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTE

1. Foruden de kilder, der er citeret i teksten, se også Richard L. Bushman, *Joseph Smith and the Beginnings of Mormonism*, 1984; Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet*, 1989; »Joseph Smith«, i Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 bd., 1992, 3:1331-1339; David Herbert Donald, *Lincoln*, 1995, s. 54; Richard Kige, *The Frontier Years of Abe Lincoln*, 1986, s. 175-176.

Omvendelse og forpligtelse

Ældste W. Mack Lawrence
De Halvfjerds

Hvis I ikke nu nyder de velsignelser, der kommer ved omvendelse og forpligtelse, så opfordrer jeg jer til at tage de nødvendige skridt til at tilvejebringe denne forandring i jeres hjerte.

Vær hilset, mine brødre og søstre overalt. Hvor er det et stort privilegium at være sammen med Guds levende profet og fra ham og fra andre, som er blevet kaldet af Herren, modtage de inspirerede ord med råd, vidnesbyrd og formaninger, som er blevet givet ved denne vidunderlige konference. Jeg bærer vidnesbyrd om, at det, vi har hørt fra dem, har været »Herrens vilje ... Herrens sind ... og Herrens ord«, og som skriften erklærer, »Guds kraft til saliggørelse« (L&P 68:4).

I denne forbindelse mindes jeg en erklæring ved afslutningen af en konference for mange år siden, hvor ældste Marion G. Romney fra De Tolv Apostles Kvorum sagde: »Vi har hørt tilstrækkelig vejledning og sandhed ved denne konference,« erklærede han, »til at bringe os ind i Guds nærhed, hvis vi vil følge den« (i Conference Report, april 1954, s. 132-133).

Læg venligst mærke til, at det er utilstrækkeligt blot at *høre* Guds ord ved forsamlinger som denne konference. For at Guds ord skal påvirke vores tilværelse – for at modtage de lovede velsignelser – må vi *følge* dem. Faktisk har Herren proklameret: »Thi I skal *leve* af hvert ord, som udgår af Guds mund« (L&P 84:44; fremhævelse tilføjet).

Vi har hørt Guds ord ved denne konference, og nu er det vores ansvar at leve efter dem. Ved afslutningen af vores sidste generalkonference sagde præsident Gordon B. Hinckley: »Jeg vil blive et bedre menneske, hvis jeg i mit liv anvender det, jeg er blevet mindet om ved denne konference, og jeg vil tillade mig at påstå, at I alle vil blive bedre mænd eller kvinder, hvis I vil anvende noget af det, I har hørt ved denne storslåede konference« (*Stjernen*, januar 1996, s. 89).

Ved at følge dette råd styrker vi vores omvendelse til Kristus og hans evangelium, og vi bliver i denne betydning mere forpligtet til at holde pagterne og befalingerne og til at gøre vores pligt i Kirken. Dette er efter min mening løsningen på en af de større udfordringer, som jeg har bemærket i de år, hvor jeg har tjent i min nuværende og i andre lederkaldelser.

Når jeg har spurgt stavspræsidenter om deres største udfordring eller bekymring, har de gentagne gange sagt: »At få de hellige forpligtet og omvendt, så de trofast vil holde deres pagter og passe deres kaldelser.« Jeg har i bøn tænkt meget over den udfordring. Sidste dages hellige mangler bestemt ikke muligheder for at høre Guds ord, men de er desværre ofte langsomme til at følge op og anvende ordene i deres tilværelse.

Hvad er det, der giver os et vidnesbyrd og et ønske om at tjene Herren af hele vores »hjerte, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2) og »omhyggeligt holde Herrens bud« (1 Nephi 4:34)?

Mens jeg har overvejet og bedt om dette, har jeg konkluderet, at problemet ligger i manglende omvendelse og forpligtelse. *Omvendelse* til Kristus, hans evangelium og hans Kirke; og efterfølgende *forpligtelse* over for de pagter og individuelle kaldelser, vi måtte have modtaget for at tjene og styrke hinanden. I denne forbindelse er det interessant at overveje Kristi ord til Peter: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:32). Forpligtelse synes altså at være et resultat eller en frugt af omvendelse.

For at modtage en fylde af de lovede velsignelser i vores liv og for at være fuldt effektive i vore kaldelser, må vi være omvendte. Ville nogen af os virkelig gøre mindre end vores allerbedste i overholdelse af en pagt eller en befaling, i udførelsen af en opgave eller i at følge Kristus, hvis vi virkelig var omvendt i vores hjerte?

En Kristi discipel, der virkelig er omvendt – en, som fortjener betegnelsen discipel eller hellig – kan ikke være ligegyldig eller selvtilfreds i sin indstilling til tjeneste i Kirken eller i overholdelse af pagter eller befalinger. En sådan person vil bestemt følge Herrens formaning om at »lære sin pligt og med al flid passe« deres embeder (L&P 107:99).

Hvad vil det sige at være omvendt? Præsident Harold B. Lee har sagt: »Omvendelse må betyde mere end blot at være medlem af Kirken med en tiendekvittering ... eller en tempelanbefaling.« Den, der er omvendt, »stræber konstant efter at forbedre indre svagheder og ikke kun det ydre udseende« (*Church News*, 25. maj 1974, s. 2).

Den, der er omvendt og forpligtet, vil ikke nøjes med mekanisk at »gøre sin pligt« i udførelsen af en opgave i Kirken. En hjemmelærer, der er omvendt, vil ikke være tilfreds med blot at besøge en af hans tildelte familier, så han kan rapportere til sin kvorumsleder, at hans besøg er »udført« eller »gjort«. En primarylærer, der er omvendt, vil ikke være tilfreds med blot at »give« en lektion, men ville ønske at undervise ved Ånden og derved virkelig få betydning for de påvirkelige børn, som er betroet i hans eller hendes varetægt.

Sidste dages hellige, som virkelig er omvendte, tager ikke til templet på grund af en kvote, som de forventes at opfylde, men på grund af et oprigtigt ønske om at udføre hellige og frelsende ordinanser for afdøde forfædre – eller tilmed for fuldstændige fremmede – som ikke kan udføre arbejdet for sig selv. Vi tjener ikke andre eller udfører opgaver af statistiske eller rapportmæssige grunde, men af kærlighed og på grund af en forpligtelse over for Kristus og vor Fader i Himlen.

Overvej på baggrund heraf præsident Hinckleys råd ved et oplæringsmøde for ledere: »Der kan opnås langt mere end en

Konferencegæster står i kø for at komme ind i Assembly Hall, der benyttes til dem, der ikke er plads til i Tabernaklet.

statistisk forbedring,« sagde præsident Hinckley. »Det er vigtigere, at *vi beskæftiger os med den åndelige dimension hos vore medlemmer og forstørrelsen af denne dimension*. Der er en tendens hos os alle til at bede om et bedre statistisk resultat. Der er en tendens til at *påtvinge* kvoter, hvor der normalt *anvendes pres* for at opnå forbedrede statistikker. *I Herrens værk er der en bedre motivation end pres. Der er den motivation, som kommer ved virkelig omvendelse*. Når der hos den enkelte sidste dages hellige er stærke følelser i hjertet, et stort og levende vidnesbyrd om sandheden af dette værk, da vil han [det betyder selvfølgelig både mænd og kvinder] være at finde i færd med at udføre sin pligt i Kirken. Han vil være ved sine nadvermøder. Han vil være ved sine præstedømmemøder. Han vil betale ærlig tiende og offerydelser. Han vil udføre sine hjemmelærerbesøg. Han vil besøge templet så ofte, som hans forhold tillader. Han vil i sit indre have et stort ønske om at dele evangeliet med andre. Han vil styrke og opløfte sine brødre og søstre. [Han vil med andre ord være forpligtet]. *Det er omvendelse, der udgør forskellen*« (seminar for regionalrepræsentanter, 6. april 1984; fremhævelse tilføjet).

Brødre og søstre, hvis I ikke nu nyder de velsignelser, der kommer ved omvendelse og forpligtelse, så opfordrer jeg jer til at tage de nødvendige skridt til at tilvejebringe denne forandring i jeres hjerte. Måske minder min appel meget om den, som profeten Alma gav, da han til folket på sin tid sagde: »Og nu spørger jeg jer, mine brødre [og søstre] i kirken: Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?« (Alma 5:14).

Denne »store forandring i hjertet« er det, som omvendelse drejer sig om. Præsident Joseph Fielding Smith sagde: »Mennesker bliver omvendt i deres hjerte, som bliver gennemtrængt af Herrens Ånd, når de i ydmyghed lytter til vidnesbyrd fra Herrens tjenere« (*Church History and Modern Revelation*, 2 bd., 1953, 1:40).

Jeg fremhæver atter det, jeg sagde ved begyndelsen af mine bemærkninger: Det er utilstrækkeligt at *høre* Guds ord, som det forkyndes ved denne konference eller ved andre møder. For at gøre det effektivt – for at modtage de lovede velsignelser – må vi *følge* dem; eller som præsident Smith bemærkede, vi må »*lytte* til vidnesbyrd fra Herrens tjenere.«

Tillad mig ydmygt at formane jer hver især til at bedømme jeres nuværende omfang af omvendelse og forpligtelse. Jeg beder jer om at tage et personligt interview med jer selv, hvori I spørger, hvor effektive I er i jeres nuværende kaldelse. Overvej, hvor fuldstændigt I holder befalingerne og handler efter de råd, I får fra profeterne og andre guddommeligt kaldte ledere i Kirken, ja, også jeres stavspræsident og biskop. Skal I mindes om jeres pligt, eller er I en engageret selvstarter og afslutter?

Lad os vende tilbage til Almas spørgsmål: »Er I blevet født åndeligt af Gud?« Det er værd at bemærke, at Alma afsluttede sin formaning til folket på sin tid med at bære vidnesbyrd om, hvordan hans personlige omvendelse fandt sted: »Jeg vidner for jer, at jeg ved, at de ting, jeg har talt om, er sandfærdige. Og hvordan tror I, at jeg ved dette med sikkerhed?

Jeg siger jer, de er kundgjort for mig ved Guds hellige ånd. Jeg har *fastet og bedt* i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd; og det er åbenbaringens ånd, som er i mig« (Alma 5:45-46; fremhævelse tilføjet). Den samme åbenbaringens ånd – omvendelsens ånd, om man vil – er tilgængelig for os hver især, når vi flittigt søger den gennem faste, bøn, lydighed og ransagelse af skrifterne (se Alma 17:2-3).

Må vi gå fra denne konference med et fornyet ønske om at være mere fuldt ud omvendt og forpligtet over for Jesu Kristi evangelium. Må vi følge apostlen Jakobs formaning, om at være »ordets gørere, ikke blot dets hørere« (Jak 1:22).

Jeg tror på Jesus Kristus af hele min sjæl. Må vi forstå og følge hans lærdomme, som de findes i de hellige skrifter. Dette er hans guddommelige Kirke. Gennem profeten Joseph Smith har Herren indledt tidernes sidste uddeling med evangeliets fylde. Præsident Gordon B. Hinckley er vores sande og levende profet. Dette er mit vidnesbyrd til jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

Fristelse

Ældste Rulon G. Craven
De Halvfjerds

Fristelse er som en magnetisk kraft, som holder en metalgenstand i sin magt. Det mister sin ... magt, når I vender jer fra den.

Mine brødre og søstre, det har været en vidunderlig oplevelse at arbejde med de hellige, som elsker deres himmelske Fader og elsker hinanden. Vi har set deres tapperhed og deres udfordringer, når de står over for livets prøvelser.

I de sidste par år er jeg af og til blevet bedt af Brødrene om at møde medlemmer af Kirken, der har omvendt sig, og interviewe dem i forbindelse med gengivelsen af deres tempelvelsignelser. Dette har altid været en åndeligt bevægende oplevelse at gengive disse vidunderlige menneskers velsignelser, når de har omvendt sig. Jeg stillede nogle af dem spørgsmålet: »Hvad skete der i dit liv, som fik dig til midlertidigt at miste dit medlemskab af Kirken?« Med tårefyldte øjne svarede de: »Jeg adlød ikke evangeliets grundlæggende principper: Bøn, regelmæssig kirkegang, tjene i Kirken og studere evangeliet.

Derpå gav jeg efter for fristelse og mistede vejledningen fra Helligånden.« Det er altid en særlig oplevelse for mig at møde disse sjæle, som har omvendt sig, og sammen med dem mærke tilgivelsens mirakel og glæden ved at være genforenet med de hellige og Helligånden.

Fristelse er en nødvendig del af vores jordiske erfaring. Herren forklarer gennem profeten Joseph Smith årsagen til, at vi bliver fristet: »Og det er nødvendigt, at djævelen frister menneskenes børn, ellers kunne de ikke have deres egen frie vilje, thi dersom de aldrig havde smagt noget bittert, kunne de ikke kende det søde« (L&P 29:39).

I Mormons Bog forklarer Nephi konsekvenserne af at give efter for fristelse: »Djævelens fristelser ... forblinder menneskenes børns øjne, forhærder deres hjerter og fører dem bort på brede veje, så at de omkommer og fortabes« (1 Nephi 12:17).

At forblinde øjnene er *ikke* at se eller erkende konsekvensen af vore handlinger. At forhærde hjertet er at *ignorere* eller ikke være villig til at acceptere råd. At blive ført bort på brede veje er at give efter for verdslig lokken og at miste Helligåndens indflydelse i vores liv.

Brigham Young udtalte: »Mange tror, at Djævelen regerer og har magt over både legeme og ånd. Nuvel, jeg ønsker at fortælle jer, at han ikke har nogen magt over mennesker. Kun i det omfang at legemet overvinder ånden, der er i et menneske. Ved at give efter for det ondes ånd ... påvirkes ånden af legemet, og legemet af ånden« (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1941, s. 69-70).

Fristelse er som en magnetisk kraft, som holder en metalgenstand i sin magt. Det mister sin magnetiske kraft og magt, når I vender jer fra den. Så vi er nødt til at vende os fra fristelse; så vil den miste sin kraft.

Vores sind er konstant aktivt gennem hele dagen. Vi vælger de tankebaner, som vores sind følger. At tillade verdslige tanker at komme ind i jeres sind kan føre til uretfærdige handlinger. På vores rejse langs livets landevej bombarderes vores fysiske sanser hele tiden med reklamer, plakater, blade, videoer, film osv., der lokker og frister sindet, og det vil, hvis vi tillader det, skabe mentale billeder, der ikke er passende for en sidste dages hellig.

Når ugudelige tanker dukker op – Stands! Tænk! Kontrollér jeres sind! Forestil jer et stort skilt – UDKØRSEL – for jeres sinds øje. Skift omgående jeres tanker ud. Kom væk fra den tankebane.

Når uretfærdige følelser og ønsker vælder op inde i dig, vil Helligånden sige NEJ – Lyt til Helligånden. Stands! Tænk! Forestil jer et INDKØRSEL FORBUDT-skilt i jeres sind. Byt dem omgående ud eller fjern de tanker, der fører til forkerte, uretfærdige følelser og syndige fantasier, som kan blive vanedannende for sind og legeme.

Når I fristes til at vælge en uretfærdig handling eller overveje nogle syndige tanker, så se ned langs vejen forude og overvej de uundgåelig konsekvenser af den handling. Stands! Tænk! Forestil jer et STOP-skilt i jeres sind. Stå på jeres mentale bremse. Skift omgående jeres tanker ud med noget andet og opløftende.

I og jeg må for at overvinde fristelse kontrollere vore tanker. Smid dårlige tanker *ud* af jeres sind. Følg advarslen *indkørsel forbudt*, når uretfærdige tanker dukker op. *Stop* tanker, der fører til opførsel, der er upassende for en sidste dages hellig.

I behøver ikke at give efter for fristelse! Kontrollér det, I tillader jeres øjne at se, jeres øre at høre, jeres mund at tale og jeres hænder at røre.

At give efter for fristelse kan føre til afhængighed for både legeme og ånd. Afhængighed kan være overvældende og føre til trældom, og trældom fører til tab af frihed og indre fred.

Når nogen tillader sig selv at give efter for fristelse, så handler de imod råd: Råd fra Helligånden, råd fra vore profeter, råd fra solide lærdomme, råd fra pagter og ofte råd fra dem, der elsker dem mest. De adskiller sig derpå fra andres venskab og kærlighed og fra Helligåndens vejledning.

Fristelse kan være en barmhjertig måde at advare os mod mulige farer. Det fungerer som et advarselsskilt. Det advarer os mod mulige farer forude. Fristelse kan advare sindet om at vende sig bort fra en upassende tanke eller handling.

Som evige væsener, der gennemlever denne jordiske oplevelse, vil vi ikke være fri for fristelse. Fristelse antyder en indre kamp for at gøre det, der er rigtigt. Personen, som konstant tænker på en sanselig og kødelig

måde, kan ikke gennemgå en indre åndelig udvikling. Hans eller hendes sanselige tankegang forhindrer åndelig udvikling.

Præsident George Q. Cannon har sagt: »Medmindre de (individer) blev udsat for fristelse, kunne de aldrig selv kende deres egen kraft, deres egne svagheder eller Guds magt. Hvis Satan ikke havde magt til at friste menneskeheden, ville de være i en tilstand, hvor de hverken kendte til godt eller ondt; de kunne ikke kende til lykke eller elendighed. Alle deres kræfter ville ligge ubenyttede, for der ville intet være til at vække dem. De ville mangle den erfaring, som forbereder mennesker til at blive som Gud, deres evige Fader« (*Gospel Truth*, 2 bd. i 1, red. Jerreld L. Newquist, 1987, s. 109).

Gennem lydighed mod evangeliets principper vil verdens tilskyndelser blive mindre i vores liv. Med hvert rigtigt valg, vi træffer, vil vi åndeligt styrke os selv. Summen af rigtige valg opbygger indre åndelig styrke og guddommelig karakter. Vi bør forvente fristelse, for uden fristelser ville der kun være lidt uddannelse og meget lidt forbedring af karakter.

Det er en frygtelig erkendelse, at det ondes magt vil vokse i verden. Det fører os til spørgsmålet – Hvad kan vi gøre? Er der en måde at undslippe det ondes magt på? Ja, det er der.

Medlemmer af Kirken kan overvinde fristelse 1) ved lydighed over for Jesu Kristi evangeliums vejledende principper og lærdomme, 2) ved at følge vore profeters og lederes råd og 3) ved at leve således, at vores tilværelse konstant påvirkes af Helligåndens kraft. Lær jeres forstand at adlyde evangeliets principper og pagter. Bliv på landevejen med daglig personlig bøn og familiebøn, på boulevarden med studium af skrifterne og profeternes lærdomme, vejen med tjeneste i Kirken og vær villig til dagligt at forlade den forkerte vej og komme tilbage på den rette vej, der fører til evigt liv.

Jeres største beskyttelse mod fristelse er et aktivt og levende vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, som knytter os til vor himmelske Fader. Vores største eksempel på at overvinde synd er Frelseren: »Han led fristelser; men han gav ikke efter for dem« (L&P 20:22).

Mine brødre og søstre, jeg ved, dette værk er sandt. Jeg ved, at profeter rejser jorden rundt i dag. Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at Gud lever i Himlen. Når vi nærmer os vor himmelske Fader i lydighed og retskaffenhed, vil han nærme sig os. Han vil velsigne os, fuldkommengøre os og beskytte os. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Husk, hvorledes du tog imod og hørte

Søster Susan L. Warner
Andenrådgiver i Primary

Nogle gange vil de frø, vi sår, ikke bære frugt i mange år, men vi kan trøste os i håbet om, at en dag vil de børn, vi underviser, huske ... det, der hører Ånden til.

Mine kære brødre og søstre, jeg mindes, hvordan jeg sammen med min familie som lille pige kørte gennem ørkenen i Nevada for at overvære generalkonference i dette tabernakel. Bilerne havde ikke klimakontrol dengang, så vi rejste om natten og havde spændt en lærredssæk fyldt med vand foran bilen, hvis køleren skulle koge over. Jeg husker, at jeg om morgenen i mørket stod uden for denne bygning og sang Zions salmer, mens vi ventede på, at de store trædøre blev åbnet. Jeg kan huske, at jeg håbede, at jeg ikke blev placeret bag en af de store, runde søjler, eller endnu værre, en kvinde med en stor hat. Selv om jeg knap var høj nok til at se noget, mindes jeg de følelser, jeg fik, når alle rejste sig, når profeten kom ind. Disse følelser af både begejstring og ærbødighed er åndelige følelser, som vender tilbage hver gang, jeg træder ind i denne bygning eller hører vore ledere tale ved generalkonferencen. Jeg husker det, jeg har modtaget og hørt. Jeg husker det, jeg ved, og det, jeg har følt.

Vi har hver især minder om åndelige følelser. Nogle af os mindes åndelige følelser fra vores tidligste barndom. Nogle af os har måske minder om følelser, da vi første gang fandt frem til Herrens sande kirke. Næsten alle har åndelige følelser forbundet med kærlighed til mor, far, brødre og søstre. Vi mindes måske kærlige følelser og følelser af at høre til, som er kommet, når vi tjener i riget sammen med vore medhellige. Vi mindes måske en følelse af åndelig fornyelse på en sabbatsaften, efter at have været i kirke, studeret evangeliet sammen og delt vidnesbyrd med hinanden. Vi mindes måske alvorlige følelser, der har ledsaget inderlig bøn, Helligåndens trøst i tider med trængsler og sorg. Vi mindes måske sorgen og glæden ved inderlig omvendelse – af at føle sig tilgivet og renset. Vi mindes måske dybe følelser af taknemmelighed for Frelserens forsoning, en kærlighedsgave til os.

At mindes vore åndelige følelser bringer os nærmere vor himmelske Fader og hans søn, Jesus Kristus. Det giver os en fornemmelse af vores virkelige identitet. Det minder os om det, profeterne for nylig har proklameret til hele verden, at »hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder« (Familien: En proklamation til verden, *Stjernen*, januar 1996, s. 101). At huske på åndelige følelser minder os om, hvem vi virkeligt er.

Det er ikke underligt, at vi i skrifterne igen og igen bliver instrueret, rådet og befalet: »O, husk på, husk på.« Denne gentagne opfordring fremhæver den vigtige forbindelse mellem vores erindring om åndelige følelser i vores fortid og vores trofasthed i nutiden. Gennem apostlen Johannes gav Herren dette budskab: »Husk derfor, hvorledes du tog imod og hørte« (Åb 3:3).

Satan ønsker, at vi skal være langsomme til at erindre det, vi har modtaget og hørt. Han ønsker, at vi skal bagatellisere og tilmed glemme Åndens stille vidnesbyrd, som har fortalt os, hvem vi virkelig er. En del af Satans onde plan er at give vore børn fejlagtige ideer om, hvem de er – løgne, som de skal huske.

En skoleinspektør fortalte mig, at selv vore små skolebørn ser og hører nedgørelsen af alt, der er helligt. I fjernsynsprogrammer, videoer og populærmusik bliver de udsat for meget ondt, som gør dem mindre åbne for alt åndeligt, som får synd til at se normalt og acceptabelt ud.

Som alle andre bliver vore børn snigende og konstant opmuntret til at tro, at livet intet helligt formål har, og at leve egoistisk er naturligt og prisværdigt. Med sådanne påvirkninger kan børn vokse op uden forståelse af, at de har en Fader i Himlen, som elsker dem, at deres legemer er hellige templer, og at lydighed medfører gode og lykkelige følelser.

Vi kan bidrage til at modvirke disse påvirkninger i vores familie, når vi følger vore profeters råd og i en kærlig ånd studerer skrifterne sammen, beder og regelmæssigt afholder familieaften, hvor vi deler oplevelser og bærer vidnesbyrd for hinanden.

Som hjælp til os i undervisningen af vore børn og unge har vore ledere udarbejdet *Til gavn og styrke for de unge* og *Mine evangeliske standarder*, som står bag på hæftet *Mine præstationsdage*. Når vi taler om noget sådant i vores familie, deler vore følelser og lærer sammen i hjemmet, opbygger vi i hvert familiemedlem, unge og gamle, et stort forråd af lærdomsmæssig viden og åndelige følelser, som vil dukke op i deres erindring igen og igen.

Enos i Mormons Bog nedskrev sin erindring: »Jeg gik ud i skoven for at jage dyr; og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte« (Enos 1:3). Enos havde fået et forråd af lærdomme og følelser at trække på. Han sagde taknemmeligt om sin far: »Han underviste mig ... i Herrens tugt og formaning; og velsignet være min Guds navn derfor« (Enos 1:1).

En velkendt ekspert i at hjælpe unge med problemer har sagt, at de unge, som mest villigt og mest fuldstændigt kommer tilbage efter at have været på afveje, er dem, der har en grundvold af standarder og åndelighed, som de kan vende tilbage til. De styrkes af deres åndelige minder, og for dem føles omvendelse som at komme hjem.

Børn kommer ind i denne verden rene og åbne og ivrige efter at lære. Det er vores lykkelige privilegium og højtidelige pligt

Præsident Gordon B. Hinckley leder et konferencemøde.

med kærlighed at undervise dem i evangeliets tydelige og enkle sandheder, at give dem muligheder for at mærke Ånden og hjælpe dem med at identificere og genkende deres egne åndelige følelser. Vor himmelske Fader sagde til Adam: »Derfor giver jeg dig den befaling, at du skal frit lære dine børn disse ting« (Moses 6:58).

I vores familie har vi forsøgt at studere skriften tidligt om morgenen. Men vi blev ofte frustreret, når en søn beklagede sig og måtte hjælpes ud af sengen. Når han endelig kom, lagde han ofte straks sit hoved ned på bordet. Mange år efter, mens han var på mission, skrev han et brev hjem. »Tak for, at I underviste mig i skrifterne. I skal vide, at alle de gange, hvor jeg lod, som om jeg sov, lyttede jeg i virkeligheden efter med lukkede øjne.«

Forældre og lærere, vores indsats for at hjælpe vore børn med at få en arv af rige åndelige minder er aldrig spildt. Nogle gange vil de frø, vi sår, ikke bære frugt i mange år, men vi kan trøste os i håbet om, at en dag vil de børn, vi underviser, huske, hvordan de har »modtaget og hørt« det, der hører Ånden til. De vil erindre det, de ved, og det, de har følt. De vil erindre deres identitet som børn af vor himmelske Fader, som sendte dem hertil med et guddommeligt formål.

Hver uge over hele verden kommer medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen og erindrer, hvem de er. »Jeg er Guds kære barn,« synger primarybørn på mange sprog. Unge piger overalt gentager: »Vi er vor himmelske Faders døtre. Han elsker os.« Unge mænd erindrer, når de tjener og udfører deres pligter som værdige bærere af Det Aronske Præstedømme. Og når vi modtager nadveren, erindrer vi alle, at vi bevidner vores villighed til at påtage os Jesu Kristi navn og indgår pagt om altid at erindre ham.

Jeg husker en dag, hvor et af vore børn var på vej til skole sammen med sin ven. Jeg vinkede farvel og råbte: »Husk, hvem du er.« Da de gik, overhørte jeg vennen spørge: »Hvorfor siger din mor altid det til dig? Hvad mener hun?« Jeg hørte min søns hurtige replik: »Hun mener: vær god.« Han ramte præcis rigtigt. Vi erindrer, hvem vi er, ved at gøre godt, og vi gør godt, når vi erindrer, hvem vi er.

Vi skal erindre at holde hans befalinger i alle ting (se 1 Nephi 15:25), erindre at ransage skrifterne med flid (se Mosiah 1:7), erindre de ord, som vore forældre har undervist os i (se Alma 57:21), erindre råd fra profeter og apostle (se Jud 1:17), erindre, hvor forfærdeligt det er at synde (se 2 Nephi 9:39), erindre, at Herren er nådig over for alle, som tror på hans navn (se Alma 32:22) og erindre, at han kom for at forløse os (se Helaman 5:9).

Jeg synger sammen med børn over hele verden og bærer mit vidnesbyrd med denne primarysang og erindrer, hvad jeg har modtaget og hørt, hvad jeg ved og føler.

»Jeg tilhører Jesu Kristi sande Kirke på jord,
jeg elsker hans navn og ønsker kun
at følge i hans spor,
for jeg tror på vor Frelser, Jesus Kristus,
som viste os vej,
min kundskab om Gud, hans kærlige bud,
jeg dele vil med dig«
(»Jesu Kristi Kirke«, *Børnenes sangbog*, s. 48).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Festmåltid ved Herrens bord

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Gud har lovet at erstatte den åndelige sult, som plager menneskeheden, med den ubeskrivelige rigdom fra hans eget bord.

Brødre og søstre, dette har været endnu en storslået konference. Jeg beder om, at Herrens Ånd må være med mig, nu hvor jeg har privilegiet at tale til jer.

I februar overværede søster Ballard og jeg en multistavskonference i Johannesburg i Sydafrika. Vi var imponeret over medlemmernes tro og helt særlige ånd.

Mit besøg i Afrika bragte minder frem om mine tidligere opgaver i Øst- og i Vestafrika. Jeg tænkte atter på den særlige faste, som Kirkens medlemmer afholdte over hele verden i 1985. Den gav omkring 6 millioner $ til at afhjælpe lidelser og sult primært i det tørkeramte Etiopien. Bror Glenn L. Pace og jeg så personligt frugterne af gavmilde bidrag fra Kirkens medlemmer, da Det Første Præsidentskab gav os til opgave at rejse til Afrika, bedømme befolkningens behov og anbefale, hvordan vi bedst kunne bruge disse særlige midler.

Vi besøgte flygtningelejre i dette tørre land. Landet var mere goldt, end jeg nogensinde før havde set. Vi besøgte Røde Kors centre og felthospitaler, hvor alvorligt syge blev plejet. Sådanne forfærdelige og medynkvækkende lidelser knuste vores hjerte. Vi så syge mødre, som lå på feltsenge og forsøgte at give deres børn mad og trøst, hvoraf mange havde de indsunkne øjne og blyanttynde arme og ben, som kendes fra langt fremskredne tilfælde af sult. Det var en af de mest hjerteskærende oplevelser i mit liv. Jeg havde aldrig set noget, der rørte mit hjerte så dybt som den ængstelige higen efter mad og næring, som jeg så der.

Brødre og søstre, mens Etiopiens befolkning sulter fysisk på grund af mangel på mad, er der alt for mange mennesker i verden, som sulter åndeligt. Desværre har de fleste af dem ingen idé om, hvor de finder virkelig åndelig næring. De vandrer hid og did – en anden form for ynkværdige flygtninge. De, som higer efter sandt åndeligt lys og kundskab, kan kun finde den gennem Helligåndens kraft. Ånden oplyser og giver forståelse af livets evige formål. Ved Ånden kan Kirkens medlemmer vide, at Jesu Kristi gengivne evangelium er sandt. Vi bør derfor føle os nødsaget til at dele vores åndelige kundskab med alle vor Faders børn ved at invitere dem til at trække en stol hen til Herrens bord og mætte sig med Kristi ord.

»Kom til den Israels hellige,« skrev den store profet i Mormons Bog, Jakob, »og gør jer til gode med det, som ikke forgår og ikke fordærves, og lad jeres sjæl fryde sig ved fedmen deraf.«[1] Senere opfordrede Nephi sine tilhængere til at mætte sig »med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre.«[2]

Guds udvalgte profet, præsident Gordon B. Hinckley, har for nylig udtalt:

»Hvert eneste medlem af denne Kirke er en individuel mand eller kvinde, dreng eller pige. Vores største ansvar er at se til, at hver enkelt kan blive 'ihukommet og få næring gennem Guds gode ord' (Moroni 6:4), således at den enkelte får mulighed for vækst, for at udtrykke sig samt få oplæring i Herrens virke og veje ...

Dette værk drejer sig om mennesker, hver især Guds søn eller datter. Når vi beskriver Kirkens resultater, taler vi i tal, men alle vores anstrengelser må tilegnes den enkeltes udvikling.«[3]

For at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan opfylde sin guddommelige mission med at bidrage til »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket,«[4] er *alle* medlemmer nødt til at oparbejde en sund appetit for evangelisk næring. Vi må »hungre og tørste efter retfærdighed«[5], før vi kan blive mættet. Vi er nødt til at opbygge åndelig styrke i os selv, før vi kan håbe at videregive den til andre. Det individuelle, personlige vidnesbyrd om evangelisk sandhed, især om Herren Jesu Kristi guddommelige liv og gerning, er afgørende for vores evige liv. »Og dette er det evige liv,« sagde Frelseren, »at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«[6] Det evige liv er med andre ord betinget af vores egen individuelle og personlige kundskab om vor Fader i Himlen og hans hellige Søn. Blot at kende til dem er ikke nok. Vi må have personlige, åndelige oplevelser at forankre os til. Disse kommer ved at søge dem på samme intense, koncentrerede måde, som en sulten person søger efter mad på.

Lad mig atter citere præsident Hinckley:

»Opnåelsen af et stærkt og sikkert vidnesbyrd er hvert enkelt kirkemedlems privilegium og mulighed. Mesteren sagde: 'Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv' (Joh 7:17).

Tjeneste til gavn for andre, studium og bøn fører til tro på dette værk og derpå til kundskab om dets sandhed. Det har altid været en personlig søgen, således som det altid vil være i fremtiden.«[7]

Vi må styrke os selv, før vi nogensinde kan håbe at tilbyde åndelig næring til andre. Når vi først har styrket os med Kristi gode ord og personligt spist ved hans bord, således at vores vidnesbyrd er stærkt og levende, er vi forpligtet til at gå sammen med missionærerne i en afbalanceret indsats for at indbyde andre – begyndende med vores familie – til den åndelige banket. Herren sagde til sin elskede apostel Peter: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre.«[8] Og Frelseren talte igen til Peter og spurgte: »'Simon, Johannes' søn, har du mig kær?' Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: 'Har du mig kær?' og han svarede ham:

'Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.' Jesus sagde til ham: 'Vogt mine får!'«[9]

Hvis vi er lydige mod Frelserens befaling til Peter, vil vi fokusere vores opmærksomhed på åndelig vækst og udvikling hos dem, vi er ansvarlige for.

At vogte Faderens får kræver, at vi hver især åbner øjnene og interesser os for andre. Pligten til at opfordre andre til at spise af evangeliets festmåltid ligger ikke kun på vore missionærers skuldre. Denne alvorlige og betydningsfulde pligt tilhører hvert eneste medlem af Kirken, og »det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.«[10]

I dag beder vores profet om en begejstret og dynamisk kærlighed til vor himmelske Faders børn. Han beder os om at se den åndelige sult omkring os og at reagere ved villigt at dele vores overflod. Ingen magt på jorden kan opnå så meget som en retskaffen mand eller kvinde, dreng eller pige.

Hjemmet og familien spiller vitale roller i at fremme og danne personlig tro og vidnesbyrd. Familien er samfundets grundlæggende bestanddel; det bedste sted for enkeltpersoner at opbygge tro og stærke vidnesbyrd er i et retfærdigt hjem fyldt med kærlighed. Kærlighed til vor himmelske Fader og hans søn Jesus Kristus bliver forstærket, når der undervises i evangeliet i hjemmet, og det efterleves der. Sande principper om evigt liv fæstnes i både unge og gamles hjerte og sjæl, når skrifterne bliver læst og drøftet, når der bliver bedt bønner morgen og aften, og når ærbødighed for Gud og lydighed over for ham formes i hverdagens opførsel. Ligesom de bedste måltider er hjemmelavede, så finder den mest nærende instruktion i evangeliet sted i hjemmet. Stærke, trofaste familier har de bedste muligheder for at producere stærke, trofaste medlemmer af Kirken. Den nylige proklamation til verden om familien udsendt af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum gør det meget tydeligt, at familien er indstiftet af Gud. Proklamationen advarer om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, nabolag og nationer de ulykker, som fordums og nutidige profeter har forudsagt.

Familien er stedet, hvor grundvolden til den personlige, åndelige vækst lægges og styrkes; Kirken er så det stillads, der er med til at støtte og styrke familien. Selv om Kirken i forhold til familien kommer i anden række ved undervisning i evangeliets principper, så kommer der meget åndelig lærdom og udvikling gennem Kirken. Omhyggeligt planlagte nadvermøder bør fx være en åndelig fest, hvor vi tilbeder og lærer om vor himmelske Fader og hans elskede søn, vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Biskopper, hvis jeres nadvermøder er mindre end en banket med åndelig næring, så opfordrer jeg jer til at bede om forslag fra jeres wardsråd, og især søstrene, til, hvordan man kan gøre hvert eneste nadvermøde til en mere ærbødig og åndelig oplevelse. Lad også rådet være med til at undervise vore medlemmer i, at kirkesalen er et særligt sted i vore bygninger, hvor vi kommer i en ånd af respekt for Gud og ærbødighed for hans hellige Søn. Lad Helligåndens stille, fredfyldte tilskyndelser dvæle ved vore gudstjenester, hvilket vil føre til, at åndelig oplysning og næring flyder ind i vores tilværelse.

Uanset om vi underviser i hjemmet eller i Kirken, må vi have et klart overblik over evangeliets evige formål. For ikke længe siden oplevede jeg den form for tro og åndelig styrke, som evangeliet giver, da en 18-årig søster, som kæmpede for sit liv i en kamp mod kræft, bad mig om en velsignelse. Hun sagde: »Bror Ballard, jeg er ikke bange for at dø. Jeg vil gerne leve. Der er ting, som jeg stadig gerne ville opnå i dette liv, men jeg ved, at Jesus er min Frelser og min Forløser. I de sidste par år er han blevet min bedste ven. Jeg stoler på ham, og jeg stoler på dig som hans repræsentant. Uanset, hvad han ønsker for mig, så er jeg forberedt.«

Vi bønfaldt om et mirakel, men på hendes anmodning overlod vi alt til vor himmelske Fader. Hun døde kort efter med Herrens fred hos sig og hos hendes trofaste familie.

Besøgende lytter til konferencens budskaber på deres eget sprog. Konferencetalerne oversættes simultant til 34 sprog.

Brødre og søstre, vi bør undervise i de åbenbarede principper og de inspirerede lærdomme i vore hjem og ved Kirkens møder. Hver eneste forælder og lærer bør være velforberedt til at undervise i evangeliet med Åndens kraft for at sikre, at vidnesbyrd bliver fornyet og forståelsen af livet og det evige liv styrkes.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum beder ledere om konstant at fremhæve hjemmets og familiens forrang i præstedømmekvorummer, hjælpeorganisationer og ved stavs- og wardsråd. Det er stedet, hvor skrifterne studeres og bønner opsendes regelmæssigt, så alle familiens medlemmer vil stræbe efter at følge Frelseren i alt.

Lederne skal også understrege, at alle voksne medlemmer af Kirken bør stræbe efter at blive værdige til at modtage templets ordinanser. De bør finde frem til deres forfædre og udføre de hellige tempelordinanser for dem.

Forældre og ledere er nødt til at gøre alt i deres magt for at forberede hver eneste ung mand til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og templets ordinanser og til at tjene på fuldtidsmission. På samme måde skal unge piger forberede sig til at indgå og holde hellige pagter og modtage tempelordinanser. Indgåelse og overholdelse af hellige pagter i Herrens hus er den mest velsmagende ret på Herrens bord. Det er det højeste, mest mættende åndelige festmåltid i Jesu Kristi evangelium i livet på jorden; det har evige konsekvenser. Vores levende profet har udtrykt sin store vision om dem, som gør sig værdige til templets ordinanser, holder tempelpagterne og regelmæssigt tjener i Herrens hus:

»Vi ville blive et bedre folk,« sagde præsident Hinckley. »Der ville være næsten eller slet ingen utroskab blandt os. Skilsmisser ville næsten fuldstændig forsvinde. Så megen hjertekval og hjertesorg ville blive undgået. Der ville være langt større fred og kærlighed og lykke i vore hjem. Der ville være færre grædende hustruer og færre grædende børn. Der ville være et større mål af påskønnelse og gensidig respekt blandt os. Og jeg er overbevist om, at Herren ville smile med større velvilje til os.«[11]

Gud har gennem sin profet lovet at erstatte den åndelige sult, som plager menneskeheden, med den ubeskrivelige rigdom fra hans eget bord. Alt, hvad han beder om, er, at vi kommer til Kristus, og derefter gør alt, hvad vi kan gennem vores familie og med Kirkens støtte for at hjælpe alle vore Faders børn med at få åndelig succes på denne kritiske rejse gennem livet her.

»Se,« sagde Herren, »jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig.«[12]

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at Jesus er Kristus. Han lever og indbyder alle til at tage del i evangeliets glædelige festmåltid. Joseph Smith er profeten i forbindelse med genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium i disse sidste dage. Må vi alle blive velsignet, mine kære brødre og søstre, med et større ønske om at søge efter og mætte os med det, der hører Ånden til. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 2 Nephi 9:51.
2. 2 Nephi 32:3.
3. *Stjernen*, juli 1995, s. 55-56.
4. Moses 1:39.
5. Matt 5:6.
6. Joh 17:3.
7. *Stjernen*, juli 1995, s. 56.
8. Luk 22:32.
9. Joh 21:17.
10. L&P 88:81.
11. *Stjernen*, januar 1996, s. 56.
12. Åb 3:20.

»Ihukom hele din kirke, o Herre«

Præsident Gordon B. Hinckley

Det er Forløserens værk. Det er det glade budskabs evangelium. Det er noget, vi kan være glade og begejstrede for.

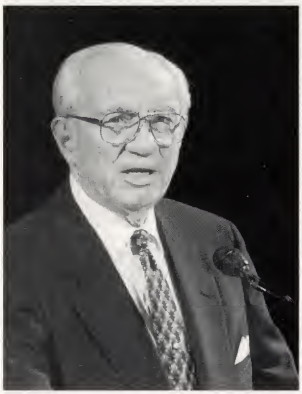

Det har været en vidunderlige konference. Herrens Ånd har været med os. Vi har hørt meget visdom og inspiration. Vore vidnesbyrd om dette guddommelige værk er blevet styrket. Jeg håber, at mange af os i hjertet har besluttet mere fuldt ud at efterleve evangeliets principper.

Vi er bestemt blevet velsignet med de taler, der har lydt. Bønnerne har været inspirerende, og musikken har været vidunderlig. Vi er så rigt velsignet med dygtige musikere i Kirken, som bidrager så væsentligt til konferencens ånd. Hvert eneste kor har gjort det usædvanligt godt.

Jeg ønsker at sige noget bestemt om dette Tabernakelkor, som har sunget for os i dag. Jeg stødte på et brev skrevet af Wilford W. Woodruff og hans rådgivere George Q. Cannon og Joseph F. Smith den 11. februar 1895, for 101 år siden. Det var adresseret til koret på den tid. Det lyder:

»Vi ønsker at se, at dette kor ikke blot bevarer den høje agtelse, det har erhvervet hjemme og i udlandet, men at det bliver det højeste eksempel på den 'guddommelige kunst' i hele landet; og den værdige anfører, eksempel og leder for alle andre kor og musikgrupper i Kirken; at det inspirerer musikere og digtere med de reneste følelser og med sang og harmoni, indtil dets lys skal skinne uhindret over verden, og nationerne skal blive henrykket med dets musik.«

Brevet fortsætter: »Dette kor er og bør være en storslået hjælpeorganisation for Zions sag. Gennem dets fuldkomne beherskelse af sangens herlige sfærer, kan det åbne tusinders ører, som nu er døve for sandheden, og blødgøre deres stenhjerter og inspirere dyrebare sjæle med en kærlighed til det, der er guddommeligt, og således fjerne fordomme, bortjage uvidenhed og udbrede himlens dyrebare lys til titusinder, som har været og stadig er vildledt om os« (i James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 3:267-268).

Dette har været det ansvar, der hvilede på dette kor i over et århundrede. Personudskiftninger er sket i årenes løb, men kvaliteten af deres optræden er kun forbedret. Dette kor er en af Kirkens store skatte. Jeg mener, det er en af de største skatte i USA. Jeg betragter det som det mest fremragende kor i hele verden. Må det fortsætte sin store mission med at udbrede himmelsk og inspirerende musik hjemme og i udlandet. Jeg takker på hele Kirkens vegne ledere, dirigenter, organister og medlemmer af dette hengivne gruppe af talentfulde og dygtige musikere, som så gavmildt giver af deres tid.

Ældste Charles Didier fra De Halvfjerds' Første Kvorum (i midten), søster Didier og konferencegæster.

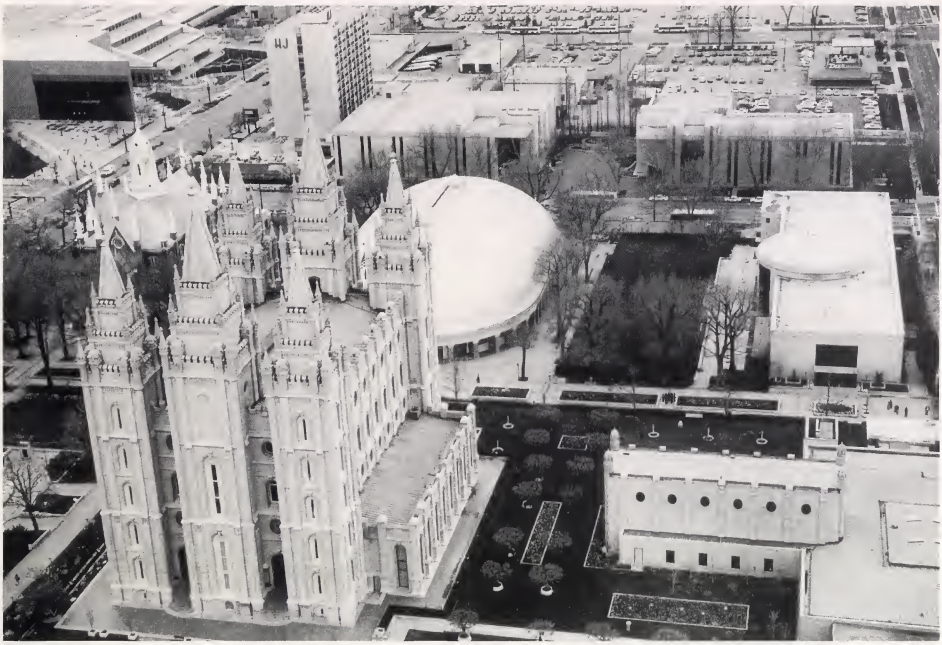

Tempelpladsen set fra Kirkens kontorbygning. Templet i Salt Lake City ses forrest til venstre med de tempelbesøgendes indgang nederst til højre. Bagved templet ses Assembly Hall, øverst til venstre; øverst i midten, Tabernaklets kuppel.

Nu tror jeg, at jeg kan vove at nævne et andet emne. For mange måneder siden blev jeg opfordret til at blive interviewet af Mike Wallace, der er senior-rapporter ved CBS' program 60 *minutes*, som sendes over hele USA til over 20 millioner seere hver uge.

Jeg erkendte, at hvis jeg ville deltage, ville Kirkens kritikere og nedrakkere også blive inviteret til at deltage. Jeg vidste, at vi ikke kunne forvente, at programmet ville være fuldstændigt positivt over for os.

På den anden side følte jeg, at det gav os mulighed for at præsentere nogle positive sider af vores kultur og budskab til mange millioner af seere. Jeg konkluderede, at det er bedre at benytte sig af mulighederne selv i stiv modvind end blot at læne sig baglæns og intet gøre. Det har været en interessant oplevelse. Programmets medarbejdere har optaget mange timer med direkte interview, dialog og formelle taler i forskellige situationer. De har interviewet andre medlemmer af Kirken så vel som vore kritikere. Ud af alt dette formoder jeg, at de har frembragt en præsentation på omkring et kvarter.

Vi ved slet ikke, hvad resultatet vil blive – eller rettere sagt, jeg ved det ikke. Det vil vi erfare i aften, når udsendelsen bliver sendt i denne dal. Hvis resultatet bliver godt, vil jeg være taknemmelig. Ellers lover jeg, at jeg aldrig vil sætte min fod i en sådan fælde igen. I Salt Lake City vil den blive sendt kl. 18.00 og i mange andre områder i dette land kl. 19.00 lokal tid.

I indvielsesbønnen for templet i Kirtland, som ifølge profeten blev modtaget ved åbenbaring, anråbte han Herren med disse ord:

»Ihukom hele din kirke, o Herre ... lad dit rige, som du oprettede uden hænder, blive til et stort bjerg og opfylde hele jorden,

at din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle så skøn som månen og klar som solen og frygtelig som hære under baner« (L&P 109:72-73).

Vi ser svaret på denne bemærkelsesværdige bøn. I stadig stigende grad anerkendes Kirken både hjemme og i udlandet for det, den virkelig er. Der er stadig dem, og ikke kun få, som kritiserer og gør oprør, som falder fra og hæver deres røst mod dette værk. Vi har altid haft dem. De leverer deres bidrag, mens de går hen over livets scene, og derpå glemmes de snart. Jeg antager, at vi altid vil have dem, så længe vi forsøger at udføre Herrens værk. De ærlige i hjertet vil opdage, hvad der er sandt, og hvad der er forkert. Vi går fremad, marcherende som en hær med bannere, som forherliger den evige sandhed. Vi har en sag, som kæmper for sandhed og godhed. Vi er en gruppe af »Herrens stridsmænd« på vej »ud til kamp og sejr« med »Jesu kors og fane« i vores lejr (»Fremad, Herrens stridsmænd«, *Salmer og sange*, nr. 163).

Overalt, hvor vi kommer, ser vi stor livskraft i dette værk. Der er begejstring overalt, hvor Kirken er organiseret. Det er Forløserens værk. Det er det glade budskabs evangelium. Det er noget, vi kan være glade og begejstrede for.

Brødre og søstre, lad os nu vende hjem med større beslutsomhed i vores hjerte om at efterleve evangeliet mere fuldt ud, om at tjene med større flid og at stå for sandheden med begejstring og uden frygt. Som Herrens tjener efterlader jeg min velsignelse over jer. Må I være lykkelige, når I vandrer i tro, beder jeg ydmygt om i hans navn, som vi alle elsker og tjener, ja, Herren Jesus Kristus. Amen. □

Mødet for Unge Piger
Den 30. marts 1996

Opretholde de levende profeter

Søster Janette Hales Beckham
Præsidentinde for Unge Piger

Når vi opretholder, betyder det, at vi gør noget med vores tro.

Jeg er altid spændt, når jeg ved, at unge piger samles til vores årlige møde for Unge Piger. I aften er min begejstring mere som en hvisken – Helligånden vidner hviskende til mig, at Guds profet har et budskab direkte til de unge piger.

Vores tema for dette møde er: »Stå som vidner ved at opretholde de levende profeter.« Når I tænker over ordet *opretholde*, så stil jer selv dette spørgsmål: »Er det at opretholde de levende profeter anderledes end at have et vidnesbyrd om, at vi har profeter?« Når vi opretholder, betyder det, at vi *gør* noget med vores tro. Vores vidnesbyrd om profeten bliver til handlinger, når vi opretholder ham.

Min tro på en levende profet begyndte i Primary, og den er blevet hos mig under min opvækst. Jeg havde et vidnesbyrd om, at vi har profeter, men jeg havde ikke tænkt over, hvad det vil sige at opretholde profeter.

Ved oktoberkonferencen 1994 sagde ældste David B. Haight:

»Når vi opretholder Kirkens præsident med vores oprakte hånd, tilkendegiver vi ikke alene over for Gud, at præsidenten er den retmæssige besidder af alle præstedømmets nøgler. Det betyder også, at vi indgår pagt med Gud om, at vi vil følge de anvisninger og råd, der kommer gennem hans profet. Det er en højtidelig pagt« (*Stjernen*, januar 1995, s. 13).

Jeg overvejede ældste Haights ord. Jeg tænkte på den forpligtelse, jeg indgik, da jeg løftede min hånd og indgik en højtidelig pagt med Gud om, at jeg ville opretholde profeten.

Den efterfølgende april opretholdt Kirkens medlemmer præsident Gordon B. Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust som sine rådgiver. Jeg så jer unge piger, da I for første gang i historien blev bedt om at rejse jer som en gruppe for sig, og jeg spurgte mig selv: »Ved de unge piger, hvad det vil sige at opretholde?«

Præsident Hinckley sagde ved den konference: »Proceduren med at opretholde er langt mere end en rituel løften af hånden. Det er en forpligtelse til at opretholde, at støtte og bistå dem, som er blevet valgt« (*Stjernen*, juli 1995, s. 54). Når vi opretholder, påvirker det vores opførsel. Præsident Hinckley citerede også Lære & Pagter, afsnit 107, vers 22, hvor vi får at vide, at Det Første Præsidentskab eller »tre præsiderende højpræster« er »beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn.«

Jeg drøfter ofte vores tema med unge piger og spørger, hvad det betyder for dem at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:9; citeret i *Personlig fremgang*, s. 6). Jeg tror, at det betyder, at vi med vores opførsel viser, hvad vi tror på. Vi står da bestemt som Guds vidner, når vi opretholder hans levende profeter, og især når vi ved, hvad det vil sige at opretholde. Vi vil følge profeternes råd og vejledning. Vi bliver virkelig vidner, når vi indgår denne højtidelige pagt.

Som barn troede jeg, at vi havde en profet, og at han talte sandt; men jeg er ikke sikker på, at jeg forstod, at profeten talte til mig personligt. Da jeg var nygift og nybagt mor, tilbragte min mand to år i luftvåbenet. Vi boede i militærets boliger på Long Island i New York. Mens jeg passede vore små børn, talte jeg ofte med naboer, som kom fra hele landet. En dag, hvor en nabo og jeg talte om vores tro, blev hun interesseret i, hvad der var anderledes ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg fortalte hende kort om genoprettelsen og forklarede derpå, at Jesu Kristi genoprettede kirke har en levende profet i dag. Det syntes virkelig at vække hendes interesse, og hun ønskede at vide, hvad profeten havde sagt. Da jeg begyndte at fortælle hende om Lære & Pagter og moderne åbenbaring, sagde hun: »Men hvad har han sagt for nylig?« Jeg fortalte hende om generalkonferencerne, og at Kirken havde et månedsblad med et budskab

Søster Juyi Choi fra missionen på Tempelpladsen i Salt Lake City i Utah fuldførte sin mission og vendte hjem til Seoul i Korea efter generalkonferencen.

Præsident Gordon B. Hinckley hilser på Unge Pigers talere efter Unge Pigers hovedmøde.

Lykkeligvis kan vi i denne tid med satellitter og moderne teknologi se og høre profeten. Vi kan læse og atter læse hans budskaber. Denne velsignelse er endnu ikke tilgængelig for mange unge piger i fjerntliggende lande. Det er en hellig aften for de af os, som er samlet for at høre præsident Hinckleys budskab til unge piger.

I aften har præsident Hinckley et budskab til hver enkelt af os, men vi ønsker som unge piger, mødre og ledere, at han ved, at vi har et budskab til ham og hans rådgivere, præsident Monson og præsident Faust. Vi opretholder jer. Vi ved, hvad det vil sige at opretholde – vi vil følge de råd og den vejledning, I giver os. Vi vil opretholde jer med vores tillid, tro og bønner. Vi forstår, at når vi unge piger og ledere ved generalkonferencen i næste uge hæver vores hånd for at opretholde de levende profeter, så indgår vi en højtidelig pagt. Vi ved, at vi, når vi følger de levende profeters råd og vejledning, vil være bedre forberedt til »at indgå og holde hellige pagter, modtage templets ordinanser og nyde ophøjelsens velsignelser« (*Personlig fremgang*, s. 6).

Det er min bøn, at vi ved vores opførsel vil vise, at vi er et pagtsfolk, at vi opretholder de levende profeter. I Jesu Kristi navn. Amen. □

fra profeten. Så blev hun virkelig interesseret. Jeg var så flov over at måtte indrømme, at jeg ikke havde læst det seneste budskab. Hun afsluttede vores samtale med at sige: »Du siger, at I har en levende profet, og du ved ikke, hvad han siger?« I den situation havde jeg ikke vist, hvad det vil sige at opretholde.

Jeg vil gerne foreslå en anden måde at tænke på ordet *opretholde*. Når man spiller violin, kan man, hvis den er stemt rigtigt, bevæge buen hen over en streng, hvorved de andre strenge vibrerer. De harmoniske strenge understøtter ikke kun lyden, men de fremhæver og bærer også lyden.

Når vi hver især lytter til profeten og handler efter hans budskab, kan vi, hvis vi er i harmoni med Ånden, bære hans budskab med os. Andre vil føle profetens budskab på grund af vores opførsel. På den måde slutter budskabet ikke i aften – det er kun begyndelsen. Er det ikke spændende at tænke på? Vi kan ikke alene gøre hans budskab til en positiv kraft i vores tilværelse, men også i vores hjem, nabolag og i skolen.

Når profeterne taler til os, er det som om, vor himmelske Fader taler til os. I det første afsnit i Lære & Pagter, vers 38, står der: »Enten ved min egen røst eller min tjeneres, thi det er det samme.«

Fire piger som deltog i Unge Pigers møde, der blev afholdt den 30. marts i Tabernaklet i Salt Lake City. Fra venstre: Vanessa Satini, Anne Prescott, Kirstin Boyer og Anne Marie Rose.

Lyt med nye ører

Virginia H. Pearce
Førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab

Læs og genlæs budskaberne. Bruger Herren sine profeter til at besvare dine bønner?

Jeg er mor og som alle andre mødre, lærer jeg meget af mine børn. Hvis I vil tilgive mig lidt småsnak, vil jeg gerne fortælle jer om en af disse lektier.

Vi har en søn og svigersønner, som elsker at spille golf, så I kan forestille jer deres begejstring, da de for nogle år siden fik mulighed for at spille på en golfbane sammen med en verdensberømt professionel golfspiller.

Drengene væltede ind gennem døren med deres golftasker og ind i stuen sent denne sommereftermiddag.

James fortalte om dagens højdepunkt og sagde: »Den professionelle spiller gik langsomt fra person til person. Han så, hvordan den enkelte slog til bolden og kom derpå med forslag. Da han kom til mig, sagde han: 'Du har grundlæggende et godt slag. Når du nu denne gang svinger bagud, så begynd lidt længere tilbage til højre og slå så til som en eksplosion. Godt,' sagde han. 'Øv dig på det, og hvis nogen forsøger at fortælle dig noget andet, så fortæl dem, at jeg sagde, at du har et godt slag!' Så gik han videre til den næste golfspiller, og jeg forsatte med at øve mig.«

»Virkede det?« spurgte vi.

»Ikke endnu, men det vil det,« svarede han tillidsfuldt.

Da drengene gik gennem stuen og ud af den anden dør for at træne lidt mere i baghaven, var jeg lidt misundelig.

Ville det ikke være dejligt, hvis der var en person, som jeg stolede lige så meget på – en ekspert – der ville se på mit liv og sige: »Du gør det grundlæggende godt. Men hvis du bare vil gøre denne enkle ting, så vil det gøre stor forskel?«

Nogle af jer har været med til de sene fester, hvor veninderne alle sammen beslutter sig til at fortælle dig, hvad der er galt med dig! Det er ikke noget, som jeg vil anbefale. Denne form for oplevelse efterlader alle med en dårlig følelse. Nej, jeg ønsker mine informationer fra en virkelig ekspert.

Så tændtes lyset pludselig! Generalkonference! Det er ikke så mærkeligt, at jeg ser frem til disse møder og budskaber! Her er mine eksperter: Profeterne, som forsikrer mig om, at jeg grundlæggende har et godt slag, og som derpå giver mig instruktioner om, hvad jeg skal gøre eller holde op med, og som vil gøre en stor forskel. Disse mænd er ikke alene erfarne, men deres instruktioner kommer direkte fra vor himmelske Fader gennem Helligånden, som personliggør dem til netop mine umiddelbare og individuelle behov. Hvem kan man stole mere på end denne kombination: Herren, hans talerør og Helligånden?

Hvilken spændende proces! Som Unge Pigers præsidentskab vil vi indbyde enhver ung pige og leder til at lytte til præsident Hinckley og finde et personligt budskab. Så indbyder vi dig til at gøre brug af dette budskab i dit liv og opleve de positive forandringer, som helt sikkert vil følge. En ung pige skrev: »Præsident Hinckley citerede Josva 1:9 i en af sine taler. Der står: 'Vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.' Af og til ønsker mine venner, at jeg skal være en anden end den, jeg er, og jeg er bange for, at jeg skal miste dem, og jeg ønsker ikke at miste dem. Da profeten læste dette skriftsted, var det som, han kendte mine følelser. Jeg følte det, som om min bøn blev besvaret. Når jeg får problemer med mine venner igen, så ved jeg, hvad jeg skal gøre og tænke, for jeg bevarer disse ord i mit sind, og jeg vil aldrig glemme dem, nej aldrig!«

Lad mig gentage denne invitation:

1. Lyt til og læs præsident Hinckleys ord. Det er let at sige: »Det var en virkelig god tale. Han er en af mine favorittalere.« Så går vi hjem og fortsætter med at være de samme mennesker med de samme problemer. Præsident Hinckley vil være afsluttende taler i aften. Han og de andre generalautoriteter vil tale til os næste weekend. Lyt med nye ører. Læs og genlæs disse budskaber. Bruger Herren sine profeter til at besvarer dine bønner? Bruger Herren sine profeter til at sende dig et budskab om, at du er elsket og på den rette vej – og at du grundlæggende har et godt slag? Bruger Herren sine profeter til at give dig nogle belæringer, som du kan øve dig på eller give dig nogle advarsler til at handle udfra?

Tabernaklets indre ved Unge Pigers hovedmøde.

2. Find derpå med Helligåndens hjælp et personligt budskab – de små korrektioner, som du skal lave i forbindelse med dit slag. På samme måde som den unge pige, hvis brev jeg netop læste, vil der være en idé eller nogle få ord, som du vil føle netop er talt til dig. Fortolkningen af dem er op til dig. Det er den personlige åbenbarings proces. Det er enkelt. Skub det ikke væk.

3. Anvend budskabet. Øv dig i at »vær(e) ordets gørere, ikke blot dets hørere« (Jak 1:22). Det er det centrale punkt i åbenbaringen. Det betyder ikke noget, hvor ofte Herren vælger at tale til os, hvis vi ikke gør noget ved det. En laurbærpige skrev og fortalte om sit ønske om at efterleve præsident Hinckleys ord om missionering. Hendes personlige budskab var at være missionær ved at være et bedre eksempel for sine venner. I begyndelsen fandt hun det vanskeligt, men hun gav ikke op. Hun ændrede til sidst sine vaner med succes.

Hun skrev: »Vi fik tidligt fri fra skolen og gik alle sammen hen til en ven for at se en video. De ønskede at se en film, der var forbudt for børn under 16 år, og de sagde, at den ikke var slem. Det var i orden med mig, for jeg var træt af altid at være den, som skulle være god. Men heldigvis sagde en af drengene fra, han ville ikke være med til at se den. Jeg oplevede en overvældende lettelse.

Så ville de se en anden censureret film, som sikkert var lige så dårlig. Jeg forsøgte virkeligt at tale dem fra det, men det kunne jeg ikke. Jeg burde være gået hjem, men det gjorde jeg ikke, og det beklager jeg. Den aften lovede jeg Herren i min bøn at være et bedre eksempel for mine venner.

Jeg har siden udelukket nogle ord fra mit sprogbrug. Jeg holdt op med at skulke fra skole, og nu er nogle af mine venner også holdt op med det. Jeg foreslår, at vi ser bedre film, og hver gang de vælger at se noget, som jeg helst ikke vil se, så går jeg.«

Tab ikke modet – bliv ved med at forsøge, indtil det lykkes for dig. Vi har ret til Herrens hjælp, når vi prøver at udføre hans vilje. Bed om denne hjælp og bliv ved med at prøve.

4. Læg mærke til forandringer, der sker i dit liv og i dine følelser. Du vil opleve gode følelser, når du søger at rette dit liv ind efter Guds vilje, således som den udtrykkes gennem hans udvalgte profeter.

Præsident Hinckley har bedt os om at forsøge at »gøre det lidt bedre« (*Stjernen*, juli 1995, s. 89). Jeg beder om, at vi vil følge dette råd – at vi vil nærme os profetens budskaber med en begejstring, som er født af vores ønske om at lade eksperterne styrke og belære os i retskaffen levevis. Men ordene fra en 16-årig ung pige: »Jeg tror oprigtigt på alt, hvad jeg læser fra præsident Hinckley, og jeg ved, at han er Guds sande profet.«

Jeg bærer det samme vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Se optimistisk på prøvelser

Anne Marie Rose
Oak Hills 9. Ward, Provo Utah Oak Hills Stav

Jeg har lært, at jeg kan beslutte mig til at være positiv og optimistisk i forbindelse med de mange gode ting i mit liv.

Jeg tror på at opretholde vores levende profet, præsident Gordon B. Hinckley, ved at lytte til hans råd og følge dem.

Ved generalkonferencen sidste efterår lyttede jeg til præsident Hinckley, som fortalte om tusindvis af europæiske hellige, som mødte deres prøvelser »med optimisme og begejstring« (*Stjernen*, januar 1996, s. 71). Han rådede os til at gøre det samme.

Det var hårdt for mig at høre. På det tidspunkt var jeg ulykkelig, frustreret og havde travlt med min selvmedlidenhed.

I sommerens løb havde jeg trænet for at komme på førsteholdet i volleyball. Jeg løb, trænede med vægte og lavede et utal af øvelser. Jeg ydede virkelig en indsats. Det gav succes. Jeg blev optaget på holdet. Min drøm blev virkelighed, eller det troede jeg da.

Så begyndte drømmen at falme. Der var andre, der spillede bedre, end jeg gjorde. En stor del af tiden sad jeg på udskiftsbænken, heppede på mine holdkammerater, samtidig med at jeg længtes efter at komme til at spille noget mere. Jeg forsøgte at bearbejde min skuffelse.

Livet var ikke retfærdigt. Min holdning begyndte at påvirke forholdet til de andre piger på holdet, og det begyndte at påvirke mit syn på mig selv.

Hvorfor ville vor himmelske Fader lade mig arbejde så hårdt og komme så langt for blot at ende med at blive så skuffet. Til sidst besluttede jeg mig, efter at have kæmpet med mine valgmuligheder og bedt om vejledning, til at forlade holdet. Jeg måtte tilbage til mine studier og mit liv uden volleyball.

Men jeg kunne ikke slippe min skuffelse og vrede. Så blev det generalkonference. Det er en tid på året, som jeg elsker, for Ånden udgydes så rigeligt i vores hjem. Konferencen kan høres i alle værelserne.

Præsident Hinckleys tale indeholdt de råd, som jeg havde behov for for at sætte tingene i deres rette perspektiv. Med »en overvældende optimistisk ånd« (*Stjernen*, januar s. 71) kunne jeg *beslutte* at glemme min oplevelse med volleyball. Jeg kunne *beslutte* at være positiv og optimistisk om de mange gode ting i mit liv: Mine venskaber, mine studier og min familie. Jeg kunne spille volleyball *for sjov* snarere end som konkurrencesport. Pludselig begyndte det dilemma, som havde virket så overvældende, at forsvinde lidt efter lidt. Jeg begyndte at få det bedre med mig selv. Jeg begyndte at læse mere i skrifterne. Jeg bad mere. Jeg begyndte i højere grad at kunne lide andre mennesker. Jeg følte, hvordan Ånden atter trådte ind i mit liv.

Jeg er taknemmelig for en levende profet, som lærte mig at give slip på min selvmedlidenhed. Han citerede Alma 26:35, som lærer os, »at der aldrig har været mennesker siden verdens skabelse, der har haft så stor grund til at glæde sig som vi.« Jeg forstår nu, at jeg har meget at være taknemmelig for og så mange grunde til at glæde mig. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Søstermissionærer fra missionen på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, fra venstre: Søster Jill Bennett fra Kingman i Arizona; søster Iren Bencze, Kecskemed i Ungarn, og søster Debra Smith fra San Jose i Californien.

Mine bønner blev besvaret

Kirstin Boyer
Springville 7. ward, Springville Utah Stav

Jeg læste i skrifterne hver aften, før jeg gik i seng. Jeg overvejede og bad ... jeg vidste, at mine bønner blev besvaret.

Da jeg var lille, husker jeg, at jeg kom ind på min mors værelse og så hende græde, mens hun læste i en bog. Det havde jeg aldrig set hende gøre, så jeg spurgte, hvad det var, hun læste. Hun sagde, at det var en bog om en mand ved navn Spencer W. Kimball, en Guds profet.

Hun fortalte mig mange vidunderlige ting, som han havde gjort med sit liv.

Fra det øjeblik følte jeg, at en profet var én, som jeg kan stole på og elske, især hvis min mor også havde det på samme måde. Så da mine ledere i Unge Piger bad mig om at finde et budskab i præsident Gordon B. Hinckleys tale, så vidste jeg, at der var et budskab til mig.

Da jeg lyttede til og bagefter læste profetens tale, fandt jeg det personlige budskab, som jeg havde behov for at arbejde på, nemlig at læse i skrifterne samt overveje dem og bede om dem.

Jeg læste i skrifterne hver aften, før jeg gik i seng. Jeg overvejede, bad og spurgte min Fader i Himlen, om de var sande. Når jeg var færdig og krøb op i seng, oplevede jeg en varm prikkende følelse gå gennem mig. Jeg vidste, at mine bønner blev besvaret. I løbet af den efterfølgende uge oplevede jeg mig selv som lykkeligere og mere hjælpsom. Jeg klarede mig bedre i skolen. Jeg fandt tid til at studere, og jeg huskede det, som jeg blev undervist i. Normalt diskuterer min mor og jeg ofte, men den uge fandt jeg tålmodighed til at lytte samt til at forstå hendes synspunkt, hvilket er noget, som ikke er let for mig. Jeg havde det bedre med mig selv, end jeg længe havde haft det. Jeg lagde også mærke til, at Herren gav mig mere tid til at fortsætte min studier af skriften.

Mit vidnesbyrd blev styrket. Jeg følte mig mere værdig – altsammen fordi jeg læste i skrifterne hver aften, inden jeg gik i seng.

Jeg ønsker at bevare disse følelser resten af mit liv. Jeg ønsker fortsat at modtage disse mange velsignelser. Og alle disse velsignelser er kommet ved at lytte til præsident Hinckley. Jeg ønsker, at denne vidunderlige forandring skal komme over mig, og at jeg vil komme lige så nær til Jesus og vor himmelske Fader, som når jeg læser i mine skrifter.

Unge piger overalt i verden. Jeg *udfordrer* hver eneste af jer til at lytte til profeten og finde noget, som I kan forbedre, så I kan modtage velsignelserne ved at følge hans råd. Jeg ved, at det virker, Det er helt afgjort anstrengelserne værd, for I modtager så meget, som I kan give af. Vi vil altid være i gæld til vor himmelske Fader. Jeg ved, at I vil komme nærmere Herren og hans Søn, Jesus Kristus, når I lytter til profetens ord. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Han har givet mig en profet

Anne Prescott
Midvale Øst 3. ward, Midvale Utah Østlige Stav

Vor himmelske Fader elsker mig og ønsker det bedste for mig. Han har givet mig en profet, som hjælper mig med at vide, hvad jeg skal gøre.

Ved sidste generalkonference tog jeg mig tid til og gjorde mig en anstrengelse for at lytte til talerne og forsøge at få noget gennem dem. Da jeg lyttede til præsident Gordon B. Hinckley, rørte hans ånd ved mig. Jeg tænkte på de rigtige valg, som han traf, da han var i vores alder, og som hjalp ham med at forblive trofast over for sin tro. Mens han talte og vejledte os, kunne jeg se den kærlighed og hengivenhed, som han nærer til os og til sin kaldelse. Mens han lo og kom med vittigheder, kunne jeg se den glæde, som kommer ved at tjene Herren.

Da det blev december og juledagene nærmede sig, vidste jeg, at det ville blive en svær tid. Min far var død kun fire måneder tidligere, og mor og jeg var helt alene tilbage. På samme tidspunkt var jeg så heldig at deltage i en stavskonference, hvor præsident Hinckley overraskende kom. Han bar sit vidnesbyrd og gav udtryk for sin kærlighed. Han sagde: »Er I kede af det? Så løft jeres øjne. Rejs jer op. Syng julens sange. Vær positiv.« Disse få ord betød meget for mig. Jeg vidste, at hvis jeg gjorde mit bedste i denne vanskelige tid i mit liv, så ville tingene falde på plads. Det, som præsident Hinckley sagde, fjernede ikke min smerte, men det hjalp mig til at forstå, at jeg havde brug for at være glad og hjælpe min mor og min familie med at være glade.

Efter mødet rejste forsamlingen sig op og sang: »Hav tak for profeten, du sendte« (*Salmer og sange*, nr. 13). Kærlighedens kraft og ånd var så stærk i denne bygning, at det var helt utroligt. Da vi forlod kirken, standsede vi ved et rødt lys og blev helt forbavset over at holde lige ved siden af præsident Hinckley. Vi blev begejstrede og vinkede til ham. Da han vinkede tilbage, kunne vi føle hans kærlighed. Vi havde ikke trykket ham i hånden eller talt med ham, men den kærlighed, som jeg følte strømme ud fra ham, var stærk og uforglemmelig.

Jeg vil bare gerne fortælle jer, hvor betydningsfuld en profet er i disse sidste dage for mig. Han er vor himmelske Faders røst. Vi får ikke alene svar på vores bønner gennem skrifterne, men også gennem det, som præsident Hinckley belærer om ved generalkonferencer, møder og aftener som denne. Vor himmelske Fader elsker mig og ønsker det bedste for mig. Han har givet mig en profet, som hjælper mig med at vide, hvad jeg skal gøre for at vende tilbage til ham en dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et anker for evigheden – og for i dag

Bonnie D. Parkin
Andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab

Langt vigtigere end at se en profet er det at forstå det budskab, han har til os. At anvende hans budskab er en sikker måde at få et vidnesbyrd om hans hellige kaldelse.

I aften er det vores privilegium at være sammen med en profet, præsident Gordon B. Hinckley. Hans tilstedeværelse her viser hans kærlighed til hver enkelt af os. At mærke hans indflydelse kan hjælpe os med at opnå et vidnesbyrd om hans guddommelige kaldelse. Et personligt vidnesbyrd om den levende profet er ikke blot en ubetalelig besiddelse for evigheden, men i dag et anker til sandheden. Dette vidnesbyrd om vores profet er noget afgørende i vores kirke, noget som vi lægger stor vægt på; vi taler ofte om det, hører det til vidnesbyrdmøder, er bekymrede over det, når venner spørger os om det. Men at erhverve dette vidnesbyrd er et ansvar, som alene er vores – kun Helligånden kan give det til os.

Har I et vidnesbyrd om, at præsident Hinckley er vor Faders levende profet? Jeg ønsker at hjælpe jer med at forstå, hvordan man får denne værdifulde gave.

Som ung kom jeg en vinterdag til Salt Lake Citys centrum. Jeg parkerede foran Kirkens administrationsbygning og havde netop lagt en mønt i parkometret, da jeg så en mand forlade bygningen. Han var iført en mørk frakke og hat. Men han havde noget mere: En ånd, der rørte min sjæl. Jeg kunne ikke lade være med at se på ham, og da han gik ned ad trapperne, gik det pludselig op for mig, at det var præsident David O. McKay. Han sagde ikke noget, da han gik forbi mig; han smilede blot venligt og hilste med hatten. Ånden fyldte bogstaveligt talt mit sind. Jeg vidste, at jeg havde set Guds profet.

Ikke alle får mulighed for at se en profet ansigt til ansigt. Det er heldigvis ikke nødvendigt. Vi kan alle modtage det samme vidnesbyrd, som jeg gjorde ved den trappe for længe siden. Langt vigtigere end at se en profet er det at forstå det budskab, han har til os. At anvende hans budskab er en sikker måde at få et vidnesbyrd om hans hellige kaldelse.

Søster Diana Lacey, en leder i Farmington, New Mexico, kæmpede med at få sine unge piger til at betragte programmet Personlig Fremgang som noget spændende og positivt. Hun kunne ikke finde nogen vejledning – indtil hun ved en konference hørte præsident Hinckley fortælle historien om Kaleb og Josva, som sammen med ti andre blev sendt til Kana'an for at rapportere om landets ressourcer og indbyggere. Ved deres tilbagekomst rapporterede de ti om alt det negative, som de havde set, men Kaleb og Josva så udover det og talte om alt det positive. Desværre valgte folket, ligesom i dag, at tro på tvivlerne, og derfor blev kun Kaleb og Josva bevaret til at træde ind i det forjættede land. Præsident Hinckley tilføjede:

»Vi ser alle omkring os nogle, der er ligegyldige med dette værks fremtid, som er apatiske, som taler om begrænsninger, som giver udtryk for frygt ... De har ingen visioner om dette værks fremtid.

Det blev ganske rigtigt sagt i gamle dage: 'Uden syner er et folk ladt i stikken' (Ordsp 29:18).« Søster Lacey blev bevæget af dette profetiske budskab og forstod, at Personlig Fremgang handler om visioner. Hun sagde: »Jeg ændrede min holdning, og resultaterne har forbløffet mig ... Ved at ændre min indstilling og den måde, jeg greb Personlig Fremgang an på, havde det en effekt på pigernes indstilling ... Ånden fra præsident Hinckleys tale har været en velsignelse i mit liv.«

Kan I se, hvordan søster Laceys vidnesbyrd blev styrket af at følge profeten? Hun brugte de fire trin, som søster Pearce beskrev: Hun lyttede til præsident Hinckleys ord og læste dem; hun fandt et personligt budskab; hun førte budskabet ud i livet; og hun bemærkede forandringerne i sit liv og sine følelser.

Jeg kender en ung pige, som voksede op i præsident Spencer W. Kimballs ward. Hun havde et inderligt vidnesbyrd om hans kaldelse, men på hendes mission døde præsident Kimball. Denne unge missionær var bekymret for at bære vidnesbyrd om en profet, som hun ikke kendte. En aften, mens hun bad for den nyligt opretholdte præsident Ezra Taft Benson, blev hun straks fyldt med Åndens varme, og hun fik et nyt vidnesbyrd. »Herren vidste, at jeg havde brug for at vide det,« sagde hun, »og han vidste, at jeg ville dele dette vidnesbyrd i forbindelse med andres omvendelse.« Søstre, dette kan ske for jer!

Præsident Hinckley har lovet, at hver eneste person har ret til et personligt vidnesbyrd (se *Stjernen*, januar 1996, s. 4). Jeg ved, at det kan være lidt skræmmende at bede om dette vidnesbyrd. Vi er bange for, at vi måske ikke får et svar. Eller vi ved, at hvis vi får et svar, er vi nødt til at leve derefter!

Men tænk over, hvad et vidnesbyrd om den levende profet kan gøre for jer! Hvordan vil det hjælpe jer i jeres daglige problemer? Hvordan vil det forandre og velsigne jeres tilværelse?

Kun I og Helligånden kan besvare disse spørgsmål. Hvis I ikke har et vidnesbyrd om præsident Hinckley, så stol på andres vidnesbyrd, indtil I får jeres eget. Bed for ham, studér hans ord, find et personligt budskab, anvend dette budskab og oplev de gode følelser.

Vil I gøre det? Vil I lytte til hans ord nu og finde et budskab til jeres tilværelse? Jeg håber og beder om, at I vil. Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at jeg ved, at vi har en levende profet, der vejleder os. Må vi hver især gå hjem i aften og søge vores eget guddommelige vidnesbyrd om, at Gud leder sin kirke gennem profeter, og at Gordon B. Hinckley er hans profet nu. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Forbliv trofast

Præsident Gordon B. Hinckley

Vær trofast mod Kirken. Hold fast ved den. Hvis I gør det, vil den blive som et anker midt i et stormfuldt hav.

Det har været en meget rørende, ydmyg og overvældende oplevelse. Tak for jeres venlighed og jeres kærlighed.

Hvor er I et vidunderligt skue! Dette store Tabernakel er fyldt med strålende og smukke unge piger. Mange tusinder er forsamlet i kirkebygninger mange steder nær og fjern. Tak for den indsats I har ydet for at deltage i aften. Talerne har alle været opløftende og inspirerende. Det har dette vidunderlige kors musik og indledningsbønnen også været. Hvis I vil huske, hvad I har hørt og følge de råd, som er blevet givet jer, vil I opleve stor lykke i jeres liv.

Jeg beder om, at Herrens Ånd vil vejlede jer, mens jeg taler til jer. Jeg betragter det som en storslået mulighed for at fortælle jer, hvad jeg føler. I er unge piger i alderen 12 til 18, som vor himmelske Fader og alle vi, som kender jer, forventer meget af. I tilhører denne vidunderlige generation, som forbereder sig til at indtage sin plads i den udfordrende verden, som ligger forude.

I står hele tiden over for vanskelige valg. Jeres problemer er ikke nye, men de er forstærkede. I bliver udsat for fristelser, som er attraktive og tiltrækkende. I repræsenterer denne Kirkes fremtid, og sandhedens modstander ønsker at skade jer, ødelægge jeres tro og føre jer ned ad stier, som er besnærende og interessante, men dødsensfarlige.

Vi har en salme, som jeg elsker at høre Kirkens unge synge:

Skal vi svigte vore pagter,
som er gjort med himlens Gud,
da han hørte vore bønner
og af Babel drog os ud? Nej!
Mer nu end før vil vi kæmpe og stride,
tro stå til Herren, om end vi må lide,
kæmpe os frem, opnå et hjem
hos Gud vor Fader til evig tid.

(»Skal vi svigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167).

Jeg vil gerne tale med jer om at bevare troen, om at være tro mod jer selv og jeres omgangskreds, jeres forældre, jeres arv, Kirken og vor himmelske Fader og hans Søn, Herren Jesus Kristus.

Lad mig først tale om at være tro mod sig selv. Den 13. trosartikel siger, at vi tror på at være ærlige og sandfærdige.

Vi tror på at være sandfærdige. Hvor vigtigt er det ikke at være sandfærdige over for os selv. Vi har alle sammen en samvittighed. Vi kender forskel på det, som er rigtigt og forkert. Vi behøver ikke at blive belært om, hvad der er godt, og hvad der er dårligt. Jeg tror, at vi kender denne forskel. Vi ved, når vi har gjort noget forkert, og vi føler samvittigheden prikke til os. Vi ved, at når vi har gjort det rigtige, så oplever vi en følelse af lykke. At være sandfærdige over for os selv betyder, at vi er et eksempel i form af retskaffen levevis i alle situationer og forhold.

At være sandfærdig over for os selv betyder at være ærlige. Det betyder at være ærlig i skolen. Vi har ikke råd til at snyde eller gøre noget lignende. Forestil jer nu, at I har behov for en livsvigtig operation. I vil vel ikke ønske, at denne operation bliver udført af en kirurg, som har snydt i løbet af sin uddannelse, ville I? Selvfølgelig ikke. Vi går i skole for at lære og gøre os klar til det arbejde, som vi kommer til at udføre i fremtiden. Det er yderst nødvendigt for os, at vi drager fordel af muligheden for at lære. Herren har fortalt os, at han af os i denne kirke forventer, at vi studerer og lærer. Jeg kender ingen anden kirke, der gennem sin skrifter instruerer sine medlemmer om at søge verdslig viden såvel som åndelig viden.

Jeg opfordrer hver eneste af jer unge piger til at opnå al den uddannelse, som I kan skaffe jer. I vil få brug for den i den verden, I vil komme ud i. Livet er blevet uhyre konkurrencepræget. Eksperter siger, at mænd og kvinder gennemsnitlig kan forvente mindst fem forskellige job i løbet af deres arbejdsliv. Verden er i forandring, og det er derfor meget vigtigt, at vi forbereder os på at følge denne forandring. Men der også en god side ved alt dette. Ingen anden generation i hele verdens historie har tilbudt så meget til kvinder. Jeres første mål må være et lykkeligt ægteskab, som er beseglet i Herrens tempel, og derefter opdragelsen af gode børn. Uddannelse kan forberede jer bedre til at virkeliggøre disse idealer.

Vær ærlig i livet. Som sidste dages hellig kan du ikke tillade dig selv at stjæle i forretninger eller gøre noget andet lignende. Det er blevet sagt for længe side, at ærlighed er den bedste politik. Herren skrev med sin finger på en tavle af sten: »Du må ikke stjæle ... Du må ikke begære« (2 Mos 20:15,17).

Vi må være tro mod os selv i spørgsmålet om personlig dyd. Du og jeg kan som medlemmer af denne Kirke ikke tage del i umoralitet. Herren har sagt gennem sin befaling: »Pryd altid dine tanker med dyd« (L&P 121:45). Han siger til os, at vi end ikke skal tænke på umoralske forhold. Hvorfor? Fordi onde tanker leder til onde gerninger. Han sagde derpå, at hvis vi vil lade dyd pryde vore tanker, vil vi have større frimodighed for Guds åsyn. Tænk på det. Han fortsætter med at sige, at Helligånden skal være vores stadige ledsager. Vores herredømme skal være et evigt herredømme (se L&P 121:45-46). Hvor er disse løfter dog storslåede og bemærkelsesværdige, og de er givet til alle, som vandrer i dyd.

Vi har ikke råd til at blive plettet af moralske synder. Vi lever i en verden, hvor fristelse konstant bliver smidt i hovedet på os, og især på jer unge mennesker. Det sker på

TV. Det findes i blade. Det findes i bøger og er let tilgængelige på videobånd. Hold jer væk. Det vil kun skade jer. Når det drejer sig om moralloven, så ved I godt, hvad der forventes af jer. Hvis I begynder at give efter for omgivelsernes pres, så disciplinér jer selv. Stands, før det er for sent. I vil for evigt være taknemmelig over, at I standsede op.

Vær tro mod jer selv og det bedste i jer. Det bedste er meget godt. Shakespeare sagde: »Men fremfor alt, vær sanddru mod dig selv, da følger vist, som natten følger dag, at du ikke kan være falsk mod nogen« (*Hamlet*, første akt, tredje scene, linie 85-87).

Mange unge piger i jeres alder lider af mangel på selvagtelse. Og i modsætning til det, I måske tror, så vil enhver umoralsk gerning blot yderligere sænke jeres selvagtelse. Vær tro mod jer selv, da vil jeres selvrespekt også øges. Vid, at I har en guddommelig fødselsret. Lær at tænke godt om jer selv. Det kan godt være, at andre vil komme med bidende kommentarer, men det er kun et tegn på deres uvidenhed og ikke på jeres kvaliteter.

Gå gennem livet med den værdighed, som passer sig for en ung pige, som er en datter af Gud.

Gør ikke brug af ulovlig narkotika. Rør det ikke. Eksperimentér aldrig med det. Jeg bønfalder hver eneste af jer om at sky det som pesten. I er unge kvinder. En stor fremtid venter jer. Jeres liv er et strålende løfte. De fleste af jer vil en dag ønske at blive gift og få børn. Brugen af ulovlig narkotika kan blive et frygteligt handicap, ikke blot for jer selv, men også for jeres børn. Jeg tøver ikke med at sige, at hvis I piller ved disse ting, så vil I komme til at fortryde det. Men hvis I disciplinerer jer selv til at undgå det, vil I opleve glæde.

Vær tro mod jer selv, mine kære venner. Vær tro mod hinanden, jeres venner og omgangsfæller. Se efter det gode i de mennesker, som omgiver jer, og fremhæv disse gode sider. Lad altid være med at sladre om jeres omgangsfæller eller tale uvenligt om dem. Sådanne ord vil blot ramme jer selv igen. Jehova har befalet: »Du må ikke vidne falsk mod din næste« (2 Mos 20:16).

Ræk ud for at hjælpe hinanden. Vi har alle brug for hjælp fra tid til anden. Vi behøver opmuntring. Vi har behov for venner, som vil stå ved vores side gennem tykt og tyndt. Jeg beder til, at hver eneste af jer vil være en sådan ven.

Nogle af jer har måske læst marts-udgaven af *New Era*, hvor historien om den handicappede pige, Jenni, findes. Hun var alene og ikke særlig attraktiv. En dag sagde hun til sine klassekammerater: »Jeg har behov for en ven. Jeg har behov for én, som vil spise frokost med mig. Hvem vil være min ven?« En pige rejste sig op og sagde: »Jeg vil være din ven,« hvorpå en anden gjorde det samme. De spiste frokost sammen med hende. De opmuntrede hende. De hjalp hende. De bragte nyt liv ind i den handicappede piges mørke verden. Og i denne proces oplevede de ny glæde i deres eget liv (se Victor W. Harris, »The Miracle of Jenni«, *New Era*, marts 1996, s. 12-14.)

Vær tro mod jeres forældre og jeres egen arv. Der er desværre nogle få forældre, som handler på en sådan måde, at de i alvorlig grad skader deres børn. Men disse tilfælde er heldigvis meget få. Der findes ikke andre, der nærer så stor interesse for jeres velfærd, jeres lykke og jeres fremtid som jeres mødre og fædre. De tilhører en tidligere generation. Det er rigtigt, men engang var de, som I er nu. Jeres problemer adskiller sig ikke i væsentlig grad fra det, som var deres problemer. Hvis de af og til lægger begrænsninger for jer, så er det fordi de kan se faren, der lurer på vejen længere fremme. Lyt til dem. Det, som de beder jer om at gøre, synes I måske ikke om. Men I vil blive lykkeligere, hvis I gør det. Jeres mor er jeres bedste ven. Glem aldrig det. Hun gav jer livet. Hun passede jer, plejede jer, var hos jer, når I var syge og sørgede for at opfylde alle jeres behov. Lyt til hende nu. Tal ærligt og fortroligt

med hende. I vil opdage, at hun vil holde på jeres hemmeligheder, og at hendes visdom vil vise sig at være vidunderlig.

Mange af jer nedstammer fra denne Kirkes pionerer. De kæmpede hårdt. De betalte en frygtelig pris for deres tro. Vær tro mod dem og vær altid tro mod Kirken, som de elskede så meget. Jeg vil ønske, at hver eneste af jer vil huske, at I i aften har hørt mig sige, at denne Kirke er sand. Andre kirker gør også godt, men dette er Jesu Kristi »sande og levende kirke«, hvis navn den bærer (se L&P 1:30). Vær trofast mod Kirken. Hold fast ved den. Hvis I gør det, vil den blive som et anker midt i et stormfuldt hav. Den vil være et lys for jer i jeres liv og et grundlag at bygge på. Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd, at denne Kirke aldrig vil blive ledt på vildspor. Den er i Guds hænder, og skulle nogen af dens ledere nogensinde forsøge at lede den på vildspor, så har han det i sin magt at fjerne dem. Han sagde, at han har genoprettet sit værk for sidste gang, »for aldrig mere at udslette eller give det til noget andet folk« (L&P 138:44; se også Dan 2:44-45).

Jeg håber, at alle, som kan, deltager i seminar. Denne organisation tilvejebringer vidunderlige muligheder for at lære de lærdomme, som vil gøre jer lykkelige, og den tilvejebringer vidunderlige muligheder for at omgås med mennesker som jer selv.

Se hen til Kirken og dens ledere for råd og vejledning. Vi har kun det ønske, at I skal være lykkelige, og at jeres liv må være fyldt med tilfredsstillende udfordringer, at I må blive frelst fra det ondes faldgruber, som kan ødelægge jer, at I vil blive den slags mennesker, som bærer den evige sandheds fakkel højt, og at I vil give den videre til den generation, som vil følge efter jer.

Dette evangeliums sandheder er evige. Filosofier, skikke og kulturer ændres, men samtidig med alle disse forandringer, findes der evangeliets grundlæggende lærdomme, som aldrig er blevet forandret, og som aldrig vil blive forandret.

Hvor er I dog heldige at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige! Her vil I finde udvalgte og vidunderlige venner. Her vil I finde dygtige og trofaste lærere. Her vil I finde mulighed for tjeneste. Hvor findes der nogen tjeneste, der kan sammenlignes med at blive døbt for de døde? I har alle sammen mulighed for at træde ind i Herrens hus for at blive døbt for nogen, som ikke er i stand til at gå fremad i den næste verden uden den tjeneste, som I kan yde. Denne person har måske været en kvinde med stor kraft og indflydelse her på jorden. Men uden dåbens ordinanse, standses hun i sin evige udvikling. I har mulighed for sætte hende fri. Hvor uselvisk og vidunderligt er det ikke. I kan med en ringe anstrengelse blive den, som åbner porten, der

tillader, at denne person kan gå fremad på udødelighedens og det evige livs vej. Der findes ingen anden organisation i hele verden, som muliggør denne tjeneste for jer. Kirken søger for midlerne, hvorved man kan tjene på den mest uselviske måde. I vil ikke modtage nogen tak i dette liv, for det, som I gør, ved at blive døbt for de døde. Men I vil i jeres hjerte modtage en tilfredsstillelse ved at have gjort noget, som er uselvisk og værdsat. Vær tro mod den kirke, som I er en del af.

Vær tro mod vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Herren Jesus Kristus.

Glem aldrig, hvem I er, således som I har sunget i aften. I er i sandhed børn af Gud, I er døtre af ham. Han er jeres evige Fader. Han elsker jer. I kan gå til ham i bøn. Han har bedt jer om at gøre det. Det ved I alle sammen, og hvor er det dog vidunderligt. Han er den største af alle. Han er Skaberen og universets leder. Og alligevel vil han lytte til jeres bønner!

Han ønsker, at hans sønner og døtre skal være lykkelige. Synd var og er ikke lykke. Overtrædelse var og er ikke lykke. Ulydighed var og er ikke lykke. Vejen til lykke findes i vor himmelske Faders plan og i lydighed mod hans elskede Søns, Jesu Kristi befalinger.

Lad mig nu tale om noget, der knytter sig hertil. Jeg taler om den vane – ja, det er blevet en vane for mange unge mennesker, herunder unge piger i skolen, på gymnasiet og i de videregående uddannelser i deres daglige tale at bande i Guddommens navn. Jehova skrev på stentavler: »Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn, for Herren vil aldrig lade den ustraffet, der bruger hans navn til løgn« (2 Mos 20:7).

Lad mig fortælle jer om en oplevelse, som jeg havde som lille dreng i første eller anden klasse. Jeg kom hjem fra skole en dag og kastede mine bøger på bordet og misbrugte Herrens navn i ren og skær lettelse over, at skolen var forbi for denne dag.

Min mor hørte mig. Hun var chokeret. Hun tog mig i hånden og førte mig ud på badeværelset. Der tog hun en ren vaskeklud og et rent nyt stykke sæbe. Hun bad mig åbne munden og gik derpå i gang med at vaske min mund med denne frygtelige sæbe. Jeg tudbrølede og protesterede. Hun blev ved, i hvad der for mig syntes som lang tid, hvorpå hun sagde: »Lad mig aldrig nogen sinde høre sådanne ord fra dine læber igen.«

Smagen var frygtelig. Reprimanden endnu værre. Jeg har aldrig glemt det, og jeg håber, at jeg aldrig siden har misbrugt Herrens navn.

Da præsident Spencer W. Kimball gennemgik en operation for mange år siden, blev han kørt ud fra operationsrummet og ind på intensivafdelingen. Portøren, som kørte hans seng, snublede og en ed med Herrens navn smuttede ud. Præsident Kim-

ball, som lige var ved at komme til bevidsthed, sagde svagt: »Nej, nej, det er min Herres navn, som du misbruger.«

Der fulgte en dødlignende tavshed. Så hviskede den unge mand med dæmpet stemme: »Undskyld.« (Se *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 198.)

Og når jeg nu taler om sprogbrug, så beder jeg jer, unge piger, om aldrig at give efter for beskidt eller billig tale af nogen som helst art. Der findes så meget af det, og det er så almindeligt. Der er ingen grund til at bruge et sådant sprog. Det fortæller blot andre, at dit ordforråd er så mangelfuldt, at du ikke kan udtrykke dig selv uden at gøre brug af ord fra rendestenen. Gør det ikke, vær venlig ikke at gøre det. Brug ikke et beskidt sprog og misbrug ikke Herrens navn.

Vær tro mod vor himmelske Fader og hans elskede Søn. Når alt andet svigter, så er vor himmelske Fader der for at hjælpe os. Han sagde: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt 11:28). Vi bærer alle på en byrde. Lad Herren hjælpe dig med at bære denne byrde. Han sagde videre: »Tag mit åg på jer ... for mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:29-30). Han står klar til at hjælpe hver eneste af os – med enhver byrde. Han elsker os så meget, at han blødte fra hver pore i Getsemane, og derpå tillod at onde og gudløse mennesker tvang ham til at bære korset op til Golgata for at lide en frygtelig smerte udover enhver beskrivelse, da han blev naglet til korset, for at blive hængt op på det og dø for hver eneste af os.

Han var det eneste fuldkomne menneske, som vandrede pletfrit på jorden. Han var menneskehedens Frelser og Forløser. Vi vil alle på grund af hans offer og forløsning opstå på et eller andet tidspunkt i opstandelsen, og der vil derefter være enestående muligheder for at gå fremad på vejen til udødelighed og evigt liv.

Han indbyder os til at komme til ham. Han har sagt til hver eneste af os: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde, bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7).

Bed til Faderen i hans navn. Der er ingen af os, der i virkeligheden kan klare det selv. Vi har behov for hjælp, den form for hjælp, som kommer som svar på bøn.

Jeg ved, at I unge piger beder. Jeg vil gerne rose jer herfor. Jeg ved, at I prøver at efterleve evangeliet. Jeg ved, at I prøver at leve med ærlighed og dyd samt i tjeneste, venlighed og kærlighed til andre. Jeg gentager: Jeg ved, at I beder for os, og jeg forsikrer jer, at vi beder for jer.

I har stor betydning. Dette værk er meget stærkere på grund af jer. Når I træder over stregen gennem umoral eller ved at gøre noget forkert eller ondt, så svækkes Kirken i tilsvarende grad på grund af det, som I har gjort. Når I forbliver sande og trofaste, så er den tilsvarende stærkere. Hver eneste af jer tæller.

Lad mig som afslutning fortælle jer noget andet. Hvis nogen af jer er trådt over linjen, så tro ikke, at alt er tabt. Herren rækker sin hånd ud for at hjælpe jer, og der findes mange villige hænder i Kirken, som også vil hjælpe. Læg det onde bagved jer. Bed om situationen, tal med jeres forældre, hvis I kan, og tal med jeres biskop. I vil opleve, at han vil lytte og holde det fortroligt. Han vil hjælpe jer. Vi står alle klar til at hjælpe jer.

Omvendelse er et af evangeliets første principper. Tilgivelse er et kendetegn på guddommelighed. Der er håb for dig. Dit liv ligger foran dig, og det kan fyldes med lykke, selv om fortiden er ødelagt af synd. Dette er et værk, som frelser og hjælper mennesker med deres problemer. Det er formålet med evangeliet.

Profeten Esajas erklærede:

»Vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne, hold op med at handle ondt ... Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld« (Es 1:16, 18).

Dette er tidspunktet, ja selve timen, til at omvende sig fra alle fortidens synder, bede om tilgivelse, rette ryggen og gå fremad med tillid og tro.

Og til sidst, livet et fyldt med sjov og latter. Livet skal nydes, ikke blot udholdes.

Jeg efterlader jer min velsignelse. Vid, at vi virkelig elsker jer. Husk, at vi nærer tillid til jer. Efterlev evangeliet, vær trofast i troen, hold fast ved Kirken, ær jeres forældre, elsk Herren og lev som et Guds barn. At I må gøre dette og opleve stor lykke er min bøn for jer fra mit hjerte. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nye halvfjerdsere kaldet ved generalkonferencen

Ældste Bateman

Kaldelsen af 12 brødre til at tjene i De Halvfjerds' Kvorummer blev godkendt ved mødet lørdag eftermiddag, den 6. april, ved aprilkonferencen 1966.

Ældste Merrill J. Batemans kaldelse til De Halvfjerds' Første Kvorum blev bekendtgjort i november sidste år samtidig med hans udnævnelse til rektor ved Brigham Young University, men kaldelsen blev godkendt ved konferencen.

Ældsterne Dallas N. Archibald og Dieter F. Uchtdorf, som begge har virket i De Halvfjerds' Andet Kvorum, blev også kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum.

Herudover blev ældste Bruce C. Hafen kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum.

Statuen af Kristus i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen.

Ældste Bateman, 59, blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum i juni 1992, derpå kaldet som præsiderende biskop i april 1994. I november 1995 blev han kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum og udpeget til rektor på BYU. Han begyndte i sit embede den 1. januar 1996.

Ældste Archibald, 57, blev udpeget som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum i juni 1992 og tjener for tiden som præsident for Det Brasilianske Område.

Ældste Uchtdorf, 55, har tjent i De Halvfjerds' Andet Kvorum siden april 1994 og er andenrådgiver i det vesteuropæiske områdepræsidentskab.

Nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum, som blev opretholdt lørdag, var ældsterne L. Edward Brown, Sheldon F. Child, Quentin L. Cook, Wm. Rolfe Kerr, Dennis E. Simmons, Jerald L. Taylor, Francisco J. Viñas og Richard B. Wirthlin (se efterfølgende biografier af ældste Hafen og de øvrige nye Brødre).

Ældste Archibald

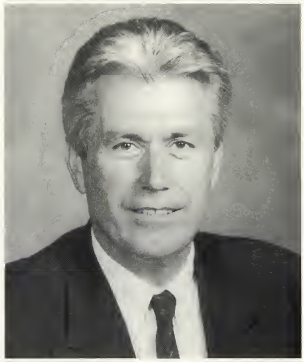

Ældste Uchtdorf

KIRKENS MEDLEMSTAL BLIVER VED MED AT VOKSE

Kirkens medlemstal blev ved med at vokse i 1995. Der var 9.340.898 sidste dages hellige ved årets udgang, en vækst fra 8.120.000 i december 1991. I henhold til de statistiske tal offentliggjort ved generalkonferencen var de 304.330 dåb nyomvendte, som blev døbt. De resterende 71.139 dåb var 8-årige indskrevne børn.

År	Medlemstal
1991	8.120.000
1992	8.406.895
1993	8.696.224
1994	9.024.569
1995	9.340.898

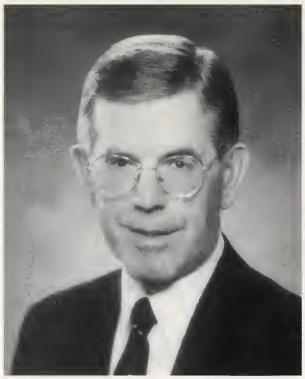

ÆLDSTE BRUCE C. HAFEN
DE HALVFJERDS

Ældste Bruce R. Hafen, der i USA er en anerkendt videnskabsmand inden for familieforhold, børn og uddannelse, er overbevist om, at »Kirkens stemme må og skal høres i dagens verden.«

I de sidste 25 år har ældste Hafen, der har en juridisk doktorgrad fra University of Utah, og som har været dekan for J. Reuben Clarks juridiske fakultet på BYU, undervist og skrevet om familieliv og uddannelse. »Der er desperat behov for evangeliets perspektiver i verden i dag,« siger han, »både i retssale, klasseværelser og i familierne verden over.«

Ældste Hafens overbevisning er dannet gennem hans mange og rige religiøse, uddannelsesmæssige og administrative erfaringer. Han har tjent i et biskopråd, et stavspræsidentskab og er tidligere regionalrepræsentant. Han hjalp i 1973 med til at oprette BYUs jurafakultet og underviste selv her det første år. Fra 1978 til 1985 var han præsident for Ricks College, hvor han altid selv underviste et kursus hvert semester. I 1989 blev han prorektor på BYU og stedfortræder for rektor, hvor han spillede en nøglerolle i BYUs seneste anstrengelser for at fokusere på den åndelige og uddannelsesmæssige mission.

Han har i disse år altid været både lærer og videnskabsmand og har i voksende grad trukket på sit religiøse grundlag både i sine videnskabelige og professionelle aktiviteter. Han har studeret emner som anvendelse af forsoningen i relation til livets erfaringer.

Ældste Hafen er født den 30. oktober 1940 og voksede op i St. George, Utah. Efter eksamen fra Dixie College i 1960, tjente han i den vesttyske mission, hvorefter han studerede på BYU. I en religionsklasse lagde han mærke til en klassekammerat, Marie Kartchner. De to giftede sig den 2. juni 1964 i templet i St. George, og de har syv børn og 10 børnebørn (hvoraf et er død).

»Der er to emner, som har været med til at danne mine holdninger både i mit professionelle arbejde og i min holdning over for tjeneste i Kirken,« siger ældste Hafen. »Det ene emne er familieforhold, især børneopdragelse og ægteskab. Den anden er Frelserens mission og forsoning. I betragtning af Kirkens seneste fremhævelse af, at familier og enkeltpersoner kommer til Kristus, så er jeg sikker på, at min forpligtelse over for begge emner vil fortsætte med at vokse i min nye kaldelse.«

L. EDWARD BROWN
DE HALVFJERDS

Da L. Edward Brown, som er født i Preston i Idaho den 18. juni 1937, var 14 år, havde han og hans far travlt med fylde en kulkælder en aften i Dubois, Idaho, hvor familien boede. Hans far standsede op, kiggede på Edward og sagde: »Jeg tror, at jeg bliver nødt til at gå hjem.« Da faderen kom hjem, tog han sit fine sæt tøj på og ventede. Nogle få minutter senere ringede telefonen. Hans mor var blevet kommet ud for en frygtelig bilulykke.

»Jeg husker, at jeg den aften på min avisrute knælede ned i sneen og bønfaldt vor himmelske Fader om at redde min mors liv,« mindes ældste Brown. Hans mor overlevede, selv om hun forblev svækket. Fra den tid blev det at vende sig til vor himmelske Fader og bede om hjælp et fast mønster i hans liv.

Som ung mand blev hans kærlighed til vor himmelske Fader forstærket i løbet af hans mission i Korea, som på det tidspunkt var del af missionen for det nordlige Fjernøsten. Senere vendte han, i en alder af 34 år efter at have giftet sig med Carol Ewer (den 3. august 1960 i templet i Logan), tilbage til Korea sammen med sine fem små børn (de fik i alt 8 børn), hvor Edward tjente som missionspræsident.

At undervise i evangeliet blev målet for hans karriere. Efter eksamen fra Utah State University begyndte han at arbejde for Kirkens Uddannelses System. Han opnåede både en magister- og doktorgrad fra University of Kansas. I løbet af sine 33 år i Kirkens Uddannelses System arbejdede han først som seminarlærer og institutleder og derpå som områdeleder i det østlige Idaho. »Som lærer er jeg taknemmelig for, at vi nu befinder os der, hvor vi kan se vores unge fordybet i skrifterne.«

Mens de boede i Pocatello i Idaho, tjente han som biskop for Alameda 1. ward og som præsident for staven på universitetet i Pocatello, Idaho. Hans rolle i samfundet har omfattet posten som borgmester i Pocatello, rådmand og tre perioder som medlem af Repræsentanternes Hus i staten Idaho.

I 1995 blev ældste Brown kaldet som områdeautoritet i Nordamerikas nordvestlige område. »Jeg er taknemmelig for denne oplæring,« forklarer han. »Jeg elsker Frelseren. Han er vores håb – ja, verdens håb.«

ÆLDSTE SHELDON F. CHILD
DE HALVFJERDS

Sheldon Child lærte tidligt værdien af hårdt arbejde. Han blev født den 8. maj 1938 og tilbragte sin barndom med at hjælpe til på familiens 8 hektar store gård i nærheden af Syracuse, Utah, en lille by i nærheden af Saltsøen. Da Sheldon var 8 år gammel, gav hans forældre ham en kalv, som han skulle opdrætte. Da kalven blev solgt, lagde Sheldon pengene til sin tiende omhyggeligt til side og gav dem til biskoppen. Da Sheldon igen talte sine penge hav-

de han taget flere penge med end han skulle betale, men han gav det alligevel til biskoppen. Selv i den alder var Sheldon gavmild med det, som tilhører Herren, et mønster, som skulle fortsætte hele hans liv.

Han studerede på Utah State University og University of Utah. I 1957 giftede han sig med Joan Haacke i templet i Salt Lake City. Han begyndte at arbejde sammen med sin bror Bill i R. C. Willeys forretning, der dengang var en maskinforretning med to ansatte. I løbet af årene har de to brødre opbygget den lille forretning til 7 forretninger, der sælger boligudstyr.

I løbet af disse år fyldt med hårdt arbejde har kaldelserne i Kirken haft prioritet i bror Childs liv. Han har tjent som ældsternes kvorumspræsident og derpå som biskop i Syracuse 2. Ward. Disse år, fyldt med rige erfaringer i Kirken, blev også brugt på samfundstjeneste og opdragelsen af ægteparrets seks børn. Hans største glæder kommer gennem hans familie, siger han.

Et af højdepunkterne i Kirkens tjeneste kom med kaldelsen som præsident for missionen i New York City. Efter familiens tilbagevenden herfra flyttede de til Salt Lake City, for at han kunne være nærmere sit arbejde. Ikke længe efter sin mission accepterede han en kaldelse som områdeautoritet for det nordlige område i Utah. Om sin nylige kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum, siger ældste Child: »Jeg elsker Herren og har et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Jeg ønsker altid at være i gang med at gøre noget, som Herren ønsker, at jeg ville gøre.«

ÆLDSTE QUENTIN L. COOK
DE HALVFJERDS

»Jeg kan ikke huske noget tidspunkt, hvor jeg ikke troede på evangeliet,« siger Quentin L. Cook. Beskrevet som »en principfast og visionær« mand af en forretningskollega, tror ældste Cook, at »når man samler den ene ende af en pind op, så samler man også den anden ende op.« Han lærte tidligt i sit liv at gribe fat i evangeliet, og hans vidnesbyrd har været drivkraften bag hans forpligtelser i livet lige siden.

Quentin er født den 8. september 1940 i Logan i Utah som et af tre børn af Bernice og J. Vernon Cook. »Begge mine forældre har haft en positiv indflydelse i mit liv – min mor med sit fuldkomne eksempel og min far med sine uvurderlige råd,« siger han.

Da Quentin var 15 år gammel, deltog han i sin brors kamp for at vælge mellem lægestudiet og en mission. »Vi talte sammen om det,« siger ældste Cook. »Var en mission bare en god ting, eller var der noget, som man burde udføre, fordi evangeliet er sandt? Min bror valgte en mission, og denne tankeproces fik afgørende betydning i mit liv.«

Efter Quentins mission til England fra 1960 til 1962, som han beskriver som »en igangsættende begivenhed for mig,« giftede han sig med sin skolekæreste, Mary Gaddie, i templet i Logan den 30. november 1962. Han tog eksamen fra Utah State University i 1963 og fra det juridiske fakultet på Stanford i 1966.

Bosiddende i Hillsbororugh i Californien og som forældre til tre børn – Kathryn, Larry og Joseph – fordybede familien Cook sig i familien, Kirken, karrieren og samfundet. For ældste Cooks vedkommende betød karriereforpligtelsen 27 år som erhvervsadvokat og tre år som præsident for California Healthcare Systems. Forpligtelsen over for samfundet førte til 14 års frivillig tjeneste som beskikket forsvarer. Forpligtelsen over for Kirken har ført til 15 år i stavspræsidentskabet i San Francisco stav og i kaldelsen som regionalrepræsentant og senere som områdeautoritet i Nordamerikas vestlige område.

»Jeg synes, jeg altid har haft et vidnesbyrd,« siger ældste Cook. »I mit liv betyder det, at når man samler den ene ende af en pind op, samler man også den anden ende op.« Og ældste Cooks tidlige, men faste greb i Jesu Kristi evangelium har resulteret i et liv fyldt med gode gerninger og en forpligtelse til fremtidig tjeneste i De Halvfjerds' Andet Kvorum.

ÆLDSTE WILLIAM ROLFE KERR
DE HALVFJERDS

For ældste William Rolfe Kerr, der for nylig er blevet kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum, falder det at involvere sig i tjeneste let. Tjeneste i Kirken og samfundet er noget, som han har lært fra sine dybt involverede forældre, forklarer han, og ønsket om at tjene er en arv, som han gerne vil give videre til sine børn.

»Min natur er et blive dybt involveret,« siger han. Men når han overvejer vigtigheden og udfordringerne i sin nye kaldelse, bruger han ordet *overvældende* – og gentager det derpå: »Jeg overvældes af den respekt, som jeg nærer for Brødrene, og jeg er klar over, at jeg har meget at lære.«

Han har gjort karriere inden for uddannelse og i administrative stillinger på Utah State University, Weber State College (nu et universitet), University of Utah, Dixie College (hvor han var rektor) samt på Brigham Young University. Han var Utahs kommissær for højere uddannelse, da han blev kaldet som missionspræsident i 1993. Han vil fortsætte som præsident for missionen i Texas Dallas indtil juli i år.

Rolfe Kerr er født den 29. juni 1935 i Tremonton i Utah, hvor han voksede op på en gård. Han tog en bachelor-grad inden for landvæsen fra Utah State med den hensigt at blive landmand – indtil han fik tilbudt en stilling som koordinator for studenteraktiviterne på USU efter sin militærtjeneste. Han fik senere en magistergrad i familieforhold samt en doktorgrad inden for uddannelse.

Efter en mission i Storbritannien, mødte han Janeil Raybold på USU. De blev gift den 15. september 1960 i templet i Logan. Familien Kerr har seks børn.

Ældste Kerr har været stavspræsident, og han har tjent i biskopråd samt i hovedbestyrelsen for Søndagsskolen. I 1960'erne var

han i 2 år involveret i oprettelsen af Latterday Saint Student Association. Når ældste Kerr ser på sine rige muligheder for at tjene i dette liv, siger han, at han er taknemmelig for de oplevelser, som har bibragt ham »kærlighed til Frelseren og et fast vidnesbyrd om evangeliet. De vil danne grundlag for alt, hvad jeg vil være i stand til at gøre i fremtiden.«

ÆLDSTE DENNIS E. SIMMONS
DE HALVFJERDS

»Herren har åbnet alle vigtige døre i min liv,« siger ældste Dennis E. Simmons, som er blevet kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum. »Enhver arbejdsbeskæftigelse, enhver meningsfuld aktivitet og enhver god ting i mit liv er blevet påvirket af min erfaring gennem evangeliet og mit vidnesbyrd.«

Ældste Simmons er født hjemme den 27. juni 1934 i Beaver Dam i Utah og blev gift med Carolyn Thorpe i templet i Logan den 15. oktober 1953. Efter musikeksamen fra Utah State University, tilbragte han to år som idræts-officer på en luftbase i nærheden af Livermore i Californien, hvorefter han underviste på en skole i to år i Tremonton, Utah. Ældste Simmons flyttede sammen med sin familie til Las Vegas i Nevada, hvor han arbejdede hos en hovedentreprenør på atomprøveanlægget i Nevada. I 1965 flyttede familien til Washington, D.C., hvor ældste Simmons tog en juraeksamen fra George Washington University og arbejdede for en senator fra Nevada som juridisk medhjælper.

Kort efter sin tilbagevenden til Las Vegas for at virke dér som sagfører blev Dennis Simmons kaldet som biskop og i 1977 kaldet som stavspræsident, men han fortsatte med at undervise i seniorklassen i Søndagsskolen og som volleyball-træner i sit ward. I 1986 vendte ældste Simmons sammen med sin hustru tilbage til Washington D.C., hvor han tjente som den første præsident for den nydannede Washington DC Nordlige Mission. »Vores mission var den største oplevelse i vores liv,« siger han.

Ældste Simmons holder af sang, og han har ledet adskillige ungdoms- og stavskor. Han har sammen med sin hustru seks børn og otte børnebørn.

Ældste Simmons tjente som områdeautoritet, da han blev kaldet til De Halvfjerds. »Jeg ved, at Jesus er Kristus«, siger han. »Han er opmærksom på os og bekymrer sig for os. Jeg har et fast vidnesbyrd om, at præsident Hinckley er Herrens udpegede repræsentant på jorden.«

ÆLDSTE JERALD L. TAYLOR
DE HALVFJERDS

»Som landmænd måtte vi stole på Herren,« siger ældste Jerald L. Taylor, som voksede op i en sidste dages hellige koloni, Colonia Dublan i Chihuahua i Mexico. »Vi havde ingen dybe brønde til overrisling, så vi måtte stole på de menneskeskabte søer. Hvis regnen ikke fyldte dem, havde vi intet vand. Jeg husker, at mange familie- og wardsfaster resulterede i nogle vidunderlige velsignelser.«

Ældste Taylors oldefar kørte ind i Salt Lake-dalen lige efter Brigham Young, og hans bedstefar var med til at oprette Colonia Juarez i Mexico. Ældste Taylor blev født i Colonia Dublan den 22. marts 1937, og han har boet hele sit liv der, undtagen under sin uddannelse og missioner. Hans mor døde, da han var tre år gammel, og hans far giftede sig senere med en enke med 9 børn, så der i alt var 15 børn. »Jeg blev velsignet med to mødre,« siger ældste Taylor. »Jeg blev styrket gennem så mange brødres og søstres tillid, tro og kærlighed.«

Jerald Taylor afbrød midlertidig sin uddannelse på Brigham Young University for at udføre en mission i Argentina. Derpå mødte han sin hustru, Sharon Willis, nogle få måneder inden han tog eksamen fra BYU i husdyrbrug. Familien Taylor giftede sig den 5. juli 1963 i templet i Manti, og de har seks børn og fire børnebørn. Ældste Taylor har skaffet sin families underhold ved at opdrætte slagtekvæg samt ved sin æbleplantage.

Hans erfaringer i Kirken har omfattet tjeneste som grenspræsident, stavsmissionspræsident, stavsassistent og stavspræsident. I 1986 blev han kaldet til at præsidere over Chile Santiago Syd Missionen. Efter sin tilbagevenden fra Mexico, blev han kaldet som biskop og senere som regionalrepræsentant. Han tjente som områdeautoritet, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum.

»Jeg er taknemmelig for min arv,« siger ældste Taylor. »Folk i SDH-kolonierne i Mexico har vist mig, hvad offer og lydighed betyder, og de har støttet mig meget. Kirken har betydet alt i mit liv. Jeg er taknemmelig for evangeliet.«

ÆLDSTE FRANCISCO J. VIÑAS
DE HALVFJERDS

»Tjeneste er selve indholdet af at kende vor himmelske Fader og at elske hans børn«, siger Francisco J. Viñas, som nu er medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

»Alt, hvad der er vigtigt, og som min hustru og jeg har lært i livet, er kommet gennem tjeneste,« siger han. »I virkeligheden er en stor del af vores vidnesbyrd kommet ved at tjene Herren.«

Ældste Viñas er taknemmelig over, at evangeliet har givet ham mange muligheder for at dele dette vidnesbyrd, når har han

opfyldt andres behov. Han har været områdeautoritet, regionalrepræsentant tre gange, stavspræsident, biskop og missionspræsident i Argentina.

I Spanien, hvor Francisco blev født i Sevilla den 28. december 1946, har han tjent som national leder for Kirkens Uddannelses System siden 1993. Hans opgave dér repræsenterer en slags hjemkomst for ældste Viñas, hvis forældre immigrerede til Paraguay i 1948. De blev døbt to år senere, før de slog sig ned i Montevideo, af fuldtidsmissionæreren Richard G. Scott, der nu tilhører De Tolv Apostles Kvorum.

Ældste Viñas, der voksede op i Montevideo, udviklede en kærlighed til basketball og spillede til sidst i sit lands professionelle basketballliga, samtidig med at han tjente som biskop. Hans hovedfag var idræt, og en tid virkede han som basketballtræner.

Før ældste Viñas begyndte at arbejde for Kirkens Uddannelses System i 1977 som institutleder i Montevideo, førte han tilsyn med produktionsomkostninger i firmaet Bayer. Derpå arbejdede han i Kirkens finansafdeling i Uruguay. Han blev senere systemkoordinator i Kirkens Uddannelses System i Uruguay.

Den 30. december 1966 giftede ældste Viñas sig med Cristina Gaminara i Montevideo. De blev beseglet i 1974 i templet i Salt Lake City. Ældste Viñas har grundet sit arbejde og sin tjeneste i Kirken måttet rejse meget og længe, og han anstrenger sig derfor sammen med sin hustru for at få det meste ud af sin tid med familien og deres tre børn.

»Alle mine kaldelser har hjulpet til at forberede mig til denne nye mulighed for at tjene, men jeg er især taknemmelig for generalautoriteternes indflydelse og oplæring,« siger han. »De er Guds mænd.«

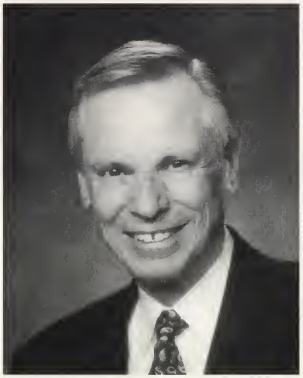

ÆLDSTE RICHARD B. WIRTHLIN
DE HALVFJERDS

Udarbejdelse af opinionsundersøgelser i næsten tre årtier har styrket ældste Richard B. Wirthlins overbevisning om, at løsningen på verdens problemer ligger i Jesu Kristi evangelium.

»Konsulentrådgivning og strategiske holdningsundersøgelser afslører den store forvirring, fortvivlelse og modløshed, som mange mennesker føler,« siger ældste Wirthlin, der er bestyrelsesformand og administrativ leder for Wirthlin Worldwide. »Det eneste, som vil bringe virkelig fred er accept af evangeliets principper og fremgangsmåder.«

Ældste Wirthlin, som er bror til Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum, har tjent i to stavspræsidentskaber, som højrådsmedlem og biskop samt for nylig som regionalrepræsentant. Han er født den 15. marts 1931 i Salt Lake City og har udført en mission i Schweiz og Østrig fra 1951-53. Han tjente derefter i USAs forsvar og tog derpå en bachelor-grad i økonomi og en magistergrad i økonomi og statistik fra University of Utah. Han modtog senere en doktorgrad i økonomi fra University of California i Berkeley.

Ældste Wirthlin giftede sig den 23. november 1956 med Jeralie Mae Chandler i templet i Salt Lake City. Han siger, at søster Wirthlins hengivenhed over for ham og deres 8 børn i høj grad har velsignet hans familie.

Richard Wirthlin grundlagde i 1969 sit eget opionsundersøgelsesfirma i Los Angeles. Hans arbejde tiltrak sig interesse fra Californiens guvernør, Ronald Reagan, som bad ham om at deltage i Reagans kampagne med ansvar for opionsundersøgelser, da Reagan søgte at blive genvalgt som guvernør i 1972. Reagan bad ham senere om at udvikle strategien for sine præsidentkampagner i 1980 og 1984. Et ønske om at være mere sammen med familiens medlemmer og en forkærlighed for udendørsaktiviteter, som skiløb og ridning, bragte Richard Wirthlin og hans familie tilbage til Utah i 1995 efter 14 år i Washington D. C.

Ældste Wirthlin ser frem til øgede muligheder for at dele sit vidnesbyrd. Som ung missionær i Schweiz, lagde han mærke til, hvordan Jesu Kristi evangeliums sandheder bragte fred i sindet og glæde hos mennesker, som efterlevede dets regler. »Denne form for erfaring gør det let at dele evangeliet. Det er et budskab om virkelig glæde og fred, som der er så stort behov for i dag.«

De talte til os

Beretning fra aprilkonferencen 1996. Den 6. og 7. april 1996.

Præsident Gordon B. Hinckley:
Jeg er taknemmelig for hvert eneste medlem af denne Kirke, som vandrer i tro og trofasthed. Vi er alle sammen om dette som sidste dages hellige, knyttet sammen af en fælles kærlighed til vor Mester, som er Guds Søn og verdens Forløser.

Præsident Thomas S. Monson,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab:
Med fødslen af barnet i Betlehem frembragtes en stor gave, en magt større end våben, en rigdom mere varig end kejserens mønt. Dette barn skulle blive kongernes konge og herrernes herre, den lovede Messias – ja, Jesus Kristus, Guds Søn.

Ældste L. Tom Perry fra De Tolvs Apostles Kvorum sammen med konferencegæster.

Præsident James E. Faust,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:
Fortsat åbenbaring og ledelse af Kirken kommer gennem Kirkens præsident, og han vil aldrig vildlede de hellige ... Jeg råder og beder til, at alle vil lytte til denne Kirkes vedvarende profetiske røst, som åbenbarer Guds ord i vor tid.

Præsident Boyd K. Packer,
fungerende præsident for De Tolvs Kvorum:
Overhold visdomsordet. Søg værdige partnere. Kom trofast i Kirken. Glem aldrig at søge om hjælp i bøn hver dag. Jeg lover jer, at vejen vil blive lettere, og I vil have en sindsligevægt og en tillidsfuld indstilling til livet og fremtiden. I vil blive advaret mod farer og vil blive ledt gennem Helligåndens hvisken.

Ældste Neal A. Maxwell,
De Tolv Apostles Kvorum:
Børn har ofte deres »hjertes tanker og hensigter« fokuseret på Mesteren. Selv om sådanne børn kun er små, er de dog fyldt med tro!

Ældste Dallin H. Oaks,
De Tolv Apostles Kvorum:
Da jeg var dreng og voksede op i Kirken, forestillede jeg mig profeten Joseph som værende gammel, værdig og fjern. Men ... Joseph Smith ... var ... ung, følelsesladet, dynamisk og så elsket og tilgængelig for sit folk, at de ofte kaldte ham »bror Joseph.«

Ældste Richard G. Scott,
De Tolv Apostles Kvorum:
I er en af de ædleste af Herrens skabninger. Hans hensigt er, at jeres liv bliver storslået og smukt uanset jeres omstændigheder. Når I er taknemmelige og lydige, kan I blive alt, hvad Gud har til hensigt, at I bliver.

Ældste Henry B. Eyring,
De Tolv Apostles Kvorum:
Vore familier kan få en gave, så de ved, hvad Gud ønsker, de skal gøre og lære på en måde, som vil opmuntre dem til at gøre det. Gud har sørget for en sådan vejledning. Det er Helligånden.

Ældste Earl C. Tingey,
De Halvfjerds' Første Kvorum:
Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om helligheden af sabbatsdagen og om vores behov for at beslutte os til ikke at handle om søndagen ... Det er en sand lov og befaling fra Gud.

Biskop Keith B. McMullin,
andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd:
Helligånden er en person af ånd. Han har kraft til at tale til hver eneste mands eller kvindes, drengs eller piges ånd. Hans budskab overføres med absolut sikkerhed. □

***Graven i haven,* af Steven Monroe Hart**

»Se, de vil korsfæste ham, og efter at han har ligget i graven i tre dage, skal han opstå fra de døde med lægedom i sine vinger, og alle, der tror på hans navn, skal blive salige i Guds rige« (2 Nephi 25:13).

»Hvert eneste tempel, bygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, står som udtryk for dette folks vidnesbyrd om, at Gud vor evige Fader lever, at han har en plan til velsignelse af sine sønner og døtre i alle tidsaldre, at hans elskede Søn, Jesus Kristus ... er verdens Frelser og Forløser, hvis sonoffer muliggjorde opfyldelsen af denne plan ved evigt liv til hver enkelt, som accepterer og efterlever evangeliet.«

Præsident Gordon B. Hinckley

Beretning fra aprilkonferencen 1996

Danish 96987 110